

EVANĐELJE U GALATIMA POSLANICI

POUKA ZA MLADE

jul, avgust, septembar 2017.

Sadržaj:

1. Pavle – apostol neznabožaca	4
2. Pavlov autoritet i evanđelje	13
3. Jedinstvo evanđelja	22
4. Opravdanje jedino verom	31
5. Starozavetna vera	40
6. Prioritet obećanja	49
7. Put ka veri	58
8. Od robova do nasljednika	67
9. Pavlova pastoralna molba	76
10. Dva zaveta	85
11. Sloboda u Hristu	94
12. Živeti po Duhu	103
13. Evanđelje i crkva	112

EVANĐELJE U GALATIMA POSLANICI

Broj 3/2017.

Naslov originala:

The Gospel in Galatians

Prevod sa engleskog:

Tamara Babić

Lektura:

Mirjana Đerić

Priprema:

Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve,
Odeljenje za subotnu školu

Izdaje:

»Preporod«, Beograd

Za izdavača:

Đorđe Trajkovski, 11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Štampa:

EURO DREAM, Nova Pazova

Tabele zalaska Sunca:

priprema mr Radomir Grujić

Tiraž:

350 primeraka

Kako najviše dobiti iz biblijske pouke za mlade

Činjenice koje treba znati:

Ove pouke zasnovane su na osvedočenju da Božja reč ima silu da preobrazi, i da je zajedničko, grupno proučavanje bitan način upoznavanja sa tom silom. Svrha ovih pouka je da se mladim adventističkim hrišćanima stavi na raspolaganje materijal za samostalno proučavanje o kome se, potom, svake sedmice može raspravljati u razredima subotne škole. Mnogi koji se inače služe biblijskim poukama za odrasle kažu da je ovaj materijal, pošto se bavi istim temama, vrlo koristan kao pomoćni materijal za proučavanje i razgovor u razredu.

Oko četiri stotine mladih adventista doprinosi svake godine oblikovanju ovog materijala. Ogromna raznovrsnost i povremeno ponavljanje sadržaja odražavaju veliku spremnost različitih autora i saradnika iz celog sveta, koji su stvaralački i pojedinačno doprinosili razradi pojedinih tema.

Uputstva za proučavanje:

1. Uz molitvu, otvori svoj um za vođstvo Svetoga Duha tokom proučavanja.
2. Biblijski tekstovi na kojima se temelji biblijska pouka za svaku sedmicu pojavljuju se štampani masnim slovima u delu svake pouke pod nazivom »Logos«. Čitaj te tekstove u celini.
3. Biblijski tekstovi za svaku sedmicu obično su podeljeni u delove na stranicama pod nazivom »Logos«. Dok budeš proučavao te delove pouke, pažljivo pročitaj i biblijske tekstove na koje ukazuju masno štampani naslovi pre nego što pročitаш komentare ispod naslova.
4. Čitaj ostale delove pouke za tu sedmicu iz perspektive koju si stekao na osnovu proučavanja biblijskih tekstova.
5. Imaj na umu svrhu svakog dela biblijske pouke:
 - **Uvod** je zamišljen da pobudi interesovanje i usredsredi tvoje razmišljanje na sedmičnu temu pouke.
 - **Logos** je vodič za neposredno proučavanje biblijskih tekstova, koji se odnose na sedmičnu tematiku.
 - **Svedočanstvo** prikazuje perspektivu Duha proroštva na temu sedmične pouke.
 - **Dokaz** pristupa pitanjima koje je pokrenula pouka, iz istorijske, naučne, filozofske ili teološke perspektive.
 - **Primena** raspravlja o tome šta apstraktno u pouci znači u svakodnevnom životu.
 - **Mišljenje** je lično stanovište o pouci, koje treba da pokrene na dalje razmišljanje i razgovor.
 - **Istraživanje** omogućava čitaocu kreativne načine da istražuje tematiku sedmične pouke.

Biblijska pouka za mlade i Crkva

Biblijska pouka za mlade pripremljena je u Generalnoj konferenciji u Odeljenju za mlade vernike Crkve i objašnjava verovanja Hrišćanske adventističke crkve.

Pouka 1

Od 24. do 30. juna 2017.

Pavle – apostol neznabožaca

*»A kad čuše ovo, umukoše, i hvaljahu Boga govoreći:
Dakle, i neznabošcima Bog dade pokajanje za život.«*

(Dela apostolska 11,18)

24. jun 2017.

NE OD LJUDI, VEĆ OD SVETLOSTI

UVOD (1. Korinćanima 11,1; Galatima 1,1)

Su

Bilo mi je i samoj teško da poverujem, pre godinu dana, da stojim pred svojom lokalnom crkvom i pričam kako me je Bog oslobodio zavisnosti od zabave. A ta lokalna crkva, koju sam tada već nazivala svojom, nalazila se u jednoj arapskoj zemlji, hiljadama kilometara daleko od mog doma!

Da mi je neko samo 12 meseci ranije rekao da će to biti moja realnost, mislila bih da je lud. Kako bi uopšte bilo moguće da mlada hrišćanka koja puno obećava, koja ima stalan posao, mnogo prijatelja i vrlo je aktivna u svojoj crkvi (ali istovremeno nije u stanju da izdrži 24 sata, a da ne odgleda neki film) odustane od svega, pozdravi se sa svima i ode da služi ljudima koje ne poznaje, sa porukom za koju je otkrila da gori u njenom srcu?

Dok sam stajala za propovedaonicom, setila sam se Pavlovog života. Sada mogu da razumem nešto od onog što je on proživio. Osećala sam se toliko drugačije u odnosu na osobu kakva sam bila godinu dana ranije, ne toliko zbog životnih okolnosti, koliko zbog činjenice da mi je Isus postao sve na svetu. Počela sam da posmatram svet drugim očima. I koliko sam samo želela da ceo svet može da vidi ono što sam ja tada videla!

Šta vi radite kad vas Bog zaustavi u vašem životu i zatraži da krenete u potpuno suprotnom smeru? Da li gledate na Svetlost sveta i sledite je, čak i ako vas ona na trenutak zaslepi? Kako da one kojima ste se nekad rugali navedete da vam poveruju da ste sada na njihovoj strani?

Pavle je imao društvene i lične razloge da progoni hrišćane. Čitav njegov „svet“ ga je u tome podržavao. Ali, kada mu je Svetlost preprečila put, on je na trenutak izgubio vid da bi mogao da stekne nebesku mudrost. Izgubio je svoj svet da bi zadobio Hrista. Rizikovao je čak i da izgubi crkvu kako bi podržao istinu.

Možda i vi imate isti osećaj koji i ja imam – da još uvek nisam baš mnogo slična tom neobičnom Pavlu. Ali, molim se da i vi, baš kao i ja, okrenete drugi list i počnete da ga sledite onako kako je on sledio Hrista, našeg zajedničkog Gospoda i Spasitelja (1. Korinćanima 11,1).

Dok se, tokom ovog tromesečja, budemo udubljavali u neka ključna teološka pitanja i saznavali više o slobodi koju nam pruža spasenje u Gospodu Isusu, o čistoti istine i sili Duha da ostvari čudesnu promenu, nastavimo da gledamo u Svetlost. Neka nas Bog sve zaslepi za tamu greha i daruje nam nove oči koje sa ljubavlju gledaju na sve one kojima nas On šalje kao svoje ambasadore (Efescima 6,20).

Osećala sam se toliko drugačije u odnosu na osobu kakva sam bila godinu dana ranije, ne toliko zbog životnih okolnosti, koliko zbog činjenice da mi je Isus postao sve na svetu.

Marisa Ferreira, Bejrut, Liban

U Knjizi proroka Zaharije od 6. do 8. poglavlja opisana je vizija o Božjem narodu koji je *konačno* izvukao pouku iz Božjeg strpljivog ukoravanja, nakon što je On dopustio da izgube svoj suverenitet i padnu pod tuđ jaram. Tu vidimo narod koji se umorio od toga da sve radi na teži način i sada svim srcem čezne da upozna Božju volju. Dokaz za to je pitanje koje se postavlja u trećem stihu sedmog poglavlja, sa željom da se stekne jasan uvid u to šta je Božja volja u pogledu posta uvedenog u najmanju ruku tradicijom.

Bog rezimira taj problem, inače veoma sličan onome koji su imali Galati. Bog takođe rezimira i rešenje koje je, opet, primenjivo i na crkvu u Galatiji. Vidi se da je koren problema u oba slučaja (1) običaj da se tradiciji i popularnoj teologiji crkvenog rukovodstva pripisuje autoritet koji pripada jedino Božjoj Reči, i (2) da se prisno poznavanje Boga postepeno zameni nominalnom duhovnošću, kao što se navodi u 11. i 12. stihu 7. poglavlja. Božji znak, Njegov karakter bezuslovne ljubavi, utiskuje se u naš um i srce ulaskom živog Isusa u naše biće, zahvaljujući bliskosti ostvarenoj na osnovu tog poznanja.

**Na prvom mestu
u Božjim očima je
pobožna duša koja
iz čistog srca čezne
da što bliže upozna
Božju volju.**

Bog je, preko proroka Osije, s razlogom rekao za svoj narod: „Izgibe moj narod, jer je bez znanja“ (Osija 4,6), a sličnu misao izrazio je i sam Isus rekavši: „Teško vama zakonici što uzeste ključ od znanja: sami ne udoste, a koji šćadijahu da uđu, zabraniste im“ (Luka 11,52).

Zaharija iznosi prelepo proročanstvo o pobedničkoj crkvi koja Božju ljubav odslikava svetu. Odmah potom, on dodaje još jednu zanimljivu sliku: „Tako će doći mnogi narodi i silni narodi da traže Gospoda nad vojskama u Jerusalimu i da se mole Gospodu. Ovako veli Gospod nad vojskama: U to će vrijeme deset ljudi od svijeh jezika narodnijeh uhvatiti jednoga Judejca za skut govoreći: Idemo s vama, jer čujemo da je Bog s vama“ (Zaharija 8,22.23).

Zvuči kao da je stanje postalo tako nepodnošljivo, i da su ljudi toliko žedni ljubavi da je svet, stekavši konačno pravi uvid u to, u osnovi spreman da napusti brod greha. Božja istina najzad u potpunosti izlazi na svetlost dana, i svima je napokon jasno da su breme i jaram Božji upravo onakvi kao što je Isus rekao – blagi i laki. Božja vladavina izgleda veličanstveno u poređenju sa surovošću i teškoćama koje su se kroz istoriju pokazale kao neizbežna posledica odstupaanja od Božjeg zakona ljubavi.

Kad krenemo dalje kroz vreme, vidimo da je Savla, progonitelja „protestantskog“ pokreta toga doba, Bog smatrao neophodnim za opstanak crkve. Vođe u Izraelu, postavile su tradiciju i ljudsku mudrost na mesto koje pripada

samo bliskom poznavanju Boga. Isus je izjavio da je takvo znanje utelovljeni „život vječni“ (Jovan 17,3). Ono će klijati i izrasti u veliko drvo vere, navodnjavano upravo pravednošću koja teče iz samog prisustva Isusa Hrista, Sina Svevišnjeg Boga.

Ali, zašto baš Savle, od tolikih ljudi? Savle je možda bio slep u vezi sa nekim ključnim pitanjima, međutim, u pogledu drugih osobina koje nekog čine velikim u Božjim očima – iskrena revnost za Boga koja Njegovu čast smatra za najveće zadovoljstvo duše – sigurno mu nije bilo ravnog. Tako se dogodilo da je Savle prirodno posedovao mnoge druge crte koje su ga učinile i te kako podobnim za to visoko zvanje. Na prvom mestu u Božjim očima je pobožna duša koja iz čistog srca čezne da što bliže upozna Božju volju.

Već u prvom poglavlju Galatima poslanice, Pavle vrlo logično iznosi svoje mišljenje pokušavajući da crkvu zaštititi od ljudske sklonosti da dragocene ideale hrišćanskog ponašanja (koji su sami po sebi nešto veoma dobro, čemu treba težiti čitavog života) pretvori u obično sredstvo za sticanje Božjeg odobravanja (na primer, „pravednost“ na osnovu načina ishrane ili držanja Subote).

Problem o kom se raspravlja u Galatima poslanici može se predstaviti kratkom izjavom u uvodu prvog poglavlja: „Čudim se da se tako odmah odvrćate na drugo jevanđelje od onoga koji vas pozva blagodaću Hristovom, koje nije drugo, samo što neki smetaju vas, i hoće da izvru Jevanđelje Hristovo“ (Galatima 1,6.7). Postoji samo jedno „evanđelje“ koje je korisno. Svako odstupanje od njega je delo neprijatelja, napominje Pavle.

U vezi sa našim „delima“, našim udelom u planu spasenja, Isus je posebno naglašavao jednu temu. On je mislio upravo na blisko poznanstvo kad je rekao: „Budite u Meni“ (Jovan 15,4). „Koji jede Moje tijelo i pije Moju krv stoji u Meni i Ja u njemu“ (Jovan 6,56). „Duh je ono što oživljava; tijelo ne pomaže ništa. Riječi koje vam Ja rekoh duh su i život su“ (Jovan 6,63).

ODGOVORITE

1. Potražite biblijske tekstove koji govore o bliskom poznavanju Boga u životu vernika. Na parčetu papira uporedite ta saznanja sa iskrenom ocenom svoje trenutne bliskosti sa Njim.
2. Sastavite listu doktrina koje se naročito naglašavaju u vašoj porodici ili lokalnoj crkvi, a koje bi mogle da se graniče sa odbacivanjem biblijske istine. Sada napravite listu tekstova u kojima se ističu principi za sticanje uravnotežene perspektive utemeljene na Reči.

Majkl Česanek, Nampa, Ajdaho, SAD

U svom pismu Galatima, Pavle se „osvrće na sopstveno iskustvo sa kojim su Galati već bili upoznati. On ih podseća koliko je bio vičan jevrejskom učenju i koliko je revnovao za njihovu religiju. Čak i u ranoj mladosti isticao se kao sposoban, vatren branilac jevrejske vere. Ali kada mu se Hristos otkrio, odmah se odrekao svih prednosti i mogućih priznanja i posvetio čitav život propovedanju krsta. Sada on apeluje na svoju braću da sami zaključe da li je na sve to mogao biti pokrenut bilo kojom svetovnom ili sebičnom pobudom. Zatim

»Ali kada mu se Hristos otkrio, odmah se odrekao svih prednosti i mogućih priznanja i posvetio čitav život propovedanju krsta.«

kaže da posle svog obraćenja nije imao priliku da primi uputstva od čoveka. Učenja koja je propovedao otkrio mu je sam Gospod Isus Hristos. Posle vizije na putu za Damask, Pavle se povukao u Arabiju da bi se bliže povezo sa Bogom. Tek nakon tri godine otišao je u Jerusalim, ali je tu proveo samo petnaestak dana. Odatle je krenuo da propoveda evanđelje neznabošcima. Kao što sam kaže: 'Bijah licem nepoznat Hristovijem crkvama judejskima. Nego samo

bijahu čuli da onaj koji nas nekad goni, sad propovijeda vjeru koju nekada raskopavaše. I slavljahu Boga za mene'.

Tim osvrtom na sopstvenu prošlost apostol je nastojao da svima obelodani da je on upravo naročitim ispoljavanjem božanske sile naveden da sagleda i dokuči velike istine evanđelja, kakve su izložene u starozavetnim spisima i otelovljene u Hristovom životu na zemlji. Upravo je znanje koje je lično primio od Boga Pavla navelo da upozori i posavetuje Galate na tako ozbiljan i kategoričan način. On nije izlagao evanđelje sa oklevanjem i sumnjom, već sa pouzdanošću čvrstog uverenja i apsolutnog znanja. U svojoj poslanici on jasno ukazuje na kontrast između ljudskog naučavanja i primanja pouka direktno od Hrista.“*

ODGOVORITE

1. Kako primamo znanje od Boga? Na koje načine možemo tu svetlost odneti svestu? (Jakov 1,5; 2. Petrova 1,2-10).
2. Počasti, prednosti, prestiž – od kakve nam je koristi na duge staze da se držimo tih svetovnih priznanja ako napustimo više zvanje koje Bog ima za nas? (Matej 6,19-21).

Kirsten Holovej, Kalispel, Montana, SAD

* Ellen G. White, Sketches from the Life of Paul, pp. 190, 191.

Duhovna tama počivala je na masama koje su nekad živele pod jurisdikcijom jevrejskih vođa, a kasnije i vođa papskog sistema. Vođstvo i u jednom i u drugom periodu uspelo je da doktrinu o spasenju *jedino* verom zameni doktrinom o opravdanju pomoću... (možete dodati dugačku listu strogih pravila i ubaciti sliku ljutitog Boga koji čeka da Njegov narod pogreši). Na Boga se nije gledalo kao na milostivog Oca punog ljubavi kakav On zaista jeste. Ljudi su više vrednovali tradiciju i učenja svojih vođa nego lično poznavanje Boga.

Pavle i Martin Luter, svaki u svoje vreme, doživeli su nešto slično. I jedan i drugi imali su ispravno poimanje strahopoštovanja prema Bogu (ili straha Gospodnjeg). I jedan i drugi zalagali su se za princip „spasenje *jedino* verom“. Nijedan od njih nije potcenjivao posvećenje i dobra dela. Pa ipak, obojica su shvatili da ne možemo načiniti ni prvi korak u nastojanju da postanemo sličniji Isusu, sve dok ne uvidimo svoje pravo stanje i svoju nesposobnost da sami od sebe savršeno održimo zakon. „Da li je, dakle, Zakon u suprotnosti sa Božijim obećanjima? Nipošto! Jer, da je dat zakon koji je u stanju da donese život, onda bi pravednost zaista dolazila od Zakona. Ali, Pismo je sve ljude zatvorilo pod greh, da onima koji veruju obećanje bude dato kroz veru u Isusa Hrista“ (Galatima 3,21.22).

Njegova pravednost postaje izvor iz kog primamo nove pobude i osećanja prema drugima.

Dok učimo o Njegovom karakteru i ponizno gledamo u Njega čekajući da On svoj život, svoje svete misli i svoja osećanja unese u naš um – i dok verujemo u Njegova obećanja i drhtimo pri pomisli da sami sebe možemo učiniti boljim – postajaćemo sve sličniji i sličniji Njemu kako meseci budu prolazili. Tako Njegova pravednost postaje izvor iz kog primamo nove pobude i osećanja prema drugima – izvor koji ističe iz neprestanog proučavanja i razmišljanja o Njegovoj Reči. Upravo na taj način postajemo „bliski“ sa Bogom.

ODGOVORITE

1. Napravite inventar svog razumevanja blagodati. Postoji li neka oblast u kojoj mislite da bismo morali da se ponašamo na određeni način kako bismo zadobili Božje odobravanje, ili da moramo sami u sebi da prizovemo svete misli i pobude?
2. Kao adventisti primili smo blagoslov koji može da postane kletva ukoliko ne budemo marljivi u svom proučavanju. Setite se nekog tradicionalnog shvatanja u adventizmu prema kom se moramo ponašati na određeni način da bismo obezbedili Božju naklonost. Prepoznajte principe koji se kriju u korenu tog problema. Na kraju, podrobno proučavajte principe otkrivene u spisima Duha proštva i/ili Bibliji da biste imali uravnotežene stavove i shvatanja.

Setite se kako ste se osećali kad ste poslednji put jeli zreo, sočni mango. A kako biste se osećali da vam je neko samo pružio sliku manga, do detalja ga opisao, a onda rekao: „Uživaj u svom mangu”? Sigurno biste poželeti da ga zagrizete i osetite koliko je sladak.

Slično tome, i Savle je imao sve znanje o zakonu, ali nije imao nikakvo iskustvo sa Autorom tog zakona. Smatrao je sebe besprekorno pravednim gledano u kontekstu zakona, pa ipak je progonio hrišćane zbog njihove vere u Autora tog zakona. Nama je lako da se poistovetimo sa progonjenim hrišćanima, ali šta možete naučiti od Savla pre nego što se zaista obratio? Ako poznajete Boga, da li ste Ga zaista i doživeli u svom životu? Da li vas to iskustvo menja? Hajde da pogledamo kako možemo upotrebiti to znanje i iskustvo da bismo osnažili svoj duhovni život.

Ljubav je suština Božjeg karaktera i Njegovog plana za vaš život.

Uočite razliku između znanja i iskustva. Znanje se sastoji od činjenica ili informacija koje pohranjujemo u svoju mentalnu bazu podataka da bismo ih kasnije koristili kada procenjujemo neku situaciju ili donosimo sud o nečemu. S druge strane, iskustvo je čulne prirode i dotiče naše emocije. Iskustvo stavlja znanje u određeni kontekst da bismo u budućnosti ponovo mogli da ga upotrebimo u sličnim situacijama. I znanje i iskustvo su važni kada je reč o Bogu i Bibliji.

Povežite znanje sa iskustvom. Kad proučavate Bibliju i pronalazite obećanja, pozivajte se na njih. Bog nam je dao obećanja da bismo mogli više da saznamo o Njegovom karakteru. Ako pažljivije pogledate obećanja koja je dao, otkrićete da su ona uglavnom ohrabrujuća. Čak i kad bi Njegov narod bio neposlušan i kad bi zbog toga usledile posledice, Bog je ipak govorio da će im biti milostiv.

Budite otvoreni da doživite Božju ljubav. Ljubav je suština Božjeg karaktera i Njegovog plana za vaš život. Ponekad nas drugi povrede u životu i zato se plašimo da doživimo Božju ljubav. Postaje nam lakše da se usredsredimo na intelektualno znanje jer nam to deluje bezbedno. Međutim, zdrav duhovni život kombinuje znanje i iskustvo radi dubljeg razumevanja Božjih namera za vaš život.

ODGOVORITE

1. Šta se, po vašem mišljenju, dešava kad se neko osloni samo na znanje da bi upoznao Boga? A šta ako se neko oslanja samo na iskustvo?
2. Šta za vas znači doživeti Boga?

Marija Lombart, Bejrut, Liban

Ljudi se drže onog što im je poznato i zaziru od onog što ne razumeju. Ta sklonost se očigledno ispoljava u političkim previranjima, u odnosu prema etničkim manjinama, u religioznim ratovima, u pojavi rasizma i svim vrstama diskriminacije. Ona se može zapaziti u svim starosnim grupama, bez obzira na pol, rasu i religiju. Međutim, to se ne ispoljava samo kroz mržnju i rat. To određuje i šta ćete naručiti u restoranu, kako ćete se obući, kojoj ćete službi u crkvi prisustvovati, ili kom ćete razredu subotne škole pripadati.

Ni rana crkva nije bila pošteđena sukoba zasnovanih na strahu od nepoznatog. Jevrejske vođe tog vremena plašile su se uticaja rastućeg pokreta Isusovih sledbenika. Bilo iz straha od gubitka sopstvenog uticaja i moći, ili iz straha od kvarenja njihove vekovne religije, oni su se borili protiv rane crkve svom svojom snagom. I sam Pavle je neumorno proganjao one koji su verovali u Isusa Hrista.

Ironijom situacije, upravo taj stav straha i diskriminacije izazvao je sukob i unutar crkve kad je evanđelje prvi put propovedano neznabošcima. Iz istih razloga kao i jevrejske vođe, mnogi vernici su se opirali promeni i gubitku kontrole do kojih je ta promena dovela. Srećom, to je bio stav koji je Pavle razumeo iz sopstvenog iskustva i savladavao ga uz Hristovu pomoć.

Neki od nas željno iščekuju da isprobaju nešto novo. Nova vrsta hrane ili novo mesto koje treba posetiti daju nam osećaj avanture i mogu biti zabavni. Međutim, malo je nas, ako nas uopšte ima, koji uživamo u tome da se neko od naših duboko usađenih uverenja dovede u pitanje – ili čak pokaže pogrešnim. Kad se to dogodi, naša reakcija je obično vrlo negativna, do te mere da smo spremni da odbacimo svaki dokaz. Dakle, šta se događa kad su u pitanju uverenja u vezi s tim ko smo mi ili ko je neko drugi? Može nam izgledati smešna i sama pomisao da bismo mi odbacili takvu grupu ljudi kakvi su bili obraćenici iz neznaboštva. Mi smo suviše prosvećeni da bismo učinili tako nešto, zar ne?

Nažalost – nismo, bar dok se potpuno ne usaglasimo sa Hristom. Mi se još uvek delimo u grupe i distanciramo od onih koji su drugačiji, bilo da je reč o ljudima drugačijeg društveno-ekonomskog statusa, ili o zajednici sa različitim načinom života. Prilično je teško i pomalo neprirodno prići onima koji su drugačiji od nas i zavoleti ih. Zapravo, to zahteva da uložimo priličan napor kako bismo se promenili. Ali to je ono na šta nas Bog poziva a On je obećao da će nam u tome pomoći.

ODGOVORITE

1. Setite se neke osobe ili grupe ljudi zbog koje se osećate neprijatno. Kako im se možete približiti?
2. Kako bi trebalo da reagujete kada se nešto u šta verujete dovede u pitanje?

ZAKLJUČAK

Osim samog Isusa Hrista, malo je ljudi doprinelo našem današnjem razumevanju hrišćanske vere više od apostola Pavla. Po sopstvenom priznanju, Pavle – nekada Savle – nemilosrdno je progonio crkvu u nastojanju da je uništi (Galatima 1,13). Neki teolozi smatraju da je Savle bio tako uspešan u „gonjenju“ crkve da Bog nije imao drugog izbora osim da ga razreši te dužnosti – da ga obori sa „konja“ njegove pogrešno usmerene revnosti. Ali, Bog se nije zaustavio na tome. On je oprostio Savlu, promenio njegovo ime i dao mu zadatak da objavljuje evanđelje obraćenicima iz neznaboštva. Ono što Pavlu ide u prilog jeste to što se sa istom posvećenošću prihvatio tog zadatka kao i kad je progonio one koji su verovali u Put. Mi imamo prednost da uživamo u plodovima Pavlovog vernog propovedanja evanđelja kako Jevrejima tako i neznabošcima.

RAZMOTRITE

- Čitajte Zaharija 8,22, a onda u svom dnevniku sopstvenim rečima objasnite značenje tog veoma važnog stiha.
- Uporedite postupke Savla iz 7. i 8. poglavlja Dela apostolskih sa drugim „negativcima“ koji se pominju u Svetom pismu. Napravite listu biblijskih ličnosti čiji je život Bog preobrazio. Navedite primer neke osobe čija je promena bila isto tako korenita kao i Savlova.
- Nacrtajte nekoliko prizora koji dočaravaju neke od teškoća koje je apostol Pavle trpeo tokom svoje službe. U 2. Korinćanima 11,23-27, Pavle navodi šta je sve podneo zbog Hristovog dela. Kako je Pavle ostao čvrst uprkos svemu tome?
- Molite se za propovednike i laike širom sveta koji objavljuju evanđelje pod teškim okolnostima i na opasnim mestima. Vernici i danas podnose mnoge teškoće i rizikuju svoj život kako bi pripremili ljude da se sretnu sa Bogom u miru.
- Obeležite na mapi gradove i druga mesta koja je apostol Pavle posetio tokom svojih misijskih putovanja. Izaberite jedan od gradova u Pavlovoj maršruti koji ćete posebno proučiti. Zabeležite da li su hrišćani i danas prisutni u tom gradu. Da li u tom gradu postoji Crkva ili misija adventista sedmog dana?

POVEŽITE

Matej 26,59-61; 1. Samuilova 16,7; Dela apostolska 15,1-5.

Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, poglavlja 3, 18, 20.

Charles R. Swindoll, *Paul: A Man of Grace and Grit* (Thomas Nelson, 2009), chapters 1, 2.

Dvejn Ezmond, Gejtersburg, Merilend, SAD

Pouka 2

Od 1. do 7. jula 2017.

Pavlov autoritet i evanđelje

*»Zar ja sad ljude nagovaram ili Boga?
Ili tražim ljudima da ugađam?
Jer kad bih ja još ljudima ugađao,
onda ne bih bio sluga Hristov.«
(Galatima 1,10)*

Kompanija Najki ima slogan „Uradi to“, a Mekdonalds „Ja to volim“. Tokom pet godina, HSBC, jedna od najvećih svetskih banaka, koristila je slogan „Ne pretpostavljaj ništa“. Bio je to prilično zgodan slogan za jednu banku, koji je aludirao na personalizovane usluge skrojene prema finansijskim potrebama svakog pojedinca. Pa ipak, ta multinacionalna banka je 2009. godine potrošila nekih 10 miliona dolara kako bi promenila svoj slogan. A zašto? Zato što je njihov dobro osmišljeni slogan u mnogim zemljama preveden kao „Ne radi ništa“, što je stvaralo sliku bogatih, prilično lenjih bankara.

I dok je HSBC banka doživela klasičan slučaj izgubljenosti u prevodu, mi zapravo i ne moramo da pređemo na drugi jezik da bismo doživeli da nas pogrešno razumeju i protumače. Setite se samo poslednje prilike kad ste morali da kažete: „Nisam tako mislio/mislila.“

**Setite se samo
poslednje prilike kad
ste morali da kažete:
„Nisam tako mislio/
mislila.“**

Apostol Pavle je upravo to doživeo nekih 20 godina nakon Isusove smrti, u vreme kada se evanđelje kao požar širilo po čitavom tada poznatom svetu. „Idite... i naučite sve narode“ (Matej 28,19), rekao je Isus, i Njegovi učenici su tu zapovest ozbiljno shvatili. Poruka o Božjoj blagodati i spasenju širena je ne samo po značajnijim gradovima Rimske imperije, već i po zemljama Male Azije. Objavljivana je kako Jevrejima, tako i neznabošcima, što je bio veoma kontroverzan i netradicionalan pristup u to vreme, kad su Jevreji verovali da su, kao potomci drevnih Izraelaca, narod posebno izabran da bude u zavetnom odnosu sa Bogom (5. Mojsijeva 14,2).

Da je sve zavisilo od izvesnih članova rane hrišćanske crkve, hrišćanstvo danas ne bi bilo najveća svetska religiozna grupa.* Za te Jevreje, izraz „svim narodima“ jednostavno je značio Jevrejima u drugim delovima sveta. Neznabošci bi mogli da se pridruže hrišćanskoj crkvi, ali pod određenim uslovima – trebalo je u suštini da postanu Jevreji, da upražnjavaju jevrejske običaje, uključujući i obrezanje.

Nije čudo što se Pavle osećao prisiljenim da napiše jedno tako ozbiljno pismo crkvama u Galatiji, koje su propovedale pogrešno protumačenu verziju Isusove poslednje zapovesti: „Čudim se da se od Onoga koji vas je Hristovom milošću pozvao tako brzo okrećete nekom drugačijem evanđelju, koje to, u stvari, i nije“ (Galatima 1,6.7, Savremeni srpski prevod).

Kao što je i sam Isus ukazao, evanđelje je jednostavno. Ono se ne tiče dela i poslušnosti zakonu, već vere. Da bi bio član hrišćanske crkve, pojedinac je trebalo samo da veruje u Isusovu spasonosnu blagodati, a ne da upražnjava jevrejske običaje. Poslanica Galatima vraća se suštini evanđelja, i bavi se važnim hrišćanskim temama.

Danijel Bel, Varunga, Novi Južni Vels, Australija

* „The Global Religious Landscape“, Pew Research Center, December 18, 2012, <http://www.pewforum.org/2012/12/18/global-religious-landscape-exec/>.

Kao što se pominje u uvodnom pozdravu, Pavle je već služio crkvama u Galatiji pre nego što im je uputio svoju poslanicu. Međutim, s vremenom je uvideo da su crkve u kojima je služio odstupile od učenja koje im je on prvobitno preneo. Izvesno „lažno“ evanđelje počelo je da se javlja u crkvama. U vezi s tim problemom, Pavle se osetio odgovornim da ispravlja narod i da ga vrati istini.

Taj osećaj odgovornosti nije bio pokrenut čisto političkim, niti sociološkim pobudama. Razlog da se Pavle pozabavi ovim problemom takođe nije bio ni to što je on želeo da ponovo zadobije poštovanje tih crkava, niti zato što je kao „pionir“ smatrao da ima pravo da kaže nešto o tome.

Kao što se pominje u tekstu, Pavlove pobude da se pozabavi tim greškama bile su povezane sa njegovim statusom Božjeg sluga. Reč koja se ovde upotrebljava za *slugu* potiče od grčke reči *doulos*. Premda se u mnogim izdanjima Biblije ta reč prevodi kao „sluga“, ona ima jedno dublje, složenije značenje. Reč *doulos* koristila se da opiše najnižu vrstu sluga u staroj grčkoj civilizaciji. *Doulos* nije imao lična prava i njegova sloboda u potpunosti je zavisila od njegovog gospodara. Upravo na taj način je Pavle opisao sebe i svoj odnos sa Isusom. Pavle više nije imao nikakvo pravo na sopstveni život, i sve što je on sad radio bilo je u nameri da ispuni zahtev i zapovest svog Gospodara. Nije to činio radi ostvarenja bilo kakvih ličnih planova, već radi istinskog Gospoda i Učitelja, Isusa Hrista.

Od presudne je važnosti da prepoznamo autoritet koji nas ovlašćuje da činimo to što činimo. Takva pitanja su postavljena i Isusu (Marko 11,28) i mnogim drugim ličnostima iz Biblije, kao što su bili Mojsije (4. Mojsijeva 12,1), David (1. Samuilova 17,45) i Jeremija (Jeremija 28,9). Samo oni koji zaista imaju dubok, autentičan odnos sa Bogom sposobni su da pokažu Božju silu koja se otkriva u njihovom životu i službi. Baš kao i u životu, ubeđenje da je Hristos zaista njegov Gospodar osposobilo je Pavla da bude odvažan u propovedanju evanđelja, pa čak i da položi život za svog Gospodara.

ODGOVORITE

1. Kako možemo da pomirimo shvatanje o slobodi u Hristu sa idejom da smo mi Njegove „sluge“?
2. Kako znamo da to što činimo za Gospoda činimo sa istim ubeđenjem kakvo je Pavle imao, i da ne uzimamo Božje ime uzalud (2. Mojsijeva 20,7) sprovodeći sopstvene zamisli i planove?

Galatima poslanica je poznata kao još jedna novozavetna knjiga, osim Rimljanima poslanice, koja se bavi pitanjem spasenja. Međutim, ono što je u Galatima poslanici jedinstveno jeste to što Pavle koristi prilično snažne izjave komentarišući problem koji je nastao u crkvi. Osim toga, on jasno govori o svojoj ulozi, koja mu daje pravo da se pozabavi tim problemom – on je apostol. U prva dva poglavlja ove poslanice, Pavle sve vreme koristi snažne izraze i naglašava svoj autoritet dok iznosi ono što ima na umu za crkve. Čemu takav pristup?

Evangelje – to je nešto lično (Galatima 1,6-10)

U Galatima 1,6-10, Pavle izražava svoje razočaranje i nastavlja da se na vrlo direktan način suprotstavlja „evanđelju“ koje se naučavalo. On čak koristi jedan prilično jak izraz kad kaže da oni koji naučavaju drugačije evangelje treba da budu prokleti (Galatima 1,8.9)! Takav izraz može se dovesti u vezu sa Pavlovom ličnošću, jer se zna da je bio vrlo direktan, a ponekad i grub.

Međutim, pažljivije razmatranje tog teksta ukazuje da razlog za Pavlove oštre reči nije samo njegov temperament. Pavle je znao da se poruka pravog evanđelja možda neće dopasti svim ljudima, ali nije imao nameru da bude politički korektan (10. stih). Osim toga, evanđelje nije ljudski izum, već poruka od samog Isusa (11. i 12. stih). Drugim rečima, evanđelje prevazilazi ljudsko umovanje. To je božansko rešenje za problem greha.

**Nema nijedne
dobre vesti koju bi
hrišćanstvo moglo da
iznese, a da Isus nije
u njenom središtu.**

Međutim, nije teško zamisliti da su neki od članova crkve u Galatiji možda došli na ideju da postave ono ozbiljno pitanje: „Kako Pavle uopšte zna da je njegovo učenje o evanđelju upravo ono koje potiče od Boga?“ Pavle kao da je očekivao takvo pitanje, te je odmah odgovorio iznoseći svedočanstvo o tome kako mu je lično iskustvo sa Isusom promenilo život (stihovi 13–24).

Njegov susret sa Isusom na putu za Damask bio je tako stvaran da mu je bilo teško da ne propoveda o tome (Dela apostolska 9,1-10). Evangelje zaista mora biti nešto lično, a ne tek neka priča koju smo čuli. Sve dok čovek lično ne doživi silu evanđelja, poruka o spasenju u Isusu može biti samo zanimljiva priča bez ikakvih dodirnih tačaka sa stvarnim životom.

Evangelje: Sve se svodi na Isusa (Galatima 1,11.12)

Još jedan dirljiv momenat u Pavlovom uvodu je onaj kada kaže da ništa u njegovoj poruci nije njegovo, već je to sve otkrivenje Isusa Hrista (Galatima

1,11.12). Ta tvrdnja se dosledno ponavlja u mnogim Pavlovim poslanicama upućenim različitim crkvama. On ističe da je Isus bio jedini razlog da on posveti svoj život tome da bude Hristov glasnik (1. Korinćanima 1,4; Efescima 1,2, Kološanima 1,2).

Nema nijedne dobre vesti koju bi hrišćanstvo moglo da iznese, a da Isus nije u njenom središtu. Ono što evanđelje čini tako moćnim jeste njegova ključna poruka o spasenju u Isusu. Bez toga, hrišćanstvo nema nikakvu jedinstvenu vest koju bi moglo da prenese drugima. Zato je Pavle bio tako uznemiren kad su crkve u Galatiji počele da dodaju učenja prema kojima je Isus samo „deo“, a ne jedini put spasenja (Galatima 2,15.16).

ODGOVORITE

1. Kakvo je vaše lično iskustvo sa Hristom, koje vam je omogućilo da dođete do istog ubeđenja do kog je i Pavle došao kad je promenio čitav svoj život da bi postao glasnik evanđelja?
2. Šta je to što bismo mi mogli da „dodamo“ poruci o spasenju, a što bi moglo da razvodni pravu silu spasenja u Isusu Hristu?

Baju Kaumpungan, Singapur

Saul je čuo reč Božju – od njega se očekivalo da potpuno uništi Amalike i da ne zadrži nikakav ratni plen, a ipak je zadržao najbolje ovce i volove „da prinese na žrtvu Gospodu“ (1. Samuilova 15,21).

Iako to možda izgleda kao plemenit gest, da li je ipak u pitanju teška arogancija u stilu: „Hej Bože, znam šta si mi rekao da uradim, ali ja sam pametniji od Tebe. Ja znam šta ti u stvari želiš bolje nego što Ti poznaješ sebe“?

U jednoj sličnoj situaciji, „bilo je onih u Pavlovo vreme koji su se stalno zalagali za obrezanje. Oni su mogli da iznesu mnoštvo dokaza iz Biblije da bi pokazali njegovu obaveznost za Jevreje, ali to učenje nije bilo ni od kakvog značaja u to vreme. Jer, Hristos je umro na krstu Golgote i obrezanje u telu nije više moglo biti ni od kakve koristi.“¹

Poslušnost je odgovor onoga ko je u odnosu poverenja sa Bogom.

Ono što je Bog želeo nije bila žrtva obrezanja već poslušnost Njegovom pozivu da je „došlo... vreme da Hristova crkva uđe u jedno potpuno novo razdoblje svoga rada. Vrata koja su mnogi obraćenici iz jevrejstva zatvarali pred neznabošcima, sada je trebalo širom otvoriti. Neznabošci koji budu prihvatili Jevanđelje treba da budu prihvaćeni kao vernici ravnopravni s jevrejskim učenicima, ali bez obaveze da poštuju ceremonijal obrezanja.“²

„Pavle je, kao meru predostrožnosti, mudro savetovao Timotiju da se obreže – ne zato što bi to Bog zahtevao od njega, već da iz misli Jevreja ukloni smetnju koja bi mogla da bude prepreka Timotijevoj propovedničkoj službi. U toku svoga rada, Pavle je morao da putuje iz grada u grad, da posećuje mnoge zemlje, i često je imao priliku da propoveda Hrista u jevrejskim sinagogama, ali i na drugim mestima njihovog okupljanja. Kada bi bilo otkriveno da je jedan od njegovih saradnika neobrezan, njegovo delo u velikoj meri bilo bi ometeno jevrejskim predrasudama i netrpeljivošću. U svim mestima apostol se suočavao sa odlučnim protivljenjem i surovim progonstvima. Želeo je da svojoj jevrejskoj braći, ali i neznabošcima, objavi vest Jevanđelja i zato se trudio, onoliko koliko je bilo u skladu sa njegovom verom, da ukloni svaki razlog protivljenja. Ipak, iako se toliko prilagođavao jevrejskim predrasudama, verovao je i govorio da ni obrezanje ni neobrezanje nisu ništa, a da je Hristovo Jevanđelje sve.“³

Poslušnost je odgovor onoga ko je u odnosu poverenja sa Bogom. Mi vrujemo i uzdamo se u Boga. On preuzima vođstvo. Poslušnost je bolja od žrtve jer time dopuštamo Bogu da zauzme vodeće mesto koja Mu i pripada, dok mi ostajemo na pravom mestu pred Njim – u položaju zavisnosti i predanja Njegovom staranju.

Fejt To, Singapur

1. *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, 2nd ed., vol. 6, p. 1061.
2. Elen G. Vajt, *Apostolska crkva - Hristovim tragom*, str. 136 orig.
3. Isto, p. 204.

5. jul 2017.

»VI MALOVERNI«

PRIMENA (Rimljanima 3,28; Galatima 1,6-9)

Sr

Jednog hladnog oktobarskog dana 1517. godine, Martin Luter, običan sveštenik koji je predavao teologiju na Vitenberškom univerzitetu u Nemačkoj, odlučno je koračao prema crkvi Svih svetih u tom gradu. Bio je na posebnoj zadatku. U njegovim rukama nalazilo se ono što je kasnije postalo poznato kao „devedeset pet teza“, a tradicija kaže da ih je on zakucio na vrata te crkve. Šta je podstaklo Lutera na taj postupak koji istorija danas obeležava kao početak protestantske reformacije?

Luter je u stvari protestovao protiv tadašnjih crkvenih običaja za koje je smatrao da odstupaju od suštine evanđelja. Baš kao što je Pavle napisao poslanicu Galatima i Luter je napisao svojih Devedeset pet teza kako bi podsetio crkvene vođe da oproštaj od Boga dobijamo isključivo na osnovu vere i da nikakva dalja dela nisu neophodna.

Međutim, ljudska priroda je takva da mi volimo ono što je konkretno. Neopipljivi pojmovi kao što su vera i oprostjenje mogu biti posebno teški za razumevanje, naročito ako znamo da smo u prošlosti činili strašne greške. Kako onda da osnažimo svoju veru?

Čitajte Bibliju. Potražite naročito tekstove koji govore o veri.

Tražite od Boga da vam podari veru. Isus je rekao: „Šta god zaištete u ime Moje, ono ću vam učiniti“ (Jovan 14,13). Baš kao što je zainteresovan za praktične aspekte našeg života, na primer: da nam pokaže svoju volju, da nas izleči od bolesti, da nam pomogne da nađemo ono što smo izgubili, Bog je zainteresovan i za naše duhovne potrebe. Setite se čoveka koji je povikao: „Vjerujem, Gospode, pomози momemu nevjerju!“ (Marko 9,24).

Vodite dnevnik. Ako nemate taj običaj, ne morate svakodnevno da pišete o svojim mislima i aktivnostima. No ipak je dobro da makar ukratko zabeležite trenutke kad ste na poseban način doživeli da je Bog stvaran. To će vam dobro doći da se ohrabrite kad osetite da vam ponestaje vere.

Zahvalite Mu što vam je oprostio. To vam verovatno zvuči pomalo besmisleno, naročito ako ne osećate da vam je oprosteno. Ipak Mu zahvalite. Motivacioni treneri često nam kažu da postavimo na vidno mesto nadahnjujuće citate iz istog razloga – ono što mislimo i govorimo na kraju će postati naša realnost.

Imajte na umu da pripadate Božjoj porodici samo na osnovu vere. To znači da je sve što treba da radite upravo da verujete da vam je Bog oprostio i da prihvatite Njegov besplatni dar oprostjenja. Svako ko vam govori da treba da uradite nešto ili poslušate nešto, zapravo vam propoveda drugo evanđelje umesto onog koje ste prihvatili. Naši postupci ne određuju naše spasenje, ali otkrivaju ko smo mi u stvari.

ODGOVORITE

1. Šta još možete učiniti da biste osnažili svoju veru?
2. Zašto mislite da bi usredsređivanje na „dela“ moglo da naškodi vašoj hrišćanskoj veri?

Melodi Ten, Varunga, Novi Južni Vels, Australija

Kad sam tek počela da idem u crkvu u svojim ranim tinejdžerskim godinama, vrlo brzo mi je rečeno kako da se „ponašam“. Bilo je izvesnih stvari koje je trebalo da činim, a trebalo je i da oblačim samo određenu vrstu garderobe koja se smatrala „prikladnom“. U suštini, trebalo je da se uklopim u određeni kalup da bih bila prihvaćena kao član – i mislila sam da to znači biti hrišćanin.

Međutim, kada sam počela da studiram na jednom adventističkom univerzitetu u stranoj zemlji, moje shvatanje hrišćanstva se ozbiljno urušilo već tokom prvih nekoliko sedmica. Ljudi su radili nešto za šta sam mislila da je nedopustivo, i oblačili se drugačije nego što se, po mom shvatanju, očekuje od članova crkve. Pa ipak, bilo je očigledno da su to duboko posvećeni hrišćani koji vole Boga.

Naša dužnost prema Bogu je da odražavamo Njegov karakter.

Dakle, da li naš odnos sa Bogom i naše spasenje u osnovi zavisi od onog što radimo ili ne radimo? Ako zavisi, gde prestaju kulturne norme i lične predrasude, a počinje evanđelje?

Očigledno je da Bog očekuje od nas da poštujemo određene standarde kad je reč o tome kako Ga sledimo i proslavljamo. On nam je dao pravila, ograničenja, pa čak i Deset zapovesti da bi nam pokazao šta treba da činimo da bismo pripadali Božjoj porodici. On nam ih je dao da bi nas zaštitio od neželjenih posledica neposlušnosti prema Njegovim zapovestima.

Naša dužnost prema Bogu je da odražavamo Njegov karakter. Na kraju krajeva, „mi pak svi koji otkrivenijem licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u to isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjega Duha“ (2. Korinćanima 3,18). Drugim rečima, mi postajemo sve sličniji onome čemu posvećujemo svoju pažnju. Ali, sve što radimo, radimo iz ljubavi prema Njemu, a ne iz straha da ćemo izgubiti nebo ako postupimo drugačije.

Kad je reč o spasenju, to je nešto što Bog daje „svakome koji vjeruje“ (Rimljanima 1,16; naglasak dodat). U okviru našeg odnosa s Njim, mi imamo sigurnost spasenja koja se zasniva isključivo na veri. Naši postupci treba da budu ugodni Bogu. Što je najvažnije, nije na nama da odlučimo kako bi ljudi trebalo da se ponašaju. To je isključivo Božje pravo.

ODGOVORITE

1. Možete li se setiti nekog vida „hrišćanskog ponašanja“ koje nije biblijski utemeljeno, već je rezultat kulturnih normi i ličnih predrasuda?
2. Kako možete biti sigurni da se svojim ponašanjem trudite da ugodite Bogu, a ne ljudima?

ZAKLJUČAK

Kao što pouka za ovu sedmicu ilustruje, Pavle je ovu poslanicu napisao kako bi obraćenike iz neznaboštva naveo da shvate da njegova poruka ne potiče od ljudi. Bog je nadahnuo reči, a Pavle ih je izgovorio. To nije bila Pavlova poruka – već Božja. Mi ne moramo da razmatramo laži u koje ljudi pokušavaju da nas ubede, jer imamo Božju Reč sa kojom možemo da ih uporedimo. Kao što tekst u Galatima 1,10 kaže, Božje mišljenje je jedino važno. Ne treba da ugađamo ovom svetu, niti da mu verujemo. Treba samo da ugodimo Bogu – onom koji nas je stvorio i koji nas voli bez obzira ko smo.

RAZMOTRITE

- Napišite pesmu o tome kako laži i privlačnost ovog sveta postepeno blede sve dok Bog ne postane jedino što je važno.
- Napravite kolaž slika koje predstavljaju laži kojima vas ljudi hrane, a zatim ih precrtajte velikim crvenim linijama, što treba da vas podseti da bi Božje mišljenje o vama uvek trebalo da vam bude važnije.
- Posmatrajte ptice dok vozite bicikl, šetate, ili prolazite ulicom. Razmišljajte o njihovoj jedinstvenosti i činjenici da se one, bez obzira na svoje čudno ponašanje, nikad ne menjaju, a Bog ih prihvata baš kao što prihvata i vas.
- Počnite da proučavate Bibliju s nekim od vaših prijatelja. Obratite posebnu pažnju na pojedince poput Marije Magdalene, koja je dopustila da Božje mišljenje o njoj zaseni svako drugo.
- Uvrstite Galatima 1,10 u svoju svakodnevnu molitvu da biste se podsetili da su Božja Reč i Njegovo mišljenje jedino bitni.

POVEŽITE

1. Korinćanima 15,1-11; 1. Solunjanima 2,1-12.

Elen G. Vajt, *Apostolska crkva - Hristovim tragom*, 36. poglavlje, „Suđenje u Ćesariji“.

Jack Kuhatschek, *Galatians: Why God Accepts Us* (Lifeguide Bible Studies, 2000), chapters 1, 2.

Timothy Keller, *Galatians for You* (The Good Book Company, 2013), chapters 1, 2.

Mindi Veter, Njuman Lejk, Vašington, SAD

Pouka 3

Od 8. do 14. jula 2017.

Jedinstvo evanđelja

*»Ispunite moju radost, da jedno mislite, jednu ljubav imate,
jednodušni i jednomisleni.«
(Filibljanima 2,2)*

Šta sve hrišćanstvo podrazumeva? Da li to znači biti superioran u odnosu na druge ljude ili manji grešnik od njih? Kako bi hrišćani trebalo da se odnose prema drugima i kako oni postaju so zemlji? Pavle se u Galatima poslanici uhvatio u koštac sa svim tim pitanjima. On se usredsredio na jedinstvo među braćom, jer je shvatio da izbija nesloga i da se pomalja problem hijerarhije. Taj problem postojao je i mnogo pre Pavlovog vremena, a postoji i danas. Iz tog razloga Isus se u Jovanu 17,21 molio: „Da svi jedno budu“.

Pravljenje ukusne torte zahteva od poslastičara da upotrebi sastojke kao što su brašno, prašak za pecivo, sveža jaja, šećer i puter. Nijedan od tih sastojaka, osim šećera, kad se proba posebno, nema baš prijatan ukus. Međutim, kad se oni pomešaju u pravilnoj srazmeri i stave u zagrejanu pećnicu, od njih nastane izvrsna torta. Slično tome, svako od nas je, premda različit, važan na svoj poseban način. **Zajedno možemo da postignemo više.**

Pavle u 1. Korinćanima 12,12–31 kaže da smo mi kao različiti delovi Hristovog tela. Telo najbolje funkcioniše kad svaki njegov deo radi skladno sa drugim delovima na postizanju određenog cilja. Zamislite da srce kaže: „Osećam se umorno danas, i odbijam da pumpam krv“. Ili da nervni sistem kaže: „Trebam pauzu“. Da li bi telo funkcionisalo? Ne, uskoro bismo imali leš.

Osmišljeni su mnogi modeli u nastojanju da se promoviše jedinstvo, da se organizuju udruženja i zajednice kako bi se smanjio problem podela među ljudima. Ako je ovaj svet odlučan u nameri da uloži dodatni napor kako bi se unapredilo jedinstvo među narodima, zar ne bi trebalo da hrišćani budu u tome još uspešniji? Hristova želja je da među Njegovim narodom vlada potpuna saglasnost kako bi evanđelje moglo da se objavljuje po celom svetu. Međutim, potreban je oprez kako bi se osiguralo da principi evanđelja ne budu kompromitovani radi postizanja jedinstva kojim težimo.

Imajte na umu da je Bog svakome poverio posao u skladu sa njegovim/njenim sposobnostima. Treba obaviti različite vrste posla i potrebni su radnici različitih sposobnosti. Ako je naše srce ponizno, ako smo u Hristovoj školi naučili da budemo krotki i smerni, moći ćemo svi da produžimo napred uskom stazom koja nam je označena. Niko nije nepodoban!

Velisive Nkomo, Johannesburg, Južna Afrika

U Knjizi proroka Isaije 1,18 Bog nam daje priliku da „se sudimo“ s Njim. Na prvi pogled, to izgleda kao poziv na raspravu tokom koje ćemo mi pomoći Bogu da stvari sagleda iz naše perspektive. Međutim, nakon pažljivog razmatranja, jasno se vidi da nam Bog u stvari daje priliku da uzdignemo svoje misli kako bismo razumeli zašto je Njegov put najbolji. Molitve nas uzdižu Bogu, a ne spuštaju Boga k nama.

Oduvek sam bio fasciniran suprotnošću između Isusove poniznosti dok su Ga ljudi pljuvali u lice neposredno pre nego što je pretrpeo smrt na krstu (Matej 26,67) i prevrtanja stolova onih koji su dvorište hrama pretvorili u stočnu pijacu (Matej 21,12).

U Mateju 5,38-41 kaže nam se da ukoliko nas neko ošamari, treba da mu okrenemo i drugi obraz. Kontrast između Isusove poniznosti i čvrstine Njegovog karaktera je, dakle, primena principa da treba da budemo na usluzi drugima, ali kad je reč o biblijskim principima, tu nema prostora za kompromis.

Ujedinjeni stojimo (1. Korinćanima 1,10-13)

Brak je odličan primer koji možemo upotrebiti da objasnimo koncept kompromisa. Svi poznajemo neke bračne parove, ili smo i sami u braku. Čak i braći i sestrama koji odrastaju zajedno pod sličnim okolnostima ponekad nije lako da se dobro slažu. Taj izazov je još veći kad se dvoje ljudi koji se poznaju tek nekoliko godina venčaju i počnu da žive zajedno.

On ne gleda na nas kakvi smo sada, već nas vidi kao osobe u kakve nas upravo preobražava.

Tačno je da ne možemo birati svoju porodicu, ali osobu sa kojom ćemo se venčati ipak sami biramo. I pored toga, ulazak u brak ne teče baš uvek tako glatko kao u ljubavnim pričama i bajkama.

U braku je potrebno postići savršenu ravnotežu kompromisa da bi se obezbedilo da muž i žena očuvaju svoju individualnost. Oni moraju raditi usklađeno kao tim u vaspitanju dece, koja treba da budu disciplinovana i duhovno utemeljena. Na isti način, potrebno je postići savršenu ravnotežu kompromisa i u crkvi, kako bi se Gospodnji posao uspešno odvijao.

Obrezanje srca (1. Mojsijeva 17,1-22; Jeremija 4,4; Dela apostolska 15,1-5; Rimljanima 2,29; Galatima 2,3-5; 5,2.6)

Kad je Avramu bilo 99 godina, Gospod je s njim sklopio zavet obrezanja i promenio njegovo ime u Avraam (Abraham). To je značilo da će on postati otac

mnogim narodima. Mi obožavamo Boga koji će promeniti naše ime pre nego što budemo videli promenu u svom životu. On ne gleda na nas kakvi smo sada, već nas vidi kao osobe u kakve nas upravo preobražava.

Čudo se dogodilo u Sarinjoj materici jer je, i pored toga što je ranije bila nerotkinja, rodila sina kome su dali ime Isak. Zavet povezan sa obećanjem da će Avram biti otac mnogim narodima podrazumevao je da svako muško među njegovim potomcima bude obrezano.

Tokom Sabora u Jerusalimu, izvesni ljudi su govorili obraćenicima iz nezna- boštva da ne mogu biti spaseni ukoliko se ne podvrgnu fizičkom obrezanju. Pavle i Varnava su smirili tu raspravu naglašavajući da ne bi trebalo još više otežavati život neznabošcima koji su se obraćali Bogu. Napravljen je pose- ban dogovor kako bi i oni mogli da uživaju u prednostima odnosa sa Bogom. Ta odluka se zasnivala na shvatanju da je obrezanje srca važnije nego fizičko obrezanje.

Sloboda zahvaljujući krstu (Jovan 8,31-36; Rimljanima 6,6.7; 8,2.3; 1. Korinćanima 15,55; Galatima 3,23-25; 4,7.8; Jevrejima 2,14.15)

Avramovi potomci imali su pogrešno shvatanje da su automatski stekli spa- senje na osnovu svog porekla. Isus je to razjasnio rekavši da je svako ko greši rob greha. Spasenje se, prema tome, ne stiče na osnovu porodičnog stabla, jer je jedini način da se večni život primi oduvek bio, i još uvek jeste, preko krsta.

Kao mladi ljudi, mi mislimo da sloboda znači ići u svet i činiti šta god nam se prohte. Smatramo da nas Gospodnje zapovesti sputavaju, jer nas ograničavaju u zabavljanju. Međutim, Božji zakon nam daje slobodu od posledica greha.

Budući da živimo u grešnom svetu, možda ćemo okusiti smrt pre Isusovog drugog dolaska, ali čak i ako naše smrtno telo bude uništeno na ovom svetu, dolazi dan kada će se pred Isusovim imenom svako koleno pokloniti i svaki jezik priznati da je Isus Hristos Gospod (Filibljanima 2,10.11). Biće to onog dana kad mrtvi budu vaskrsnuti u trenuću oka i kad se naša smrtna tela obuku u besmrtnost (1. Korinćanima 15,52-54).

ODGOVORITE

1. Zašto je jedinstvo u crkvi tako važno?
2. Zašto je važno ne kompromitovati božanske principe da bismo postigli jedin- stvo?
3. Da li bi bilo fer da smo spaseni na osnovu pripadnosti porodici u kojoj smo ro- đeni?

Solvazi Kumalo, Kejptaun, Južna Afrika

„Izvesni Jevreji iz Judeje izazvali su preneraženost među obraćenicima iz neznaštva potežući pitanje obrezanja. Oni su sa velikim ubeđenjem tvrdili da niko ne može biti spasen ukoliko nije obrezan i ne pridržava se kompletnog ceremonijalnog zakona.“¹ Tako su lažna braća bila spora, „da do kraja raspoznaju šta je ukinuto Hristovom smrću... učinivši bezvrednim božanski uspostavljenе ceremonije i žrtve jevrejskog obrednog sistema“²

Jer u Hristu ni obrezanje ni neobrezanje nemaju nikakvu vrednost. Ono što se računa jeste vera koja se kroz ljubav ispoljava.

„Pavle se ponosio svojom farisejskom strogošću, ali kada mu se Hristos otkrio na putu za Damask, bila mu je razjašnjena Spasiteljeva misija, kao i njegov sopstveni rad na obraćenju neznaštva, i on je u potpunosti razumeo razliku između žive vere i mrtvog formalizma.“³

»Moramo voleti istinu za ovo vreme i pokoravati joj se. To će nas spasiti da ne podlegnemo snazi obmane.«

„(Petar) je izneo svoje mišljenje da je Sveti Duh već rešio problem o kome su raspravljali tako što se istom silom spustio i na neobrezane neznaštva i na obrezane Jevreje.“⁴ Sada je, sa istom vatrenošću i snagom, rekao: 'I Bog, koji poznaje srca, posvjedoči im i dade im Duha Svetoga kao i nama, i ne postavi nikakve razlike među nama i njima, očistivši vjerom srca njihov' (Dela apostolska 15,8.9).“⁵

„Svako ko ima znanje o istini treba da se probudi i da se telom, dušom i duhom potčini Božjoj disciplini. Neprijatelj nam je za petama. Moramo biti budni i čuvati se od njega. Moramo uzeti sve oružje Božje... Moramo voleti istinu za ovo vreme i pokoravati joj se. To će nas spasiti da ne podlegnemo snazi obmane.“⁶

Elen Vajt nastavlja: „Preklinjem one koji rade za Boga da ne prihvataju laž kao istinu. Ne dozvolite da ljudski razum zauzme mesto božanske, posvećujuće istine... Neka pogrešne teorije ne budu tolerisane u narodu koji bi trebalo čvrsto da stoji na platformi večne istine.“⁷

ODGOVORITE

Kakav biste savet dali nekom svom vršnjaku koji smatra da crkva nije dovoljno borbena u postupanju prema disidentima u svojoj sredini?

Tekla P. Kumalo, Pretorija, Južna Afrika

1. Ellen G. White, *The Story of Redemption*, pp. 304, 305.
2. Isto, str. 305, 306.
3. Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, p. 65.
4. Elen G. Vajt, *Apostolska crkva - Hristovim tragom*, str. 193 orig.
5. Isto, str. 193, 194 orig.
6. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 298.
7. Isto.

Jedna od istaknutih tema u Pavlovim spisima je tema o dobrom hrišćanskom vladanju. Pavle je zainteresovan za to kako se hrišćani ponašaju. Da bismo sledili Isusa, to zahteva da žrtvuujemo svoje strasti koje ne oslikavaju Njegov karakter. Na primer, kad se dvoje ljudi venčaju, oni se proglašavaju za „jedno“ (1. Mojsijeva 2,24). Oni prirodno okončavaju prijateljstva koja bi mogla da ugroze njihov brak, i uzdržavaju se od starih navika koje bi mogle da unište odnos koji imaju sa svojim supružnikom. Brak ima sopstveni niz pravila koji, kada se kompromituje, dovodi do propasti braka. Ta pravila, prema tome, nisu tu da bi ograničila slobodu, već da bi očuvala odnos.

Kada je Petar stigao u Antiohiju, Pavle se nije ustezao da se suoči s njim u vezi sa određenim pitanjima koja se odnose na hrišćansko ponašanje. Pavle je živeo u vreme kad su Jevreji verovali da su superiorniji u odnosu na svaki drugi narod, rasu i pleme. Oni su svoj klasni sistem primenjivali čak i na ono što se ticalo Boga.

Mi ponekad upadamo u zamku da personalizujemo evanđelje. Skloni smo da verujemo kako znamo više i kako razumemo biblijska pitanja bolje od onih koji su se obratili u kasnijem periodu života. To je još jedan klasni sistem unutar crkve. Petrovi tužitelji u Galatima 2,13 ukidali su istinu evanđelja pridodajući joj određene uslove, kao što čine i hrišćani u današnje vreme.

Petrovi tužitelji bili su spremni da ga osude, ne primećujući da i sami greše. Koliko puta smo osuđivali druge vernike, grešnike kakvi smo i mi, za iste grehe koje i sami činimo u tajnosti? Pavle se zatim suočio sa Petrom u vezi sa njegovim povlačenjem. Da Petar nije pravio kompromis u životu, on bi se držao svog stajališta i nastavio da se druži sa obraćenicima iz neznaboštva. Umesto toga, on je pokazao svoje dvostruke standarde i kolebljivu veru. Kakvo je naše ponašanje prema onima koji nisu iste vere? Da li kompromitujemo Hristove standarde makar toliko koliko je potrebno da se uklopimo i budemo prihvaćeni?

Hristos nas ohrabruje da budemo svetlost svetu (Matej 5,14). Prema tome, treba čvrsto da se držimo Njegovih principa i da ih ne kompromitujemo. Prkoseći bilo kom od Božjih zakona, mi narušavamo sliku o Njegovom karakteru i objavljujemo da On nije savršeni Bog.

ODGOVORITE

1. Kako hrišćani mogu imati slobodu, a da istovremeno ne kompromituju istinu evanđelja?
2. Kako se ophodimo prema novoobraćenima u svojoj crkvi? Da li su oni dobro prihvaćeni?
3. Kako se možemo sačuvati da ne padnemo u zamku u koju su upali Petrovi tužitelji?

Sanelisive Nkomo, Pretorija, Južna Afrika

Jedna afrička poslovice glasi: „Ako želite da idete brzo,... idite sami. Ako želite da idete daleko,... idite zajedno“. Istorijske činjenice dokazuju da se uspeh obično postiže kad se ljudi ujedinjuju i rade zajedno na ostvarenju zajedničkog cilja. Zgodan primer koji to ilustruje jeste događanje na Dan pedesetnice. Kad su svi apostoli bili zajedno, primili su Svetog Duha i propovedali evanđelje sa autoritetom. Kao rezultat toga, hiljade ljudi se obratilo.

Međutim, kad dolazi do razdora i podela, vrlo malo se postiže. Prema tome, nije nikakvo iznenađenje da Isus Hristos, kao i Njegovi učenici, ne samo da su se zalagali za važnost jedinstva i propovedali o tome, već su pokazivali i kako i zašto bi jedinstvo trebalo da se ostvari. Jedinstvo crkve u Galatiji bilo je ugroženo kad su se javile podele zbog neslaganja u vezi sa obrezanjem. Pavle je proveo dosta vremena baveći se tim pitanjem i pokušavajući da obnovi jedinstvo. To naglašava važnost jedinstva u crkvi. Pojam jedinstva odnosi se na „jednost“, to jest, postojanje jednog nepodeljenog entiteta.

Božja zamisao je da Njegovi sledbenici budu ujedinjeni. Kao rezultat toga, hiljade ljudi se obratilo.

1. Premda je Božja crkva puna različitih ljudi sa različitim prošlošću, osobinama ličnosti, darovima, talentima i izgledom, ipak je Božja zamisao da oni budu ujedinjeni i da rade zajedno kako bi ispunili misiju crkve (videti Jovan 17,20-23).

2. Apostol Pavle definiše jedinstvo kao zajednicu onih koji su jedno u mislima i duhu, i imaju jednu volju. Prema tome, ta „jednost“ predstavlja nešto više od saglasnosti u intelektualnom smislu. Ona znači biti jedno u onome što verujemo kao i raditi zajedno na ostvarenju iste misije, sa istom svrhom i ciljem (videti 2. Korinćanima 13,11; Filibljanima 1,27; 2,2; 1. Petrova 3,8).

3. Kad god u crkvi postoji podela ili neslaganje, razlike treba da se ostave po strani, a pažnja da se usmeri na sprovođenje učenja Biblije. Proučavajući Sveto pismo, otkrićemo da je naša zajednička misija širenje evanđelja (videti Dela apostolska 2,2-4; Efescima 4,13).

ODGOVORITE

1. U crkvi u Galatiji, jedan od problema koji je izazivao podele bilo je pitanje obrezanja. Da li je i danas uobičajeno da se u crkvi javljaju neslaganja zbog rasnih, kulturnih, tradicionalnih i ličnih razlika?
2. Koji su problemi izazvali podele u vašoj lokalnoj crkvi? Kako možete raditi na obnovi jedinstva uz pomoć primera iz Svetog pisma?

13. jul 2017.

SAVRŠENA VEZA JEDINSTVA

MIŠLJENJE (Psalam 133,1)

Če

Stvaranje ljudskog roda bilo je zajednička odluka Oca, Sina i Svetog Duha. I plan za spasenje palog čovečanstva posredstvom Hristove smrti bio je takođe rezultat savršene veze jedinstva unutar Božanstva.

Od Hristovog rođenja u Vitlejemu, do Njegovog krštenja na Jordanu, postojali su upadljivi dokazi o nežnom jedinstvu između Njega i Njegovog nebeskog Oca, kao što se vidi na osnovu sledećeg: „I glas dođe s Neba: Ti si Sin Moj ljubazni koji je po Mojjoj volji“ (Marko 1,11). Kao i ovog: „Zar ne vjeruješ da sam Ja u Ocu i Otac u Meni? Riječi koje vam Ja govorim ne govorim od Sebe; nego Otac koji stoji u Meni On tvori djela“ (Jovan 14,10).

Preko Hrista, Bog je pozvao čovečanstvo da bude deo te prisne veze koja postoji između Njega i Njegovog Sina. Za one koji su odgovorili na ponudu večnog života, prihvatajući Isusa Hrista za svog Gospoda i Spasitelja, ne postoji veća čast od jedinstva vere među njima, koja sve upućuje na Jagnje Božje, bez obzira na njihovu različitost.

Isus Hristos nam je darovao spasenje na osnovu svoje krvi, i zadatak da dopremo do onih koji još uvek nisu odgovorili na Njegovu ponudu večnog života. Vreme se bliži kraju, i taj zadatak mora biti ispunjen. Međutim, bez totalnog predanja, iskrenog obraćenja, ljubavi prema istini i jedinstva pod vođstvom Svetog Duha, duše su u opasnosti od večnog gubitka. Zato, „svrh svega toga obucite se u ljubav, koja je sveza savršenstva“ (Kološanima 3,14).

Jedna od Isusovih najdužih molitava bila je molitva da Njegovi učenici budu savršeno jedinstveni, baš kao što je On jedno sa Ocem. Unutar tog Duhom vođenog jedinstva, leži moćna sila evanđelja koja pokreće srce, um i ličnost, usklađujući ljude, dok ne dostignu zrelost uma Isusa Hrista.

ODGOVORITE

1. Koje praktične smernice treba da sledimo kako bismo postigli jedinstvo u Hristu?
2. Šta vam predstavlja izazov da biste odgovorili na poziv na jedinstvo?
3. Ako pijemo sa istog izvora spasenja, zašto smo još uvek podeljeni?

Antonio Zakarias Felino, Klermont, Kejptaun, Južna Afrika

ZAKLJUČAK

Kako je rana hrišćanska crkva rasla, Pavle je uvideo potrebu da se crkva podstakne da radi zajedno, sa jednim ciljem i fokusom – da iskreno i sa žarom objavljuje pravu evanđeosku poruku koju je svet tako očajnički potrebovao da čuje, uz što je moguće više jedinstva. Danas, hiljadama godina nakon što je Pavle pisao, za nas je ta poruka o jedinstvu još uvek i te kako značajna. Pa ipak, u globalnoj crkvi koja ima više od 18 miliona ljudi, koja se pruža na više kontinentata i obuhvata više kultura, jedinstvo ponekad može biti izloženo izazovima uprkos zajedničkim osnovnim istinama i doktrinama koje nas povezuju. Međutim, kad se ljudi usklade sa Bogom, veća je verovatnoća da će biti „utvrđeni u jednom razumu i jednoj misli“ (1. Korinćanima 1,10).

RAZMOTRITE

- Odgledajte kratak video klip pod nazivom „Our Father“ /Oče naš/ (<https://vimeo.com/166303527>), koji prikazuje kako predstavnici različitih kultura izgovaraju Gospodnju molitvu na sopstvenom jeziku. Razmišljajte o tome kako molitva donosi jedinstvo kako u ličnom odnosu sa Bogom, tako i globalno.
- Molite se za jedinstvo u vašoj lokalnoj crkvi, diviziji i globalno.
- Intervjuišite članove svoje lokalne crkve različitih starosnih grupa, razgovarajući o važnosti jedinstva i o tome kako se, po njihovom mišljenju, može ostvariti veće jedinstvo unutar lokalne crkve, kao i šire.
- Pišite na društvenim mrežama o tome kakav je izazov očuvati istinu dok težite jedinstvu. Uključite u tu diskusiju što je moguće više svojih prijatelja.
- Napravite matematičku jednačinu koja obuhvata neke od sledećih pojmova: jedinstvo, podela, Bog, drugi, ego, razlike i večnost.
- Slušajte pesmu „They'll Know We Are Christians by Our Love“ / „Znaće da smo hrišćani na osnovu naše ljubavi“ (različiti umetnici izvode tu pesmu).

POVEŽITE

Matej 13; Galatima 2,1-21.

Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 1, p. 182.

Ellen G. White, Selected Messages, book 2, pp. 159, 160, 374.

Jon Paulien, Knowing God in the Real World (Pacific Press®, 2000, 2017).

Nina Ačeson, Bukanan, Mičigen, SAD

Pouka 4

Od 15. do 21. jula 2017.

Opravdanje jedino verom

*»S Hristom se razapeh. A ja više ne živim,
nego živi u meni Hristos. A što sad živim u tijelu,
živim vjerom Sina Božijega, kojemu omiljeh,
i predade Sebe za mene.«*

(Galatima 2,19.20)

Tokom našeg proučavanja ove sedmice, možda će nam biti teško da shvatimo šta je tačno Pavle mislio svojim učenjem o opravdanju verom. Srećom, neke od naših najpoznatijih himni govore nam tačno o čemu je reč. Himnu *Čudesna blagodat* (*Amazing Grace*) napisao je Džon Njutn 1772. godine. Njutn je imao dobar razlog da sebe smatra „bednikom“. Pošto je napustio religiju svoje mladosti, Njutn je postao buntovan mladić, na zlom glasu zbog svog neobuzdanog ponašanja. Dok je bio član posade na brodu *Grejhaund* (*Hrt*), kapetan je za njega rekao da je jedan od najbezbožnijih ljudi koje je ikad upoznao. Kasnije u svojoj karijeri, Njutn je radio na robovlasničkim brodovima, kao sudeonik u toj groznoj trgovini ljudskim bićima.

**Ali, to što je
pronašao veru,
promenilo je sve.**

Međutim, posle jedne zastrašujuće oluje na moru, koju je jedva preživio tako što se vezao za brodsku pumpu, počelo je njegovo obraćenje. Pošto je zauvek napustio plovidbu, Njutn je postao sveštenik i napisao mnoge himne od kojih je najpopularnija *Čudesna blagodat*.

U toj himni, on priznaje da njegov život nije bio savršen. Osećao se „izgubljenim“ i „slepim“. Ali to što je pronašao veru, promenilo je sve. Osećaj divljenja i radosti izražen u toj himni razlog je njene sveopšte popularnosti.

Himnu *Može li to biti?* (*And Can It Be?*) napisao je Čarls Vesli 1738. godine. Veslijeva priča je potpuno drugačija od priče Džona Njutna. On je bio uzoran dečak odgajan da postane sveštenik. Dok je studirao na Oksfordu, zajedno sa svojim bratom Džonom, vodio je molitvenu grupu poznatu po pobožnosti svojih članova. Ime „metodisti“ kojim su ih drugi opisivali nastalo je na osnovu njihove reputacije da metodično proučavaju Bibliju i vode disciplinovan život. Ipak, i pored svih njegovih dobrih dela, Čarls se osećao bezvrednim u Božjim očima.

Međutim, sve se promenilo kad je doživeo pravo obraćenje i počeo svoju misiju među običnim narodom, putujući širom zemlje i propovedajući po poljima, tako da je svako mogao da iskusi Božju ljubav.

U toj himni, Vesli priznaje da ne može da razume zašto je Isus preuzeo odgovornost za njegove grehe. To je nelogično. Ali način na koji je izrazio osećanja koja ga obuzimaju kad razmišlja o tome učinio je tu himnu jednom od najpoznatijih i najomiljenijih.

ODGOVORITE

1. Potražite tekstove ovih himni. Koja vam se više dopada i zašto?
2. Da li moramo biti u stanju da nešto objasnimo da bismo mogli to i da doživimo?

Domaći i došljaci

Pavle je izgleda bio ponosan na to što je rimski građanin i što je odrastao u bogatom kilikijskom trgovačkom gradu Tarsu, gde je grčko-rimska kultura pružala široke mogućnosti za obrazovanje, i gde je on naučio da govori i piše na književnom grčkom jeziku.

Kao Jevrej, Pavle je stekao i jevrejsko obrazovanje u Jerusalimu. Ali, s obzirom da je došao iz inostranstva, možda se ipak osećao kao došljak. Možda su mu se rugali zbog načina na koji se oblačio, ili zbog akcenta? Možda je upravo u nastojanju da nadomesti te razlike ili fizičke slabosti i postao farisej, fanatičan u svom protivljenju učenjima – i sledbenicima – Mesije koji je izgledao kao običan slabić. Prema Pavlovom mišljenju, Božji izabrani narod mogao je biti spasen od uništenja jedino tako što će se verno pridržavati svakog detalja Mojsijevog zakona. Trebalo je da budu „domaći“.

Nova vera, nova služba

Međutim, Pavle koji je pisao Galatima bio je novi čovek. Prešao je iz hladnoće legalizma u toplinu spasonosne blagodati. Sada je imao novu službu – da objavljuje evanđelje. Ali još uvek je bio došljak, neko kome Hristovi sledbenici iz jevrejstva nisu mogli lako da veruju. Jasno je da je Bog izabrao Pavla upravo zbog njegove ranije fanatične posvećenosti tradiciji. On je sada razumeo potrebu da se prevaziđe *status quo* i da se o Hristu govori došljacima kakvi su bili Galati, a da se od njih ne zahteva da preuzmu jevrejski identitet. Hristov novi zavet ostavlja prostora za kulturnu raznovrsnost, ali i za duh zajedništva koji prevazilazi rasna i kulturna ograničenja, što za rezultat ima jednakost u veri, a ne isključivost.

ODGOVORITE

1. Čitajte Rimljanima 2,12-15 i razmislite o značenju sledećih reči i izraza: „savest“ (15. stih), „sami od sebe čine što je po zakonu“ (14. stih), i „sami su sebi zakon“ (14. stih).
2. Da li su današnjim neznabošcima potrebni misionari, ili možemo prepustiti evangelizam Svetom Duhu?
3. Kako možemo objavljivati evanđelje, a da ne namećemo svoju kulturu?

Margaret Arbaki Paterson, Braknel, Engleska

PRAVEDNIK ĆE OD VERE ŽIV BITI!

LOGOS (Psalam 143,2; Matej 22,37-39; Luka 15,11-32; Jovan 1,12; 3,16; Rimljanima 1,17; 4,2; 5,1; Galatima 2,14-21)

Pozadina (Galatima 2,14-21)

U Galatima 2,14-21, Pavle odgovara na vest da crkvene vođe, uključujući Petra (ili Kifu), Varnavu i druge hrišćane iz jevrejstva, zahtevaju od nejevrejskih obraćenika da slede jevrejske običaje i da se obrezuju. U pitanju je bilo nešto mnogo značajnije od ponašanja crkvenih vođa. „Dobrobit vernika iz neznaočstva dovedena je u pitanje, pa čak i sudbina samog evanđelja. Da je judaizirajuća strana ostvarila svoje namere, tada bi evanđelje – spasenje verom u Hristovu iskupiteljsku žrtvu – bilo zamenjeno doktrinom o spasenju preko dela zakona. Tako se 'istina evanđelja' više ne bi propovedala.“¹

Važnost vere (Galatima 2,20)

Budući da Pavle nije koristio ni podelu na poglavlja ni znake navoda, nije savim jasno da li se njegovo obraćanje Petru završava sa 14. stihom ili se nastavlja sve do 21. Pošto Petar sada izlazi iz vidokruža, bolje je na Pavlov ukor upućen njemu gledati kao da se završava sa 14. stihom, a stihove koji slede smatrati minijaturnim izlaganjem Pavlovog shvatanja evanđelja, naročito u kontekstu situacije u Galatiji.²

**Vera i jedino
vera je ono čime
se opravdavamo.**

U 20. stihu, Pavle razjašnjava da je za njega pitanje vere u središtu njegovog ličnog odnosa sa Hristom, ali i evanđelja kao celine.

„S Hristom se razapeh. A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u tijelu, živim vjerom Sina Božijega, kojemu omiljeh i predade Sebe za mene“ (Galatima 2,19.20).

Ova tvrdnja o važnosti vere je tema koja se uvek iznova ponavlja u Evanđeljima (Jovan 1,12; 3,16) i Pavlovim spisima (videti Rimljanima 4,3; 5,1).

Doktrina o opravdanju verom (Psalam 143,2)

Pavle tvrdi da opravdanje (pravni termin po kom smo mi pošteđeni posledica greha) dolazi kao besplatan dar od Boga preko Hrista. Dela nemaju nikakvog udela u toj transakciji. S Božje strane, to je dar koji je omogućen preko Hrista. S ljudske strane gledano, mi moramo da se oslonimo na to da je Bog voljan i sposoban da nas opravda kao grešnike. Vera i jedino vera je ono čime se opravdavamo.³

Za Pavla, ta doktrina se više od svega odnosi na ličnu težnju za Božjom ljubavlju i mirom kakvi su otkriveni u Hristu. Opravdanje je možda pravni termin, ali on jednostavno označava da smo prihvaćeni od Boga, da nam je dopušteno da budemo članovi Njegovog domaćinstva i da smo priznati kao Njegova deca sa svim pravima naslednika. Naš status je obnovljen baš kao što je izgubljeni sin bio vraćen na svoju raniju poziciju zahvaljujući blagodatni njegovog

oca, i to u trenutku kada je sve što je on tražio bio položaj sluga. Zapazite kako Pavle potkrepljuje svoj argument citatom iz Starog zaveta (Psalam 143,2). Sveto pismo je za Jevreje bilo konačna instanca.

Doktrinom o opravdanju verom u Hrista, bez potrebe za delima zakona, Pavle izbegava dve poteškoće. Prvo, Božja blagodat postaje ključna, a ukoliko bismo mogli biti opravdani na osnovu dela, ne bi bilo potrebe za blagodaću. Drugo, Hristova smrt ostaje u središtu, a ako bismo tražili spasenje u Mojsijevom zakonu, Hristova smrt ne bi bila neophodna.⁴

Vera i reformacija (Rimljanima 1,17)

Doktrina o opravdanju verom nalazi se u srcu protestantske reformacije iz šesnaestog veka. Martin Luter, vodeća figura reformacije, odbacio je tvrdnju srednjovekovne crkve da se oproštenje može kupiti delima ispaštanja ili novcem.

Priča se da je papa obećao indulgenciju (smanjenje kazne) svima koji se na kolenima popnu uz „Pilatovo stepenište“, za koje se tvrdilo da je Hristos silazio njim i da je na čudesan način preneto iz Jerusalima u Rim. Jednog dana, Luter se predano penjao tim stepeništem kada mu se učinilo da čuje neki glas poput groma koji mu je govorio: „Pravednik će od vjere živ biti“ (Rimljanima 1,17). Odmah je skočio na noge i napustio to mesto postišen i prestravljen. Taj stih nikad nije izgubio svoju moć nad njim.

Od tog trenutka pa nadalje, on je jasno sagledao pogrešnost uzdanja u ljudska dela u cilju spasenja, i potrebu da se umesto toga veruje u Hrista. „Njegove oči su se otvorile i nikada se više neće zatvarati za zablude papstva. Kada je odvratio svoje lice od Rima, odvratio se i srcem od njega, i od toga vremena odvajanje je postajalo sve vidljivije, dok konačno nije prekinuo sve veze s papskom crkvom.“⁵

ODGOVORITE

1. Da li treba da razumemo sve da bismo mogli imati veru u Boga? Zašto, ili zašto ne? (videti O Jovu 13,15)
2. Zašto je doktrina da pravedni treba da žive od vere toliko važna za hrišćanski put? Da li je vera skok u tamu ili skok u svetlost?
3. Do kakve reforme bi po vašem mišljenju došlo kad bismo iznova proučavali Galatima poslanicu? Šta treba da se reformiše u našem životu ili u crkvi?
4. Na koji način parabola o izgubljenom sinu ilustruje opravdanje verom? (Luka 15,11-32)

Roj King, Braknel, Engleska

-
1. *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, 2nd ed., vol. 6, p. 948.
 2. George Arthur Buttrick, ed., *The Interpreter's Bible*, 12 vols. (New York: Abingdon-Cokesbury, [1951–1957]), vol. 10, p. 482.
 3. Frederick Carl Eiselen, Edwin Lewis, and David G. Downy, eds., *The Abingdon Bible Commentary* (New York: Abingdon Press, 1929), p. 1212.
 4. *Matthew Henry's Commentary*, p. 638.
 5. Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 125 orig.

Spisi Elen Vajt sadrže mnogo razmišljanja i opširnih rasprava na temu spasenja verom i uloge dela.

„Opravdanje verom je van svake diskusije. I svaka diskusija prestaje čim se razjasni da zasluge palog čoveka na osnovu njegovih dobrih dela nikad ne mogu da mu pribave večni život.

Svetlost koju mi je Bog dao u vezi s tim značajnim predmetom ne ostavlja prostora ni za kakva pitanja u mom umu. Opravdanje u potpunosti zavisi od blagodati i ne dobija se nikakvim delima koje pali čovek može da učini.“¹

„Moramo učiti u Hristovoj školi. Ništa osim Njegove pravednosti ne može nam dati pravo ni na jedan od blagoslova zaveta milosti. Dugo smo čeznuli za tim blagoslovima i tridili se da ih steknemo, ali nismo ih primili jer smo gajili misao da možemo učiniti nešto da bismo ih postali dostojni. Nismo gledali izvan sebe verujući da je Isus živi Spasitelj. Ne smemo pomisliti da će nas sopstvena blagodati i zasluge spasti. Hristova blagodati je naša jedina nada za spasenje.“²

»Ne smemo pomisliti da će nas sopstvena blagodati i zasluge spasti. Hristova blagodati je naša jedina nada za spasenje.«

„Jer ste blagodaću spaseni kroz vjeru, i to nije od vas, dar je Božji“ (Efescima 2,8). „Ta istina će razjasniti ovaj predmet vašem umu ukoliko ga ne zatvorite za zrake svetlosti. Večni život je beskonačan dar. A

budući da je beskonačan, nema nikakve mogućnosti da ga zaradimo. To jednostavno mora biti dar. Kao dar, on mora biti prihvaćen verom, a zahvalnost i čast se moraju ukazati Bogu. Čvrsta vera nikog neće navesti da se ponaša fanatično, niti kao lenji sluga. Upravo zavodljiva sila sotone navodi ljude da gledaju na sebe umesto na Isusa. Hristova pravednost mora ići pred nama da bi slava Gospodnja postala naša nagrada. Ako činimo ono što je Bogu po volji, možemo primiti velike blagoslove kao Božji besplatan dar, ali ne zbog naših zasluga koje nemaju nikakvu vrednost.“³

ODGOVORITE

1. Da li se spasavamo samo verom ili uvek postoji neko „ali“ – kao na primer: „Ali prvo moramo da se pokajemo“?
2. Da li je lako prihvatiti istinu da je spasenje u potpunosti dar i da ne možete učiniti ništa da biste ga zaradili?

Erika Houl, Binfield, Engleska

1. Ellen G. White, *The Ellen G. White 1888 Materials*, pp. 812813.

2. Ellen G. White, *Selected Messages*, vol. 1, p. 351.

3. Ellen G. White, *Faith and Works*, pp. 27, 28.

19. jul 2017.

OPRAVDANJE VEROM – ŽIVETI KAO DA ZAIISTA VERUJETE U TO

Sr

PRIMENA (Luka 19,1-9; Jovan 8,3-11; Rimljanima 3,22-31;
Galatima 1,16; poglavlje 2; 3,22; 5,22.23; Jakov 2,18)

Rasprava o obrezanju o kojoj je reč u 2. poglavlju Galatima poslanice svodi se na isključivost i na pripadanje odvojenoj zajednici „spasenih“ koji su to postali svojom poslušnošću zakonu. Pavle se „čudi“ takvom ponašanju (Galatima 1,6), i naziva ga izvrtanjem evanđelja. Kako, dakle, da budemo sigurni da smo to izbegli?

Ne koristite zakon da biste sudili drugima. Adventisti se ohrabruju da žive u skladu za izvesnim smernicama u pogledu toga šta treba jesti, kako se oblačiti, i kako se ponašati. Svrha tih smernica je da nas očuvaju u dobrom zdravlju i zaštite od onog što Pavle naziva „djela tjelesna“ (Galatima 5,19). Međutim, ponekad smo u iskušenju da ih koristimo kako bi sudili o drugima, pretvarajući ih u grešnike u očima naše zajednice i stvarajući barijere za nove vernike.

Naša sklonost da sudimo jedni drugima, i licemerje koje pri tom pokazujemo su tema koja se stalno ponavlja u Evanđeljima. Setite se carinika (Luka 19,1-9) i žene uhvaćene u preljubi (Jovan 8,3-11), koji su Hristu predstavljeni kao grešnici, ali im je On oprostio. Njih dvoje su, kao i svi mi, pomireni sa Bogom („opravdani“) verom, a ne nečim što su učinili.

Razmišljajte o sudu i o onome što nas spasava. Dok budemo stajali pred Bogom na sudu, niko od nas neće biti proglašen savršenim zbog načina na koji je živio, koliko god poslušan da je bio, i koliko god dobra da je činio. Umesto toga, Isus će u svojoj blagodati (to je dar koji nismo ničim zaslužili) stati na naše mesto. Premda bezgrešan, On je pretrpeo kaznu koju mi zaslužujemo. Prihvatanje te činjenice pomoći će nam da usmerimo pažnju na veru, a ne na dela. „Pravda Božija vjerom Isusa Hrista u sve i na sve koji vjeruju“ (Rimljanima 3,22).

Postupajte u skladu sa svojom verom. Vera u Hrista pokazaće se u vašem životu – u izborima koje pravite, u postupcima i u načinu na koji se odnosite prema drugima (da, oni će to primetiti). Kao što Jakov kaže: „Pokaži mi vjeru svoju bez djela svojijeh, a ja ću tebi pokazati vjeru svoju iz djela svojijeh“ (Jakov 2,18).

ODGOVORITE

1. Jeste li ikad donosili sud o tome da li je neko drugi dobar hrišćanin? Ili ste čuli druge kako razgovaraju o nekom članu crkve na taj način? Da li je trebalo da to rade?
2. Svet je pun takmičarskog duha. Neki ljudi teže savršenstvu i osećaju se veoma loše kad to ne postignu. Šta pouka za ovu sedmicu ima da im poruči?

Rob Voler, Somerset, Engleska

Ako verujemo da smo opravdani verom a ne delima, da li to znači da nije važno šta radimo dokle god imamo dobre namere?

Prema psihologu Iziju Kalmanu, većina problema ovog sveta izazvana je dobrim namerama.¹ Lovci na veštice u srednjem veku spalili su desetine hiljada žena u pokušaju da zaustave epidemije. Čak je i Hitler verovao da radi nešto dobro i da će ovaj svet učiniti boljim time što će ga očistiti od Jevreja i drugih naroda koje je smatrao nečistim.

I jedno i drugo je važno.

To se odnosi i na naše ponašanje prema svetu prirode. „Tokom 1970-ih, uzgajivači somova uveli su azijskog šarana u svoje ribnjake sa dobrom namerom da vodu održi čistu od planktona i algi, omogućavajući bolje zdravlje somova.“ A onda se dogodilo da je proždrljivi i agresivni azijski šaran desetkovao domaće vrste. Ona čuvena izreka da je „put do pakla popločan dobrim namerama“, suviše često se pokaže istinitom.

Prema Kalmanu, dobra dela su nam potrebna isto kao i dobre namere. „Ne možemo se osloniti na pretpostavku da će sve što proizlazi iz naših dobrih namera biti pozitivno. Dobre namere same po sebi nisu dovoljne da bi naši postupci bili moralno ispravni.“ Moramo preuzeti odgovornost za posledice svojih dela, čak i ako nismo nameravali da do njih dođe.

U 5. poglavlju Galatima poslanice, Pavle nam otkriva način da proverimo da li su naši postupci zaista moralno ispravni. Ako postupamo u skladu sa Božjom voljom, u svemu što radimo pokazivaće se plodovi Duha: „Ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vjera, krotost, uzdržanje“ (Galatima 5,22.23). Pomislite samo koliko bi istorija bila drugačija kad bi svetske vođe primenjivale ovaj test.

Prema hrišćanskom filozofu K. S. Luisu, u vekovnoj raspravi o tome šta je važnije – vera ili dela, zapravo i nema ničega spornog. I jedno i drugo je važno. „Hrišćani se često spore oko pitanja da li je vera u Hrista ono što će hrišćanina konačno odvesti kući, ili su to dobra dela... Meni to izgleda kao da pitate koja je oštrica makaza potrebna.“²

Neka nas naša vera uvek navodi da ispravno i moralno postupamo, i neka nam Bog oprosti zbog neželjenih posledica naših grešaka.

ODGOVORITE

1. Da li ste ikad učinili nešto što je imalo neželjene posledice?
2. Šta mislite da li i teroristi smatraju da imaju dobre namere?
3. Da li ciljevi ikada opravdavaju sredstva?

Elizabeth Rouds, Somerset, Engleska

1. Izzy Kalman, „Principle Number One: The Road to Hell Is Paved With Good Intentions“, PsychologyToday.com, accessed May 12, 2017, <https://www.psychologytoday.com/blog/resilience-bullying/201008/principle-number-one-the-road-hell-is-paved-good-intentions>.
2. K. S. Luis, *Hrišćanstvo*, str. 148 orig.

ZAKLJUČAK

Biti Jevrejin u prvom veku značilo je boriti se sa identitetom. Slavni dani Izraela bili su prošlost već mnogo generacija i oni su se, bez obzira da li su živeli u Judeji ili Galatiji, nalazili pod vlašću koja je bila ravnodušna prema njihovim religioznim principima. Da bi sačuvao svoj identitet, narod je naglašavao običaje po kojima se razlikovao od drugih. Problem je nastao kad su ti običaji, osmišljeni tako da upućuju na Boga, počeli da zaklanjaju Boga. Kada su hrišćani iz jevrejstva počeli da prisiljavaju obraćenike iz neznaboštva da slede jevrejske običaje, Pavle ih je podsetio da je naša unutrašnja vera u Hrista ono što nas spasava, a ne naši spoljašnji postupci. Na kraju krajeva, kaže Pavle, da su dela mogla da nas spasu, Isus je mogao da poštedi sebe putovanja na Zemlju.

RAZMOTRITE

- Navedite različite načine na koje vi i ljudi koje poznajete pokušavate da zaslužite Božju naklonost.
- Napravite dijagram koji prikazuje u kom procentu smatrate da je vaš odnos sa Bogom zasnovan na delima, a u kom na veri i oslanjanju na Njega.
- Razmišljajte o ulozi koju vera igra u našem pomirenju sa Bogom.
- Slavite Boga zbog onog što je učinio za vas i zbog onog što ste pobedili.
- Razgovarajte da li hrišćani danas stavljaju preveliki naglasak na dela ili na odnos.
- Napravite dramski prikaz rasprave između Pavla i onih koji su se zalagali za opravdanje delima.
- Isplanirajte kako da živite verom u Boga.

POVEŽITE

Elen G. Vajt, *Apostolska crkva - Hristovim tragom*, 36. poglavlje, „Otpad u Galatiji“.

George R. Knight, *Exploring Galatians and Ephesians* (Review and Herald®, 2005), chapter 8, „One Gospel for All, 2:14–21“.

Carl P. Cosaert, *Galatians: A Fiery Response to a Struggling Church* (Review and Herald®, 2011), chapter 4, „Our New Identity in Christ“.

Tompol Viler, Nešvil, Tenesi, SAD

Pouka 5

Od 22. do 28. jula 2017.

Starozavetna vera

*»Hristos je nas otkupio od kletve zakonske
postavši za nas kletva, jer je pisano:
Proklet svaki koji visi na drvetu.«*

(Galatima 3,13)

22. jul 2017.

OTKUPLJENI ZA NEŠTO BOLJE

UVOD (1. Petrova 1,18.19)

Su

Priča o Krisu Nejpijeru podsetila me je na temu otkupljenja. Kris je imao veoma teško detinjstvo. Izgubio je oca kad je imao samo tri godine, i to je bila okolnost zbog koje je na kraju završio na ulici. Uskoro se odao nasilju i narkomaniji.

Sa 14 godina, Kris se već upuštao u krađe i bio aktivni narkoman. Sa svojim drugovima koji su razmišljali isto kao i on, krao je novčanike i tašne kako bi nabavio novac za kupovinu kokaina. Jednog dana, igrom slučaja, posao sa drogom nije išao po planu i Kris je završio u rukama policije. Osuđen je na doživotnu zatvorsku kaznu zbog ubistva sa predumišljajem i posedovanja kokaina.

Dok je bio u zatvoru, dobio je pismo od svog brata, iz kog je saznao da je njegov najbolji prijatelj upucan, izboden nožem i da je njegovo telo spaljeno. To je za njega bila prekretnica. Kris je postao uzorni zatvorenik. Odslužio je 15 godina zatvora pre nego što je dobio pomilovanje od države.

Na prekretnici svog života, napisao je knjigu *Siromaštvo i zatvor: Frustracije moje prošlosti (Poverty and Prison: Frustrations of My Past)*. Sada on provodi vreme tako što drži govore rizičnim grupama mladih u svojoj zajednici i šire. Kris veruje da su njegove frustracije nastale zbog siromašnog porekla, života na ulici, zavisnosti od droge i života u zatvoru. U isto vreme, on smatra da postoji izlaz – iskupljenje za one koji su se upustili u takve aktivnosti.

„Iako smo prodavali drogu, uvek smo želeli da izađemo iz toga, kaže Nejpijer. 'Bili smo svesni da smo uhvaćeni u zamku i da postoji bolji život'“.*

Kad je čovečanstvo palo u greh, sve generacije su osuđene da trpe kaznu. Đavo polaže pravo na ljudski rod. Mi smo zaslužili smrt. Pa ipak, Bog nam je dao drugu šansu za život. On je poslao svog jedinog sina, Isusa Hrista, da nas otkupi za nešto bolje. Hristos je morao da podnese sve uvrede i sav bol, da doživi i smrt kako bi otkupio pali ljudski rod. Mi nismo platili ništa za svoje otkupljenje. Zahvaljujući Božjoj ljubavi, Hristos je sve platio umesto nas.

Prolivanjem dragocene Hristove krvi, mi smo pomireni sa Bogom. Tema o pomirenju se kao nit provlači kroz čitavu Bibliju, od Starog zaveta do evanđeoskog doba. Ove sedmice učimo o otkupljenju ljudskog roda verom u Hrista, koja je postojala još od vremena patrijaraha i proroka.

Bernard Mutuku, Nunguni, Kenija

* Devan Coffaro, „A Story of Redemption: Former Criminal Inspires Community“, Fox10tv.com, accessed May 12, 2017, <http://www.fox10tv.com/story/31331213/a-story-of-redemption-former-criminal-inspires-community>.

ŠTA JE POTREBNO ZA OTKUPLJENJE

LOGOS (1. Mojsijeva 15,6; Dela apostolska 5,30; Rimljanima 4,4-6; 13,8-10; 1. Korinćanima 1,23; Galatima 3,1-10)

Razotkrivanje bezumlja (1. Korinćanima 1,23; Galatima 3,1-5)

Premda je odgojen u strogo jevrejskoj kulturi, pošto je prihvatio Hrista, Pavle je prošao kroz potpuni preobražaj. Postao je Božji glasnik i propovedao evanđelje o raspetom Hristu. Ostavio je po strani sva učenja, filozofiju i govornišvo iz svoje prošlosti da bi svim srcem prihvatio jedan novi život u Hristu.

U 1. Korinćanima 1,23 Pavle naglašava misao da je evanđelje o Hristu ludost i kamen spoticanja za one koji se još uvek drže svetovne mudrosti. Nasuprot tome, za iskupljene evanđelje je blažena nada, izvor radosti za sve koji veruju.

„Senzualni, zavidni, ponosni i ambiciozni podjednako vide da se evanđelje protivi njihovim omiljenim težnjama. Ali oni koji primaju evanđelje i koji su prosvetljeni Božjim Duhom vide više Božje mudrosti i sile u učenju o raspetom Hristu, nego u svim ostalim Njegovim delima.“¹

Spasenje menja način na koji razmišljamo. Držati se svetovnog gledišta znači da smo još uvek od sveta, čak i ako tvrdimo da smo hrišćani. U jednom trenutku, mi počinjemo da zloupotrebljavamo Pismo, da ga koristimo da bismo opravdali sopstvene interese i izbegli ono što Reč Božja zapravo otkriva. A ako se to dogodilo članovima crkve u Galatiji, može da se dogodi i nama.

Značenje otkupljenja (Galatima 3,1-5)

Pavle ukorava Galate i naziva ih nerazumnim. To znači da je nešto nedostajalo u njihovom sistemu znanja i razumevanja, naročito u vezi sa onim što Hristos čini u vernicima. Galati su postali nedosledni u svom ponašanju. Oni se nisu prepustili Božjem Duhu da radi u njima. Zaboravili su da ih je otkupio vaskrsli Spasitelj.

Glavna misao koju Pavle ovde naglašava je da „mi duhom čekamo od vjere nad pravde“ (Galatima 5,5). Tema u Galatima 3,1-5 treba da svakog hrišćanina uputi u ispravnom smeru kako bi zadobio pravednost. U tom tekstu vidimo kako Pavle pokušava da pomogne Galatima da uvide nerazumnost svojih postupaka. Oni su protivrečili onome što je Hristos učinio na krstu. Uskraćivali su Duhu pristup u svoj život. Zaboravili su da kao hrišćani mi dobijamo novi status. „Prihvatanje hrišćanstva uvek podrazumeva dolazak Hristovog Duha... Kao hrišćani, više niste svoji. Hristos vas je kupio i Duh vas poseduje.“²

Naš dug kao hrišćana (Rimljanima 13,8-10)

Biblija potvrđuje da je ljubav temelj svih hrišćanskih aktivnosti (Jovan 13,34.35). Bog nas sve voli i ako iskreno želimo da Ga predstavljamo, moramo pokazati bratsku ljubav u svom životu. Pavle ponavlja taj isti princip kad piše Rimljanima: „Ljubav ne čini zla bližnjemu; dakle je ljubav izvršenje zakona“ (Rimljanima 13,10).

Iz tog teksta izvlačimo važne pouke. Pre svega, tu saznajemo da kao hrišćani dugujemo ljubav svima. Pavle naglašava da vernici treba da vole jedni dru-

ge, uključujući i one koji nisu njihove vere. Otkupljenje je bilo rezultat ljubavi. Od nas kao hrišćana očekuje se da ispoljimo karakter bratske ljubavi.

U Luki 10,29-37 Hristos je istakao da nit ljubavi prelazi okvire naše vere. „Ona se odnosi i na ljude koji nam se možda baš i ne sviđaju, kao i na one koji su nam učinili nešto nažao. Oni ne moraju obavezno da nam se *sviđaju*, ali treba da ih *volimo*. Treba da se ophodimo prema njima kao prema sebi samima.“³

Primer „pravednika“ (1. Mojsijeva 15,6)

Avram ostaje otac vere za sve hrišćane. Od poziva da napusti svoju postojbinu (1. Mojsijeva 12,1) do zaveta sa Bogom (1. Mojsijeva 15), ovaj patrijarh je odisao snažnom verom u Boga. Ne zato što je živio savršenim životom, niti zato što je odgovarao na Božja obećanja, već na osnovu vere koju je ispoljio, Avram se ubraja među pravednike.

Pavle koristi taj stih da bi podsetio Galate na činjenicu da spasenje verom nije ništa novo. Čak i u Starom zavetu, Bog je tražio veru a ne dela.

„Kad Mojsije kaže da je Avramu njegova vera uračunata u pravednost, to ne znači da je Avram svoju veru, na neki način, razmenio za pravednost. Avramova vera, kao i naša danas, nije nešto što se može prizvati mentalnim ili duhovnim naporima. Vera je sama po sebi dar (Efescima 2,8-9).“⁴

Od Starog do Novog zaveta način spasenja je ostao isti. Bog je nepromenljiv i On oduvek spasava ljude jedino blagodaću kroz veru. Avram je primio spasenje verom u Onoga koji će doći. Mi primamo spasenje verom u Onoga koji je došao – a to je Hristos.

ODGOVORITE

1. Premda svi grešimo u različitoj meri, zašto nas je, po vašem mišljenju, Hristos otkupio po istoj ceni – to jest, sopstvenom krvlju?
2. Šta se dešava kad pokušavamo da zaslužimo spasenje delima?
3. Kako nam vera pomaže da primimo spasenje?

Augenija Nzuve, Najrobi, Kenija

-
1. *Matthew Henry Commentary*, „1 Corinthians 1:23“, Biblehub.com, accessed May 12, 2017, http://biblehub.com/1_corinthians/1-23.htm.
 2. John Piper, „Can You Begin by the Spirit and Be Completed by the Flesh?“ DesiringGod.org, accessed May 12, 2017, <http://www.desiringgod.org/messages/can-you-begin-by-the-spirit-and-be-completed-by-the-flesh>.
 3. Steven J. Cole, „Lesson 90: The Debt You Always Owe (Romans 13:8–10)“, Bible.org, accessed May 12, 2017, <https://bible.org/seriespage/lesson-90-debt-you-always-owe-romans-13-10>.
 4. Bob Deffinbaugh, „The Focal Point of Abram’s Faith (1. Mojsijeva 15:1–21)“, Genesis: From Paradise to Patriarchs, Bible.org, accessed May 12, 2017, <https://bible.org/seriespage/16-focal-point-abram-s-faith-genesis-15-21>.

Elen Vajt je detaljno pisala o planu spasenja. U jednoj od svojih knjiga, ona piše: „Plan, jedini koji je čoveku mogao da osigura spasenje, zahtevao je da celo Nebo učestvuje u Njegovoj beskrajnoj žrtvi. Anđeli se nisu mogli radovati kada im je Hristos objavio plan spasenja, jer su videli da će čovekovo spasenje tražiti od njihovog voljenog Zapovednika da pretrpi neizrecive patnje. Obuzeti bolom i čuđenjem, slušali su Njegove reči kako će morati da se odrekne nebeske čistote i mira, njegove radosti i slave i besmrtnog života, i da se suoči s pokvarenošću na Zemlji, da izdrži bol, sramotu i smrt. Moraće da stane između grešnika i kazne za greh; iako će Ga samo mali broj među ljudima prihvatiti kao Božjeg Sina. Moraće da napusti svoj visoki položaj Veličanstva Neba, da se ponizi i pojavi na Zemlji u obliku čoveka, i da se na temelju svog iskustva upozna s tugom i iskušenjima s kojima će i čovek morati da se suoči.“¹

»Oni ne čuju Božji glas koji im se neposredno obraća s Neba, već ih On poziva preko učenja svoje Reči i okolnosti kojima upravlja svojim providenjem.«

Za hrišćane u svim vremenima, pokajanje i vera u Hrista bili su temelj spasenja. Avram je pokazao veru u onoj meri u kojoj Bog to očekuje – veru koja vodi ka pravednosti.

„Proba Avramu nije bila laka, niti je mala žrtva tražena od njega. Veoma snažne veze vezivale su ga uz njegovu zemlju, njegovo pleme i njegov dom. Ali, on nije oklevao da poslušna poziv. Nije postavljao nikakva pitanja o obećanoj zemlji – ni da li je zemlja plodna ni da li je klima ugodna; nudi li zemlja prihvatljive uslove, pruža li priliku za nagomilavanje bogatstva. Bog je rekao i Njegov sluga je morao da sluša; naj-draže mesto na Zemlji za njega je bilo mesto koje mu je Bog odredio.“²

„I danas se mnogi proveravaju kao nekada Avram. Oni ne čuju Božji glas koji im se neposredno obraća s Neba, već ih On poziva preko učenja svoje Reči i okolnosti kojima upravlja svojim providenjem. Od njih se možda traži da odbace karijeru koja im obećava bogatstvo i čast, da se odreknu odgovarajućeg i korisnog društva, da se odvoje od rođaka, da krenu putem koji naizgled nudi jedino samoodricanje, nevolje i žrtve.“³

ODGOVORITE

1. Šta nam Avramova odanost govori o veri?
2. Navedite tri prednosti iskupljenja.

Justus Kitavi, Matuu, Kenija

1. Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 64 orig.
 2. Isto, str. 126 orig.
 3. Isto, str. 126, 127 orig.

Avramu „je prešlo u naviku da veruje Bogu i da Ga sluša... A počeo je to da pokazuje kada ga je Bog prvi put pozvao da napusti zemlju u kojoj je rođen“.¹ Ta Avramova osobina da ispoljava veru koja dovodi do pravednosti predstavlja očiglednu pouku za današnje hrišćane. Ona potvrđuje činjenicu „da će se čovjek opravdati vjerom bez djela zakona“ (Rimljanima 3,28).

Dakle, da li to znači da treba da zaboravimo na zakon? Pavle na to odgovara: „Nipošto! Nego, verom podržavamo Zakon“ (Rimljanima 3,31 - Savremeni srpski prevod). Postoji snažna veza između vere i zakona, što je Pavle želeo da njegovi čitaoci razumeju. Mnogi hrišćani, uključujući i članove crkve u Galatiji, mislili su da je moguće postići spasenje činjenjem nekih dela ljubaznosti ili držanjem zakona do najsitnijeg slovca. Oni koji zastupaju to mišljenje nalaze se u scenariju sluga-gospodar, smatrajući da jedino dobra dela i držanje zakona mogu da ih spasu.

Međutim, postoji i bolji način uzdizanja zakona. „Zakon je sastavljen tako da ljude vodi evanđelju, a evanđelje ne ukida zakon, kao što ni Mesija nije ukinuo proročanstva koja su predvidela Njegov dolazak – već ih je ispunio. Na isti način, evanđelje ispunjava zakon... i ostvaruje ono na šta je zakon mogao samo da ukaže.“²

Avram pruža hrišćanima primer pravednosti kojom oni ne treba da se hvale kao da su nešto učinili da je zasluže. Umesto toga, oni treba jednostavno da je prihvate, jer je pravednost „akt čiste blagodati s Božje strane“³

Kao adventisti sedmog dana, ne treba da dopustimo bilo čemu da naruši našu veru u Hrista. Bez obzira na položaj koji imamo u svetu – bilo da smo bogati ili siromašni, sa diplomom ili bez nje, Bog na nas gleda na isti način. Jedino snaga naše vere u ono što Hristos može da učini u našem životu određuje našu pravednost.

ODGOVORITE

1. Kako nas zakon upućuje na evanđelje?
2. Šta sve može da utiče na našu veru u Boga?

Grejs Mvende, Najrobi, Kenija

1. *Benson Commentary*, „Romans 4:3“, Biblehub.com, accessed May 12, 2017, <http://biblehub.com/commentaries/romans/4-3.htm>.
2. Michael Morrison, „The Example of Abraham: A Study of Romans 4“, Gci.org, accessed May 12, 2017, <https://www.gci.org/bible/rom4>.
3. *Ellicott's Commentary for English Readers*, „Romans 4:3“, Biblehub.com, accessed May 12, 2017, <http://biblehub.com/commentaries/romans/4-3.htm>.

Pavle podseća svoje čitaoce da je svakome potrebna Božja blagodat i iskupljenje. Za nas kao grešna ljudska bića nema mesta u Božjem carstvu. Međutim, kad prihvatimo Hrista i poverujemo u Njegova obećanja, mi ponovo postajemo pomireni sa Bogom. Bog se više ne seća naše grešne prošlosti dokle god mi verujemo u Hrista i dopuštamo Mu da upravlja našim životom.

Hristova krv je bila najviša cena plaćena za naše iskupljenje. Kad prihvatimo Hrista, naš život se menja, jer Sveti Duh počinje da usmerava naše puteve ka pravednosti. Baš kao što je Bog izbavio izraelski narod iz Egipta i dao im novu zemlju, tako je nas Hristos iskupio svojom krvlju i dao nam novi identitet. To znači da greh i smrt više nemaju vlasti nad nama. Mi smo pomireni sa Bogom preko Hrista. Verom u Hrista mi možemo da shvatimo šta se iskupljenjem ostvaruje u našem životu:

To znači da greh i smrt više nemaju vlasti nad nama.

1. *Gresi su nam oprošteni (Efescima 1,7)*. Svojom smrću Hristos je oprao naše grehe i ponovo nas učinio ispravnim pred Bogom. Bio je to čin blagodati – od Boga za Njegovu decu.

2. *Imamo pristup večnom životu (Otkrivenje 5,9.10)*. Iskupljenje nam daje pristup večnom životu.

Kad grešimo, mi zaslužujemo večnu smrt. Međutim, Bog nam je, u svojoj neprolaznoj ljubavi, dao drugu šansu za život. Ne zbog toga što smo učinili bilo šta dobro, već zato što verujemo u Hrista.

3. *Izgrađujemo odnos sa Bogom (Rimljanima 5,17)*. Greh narušava naš odnos sa Bogom. Međutim, kad prihvatimo Hrista za svog Spasitelja, On je u stanju da nas ponovo uvede u vladarsku porodicu Božjeg carstva.

4. *To omogućava Svetom Duhu da živi u nama (1. Korinćanima 6,19. 20)*. Sveti Duh ne može da živi u nama ako smo nesveti. Prihvatanjem da Hristos živi u nama, mi dopuštamo i Duhu da usmerava naš život.

Iako smo grešili i zaslužili Božji gnev, iskupljenjem mi postajemo nova stvorenja. Upravo zahvaljujući tom činu iskupljenja mi možemo da ustanemo i sa pouzdanjem se suočimo sa nevoljama na ovom svetu, znajući da nas ono najbolje tek očekuje.

ODGOVORITE

1. Koje još prednosti iskupljenja možete da navedete?
2. Ako nas je Hristos već iskupio svojom smrću, zašto moramo da se molimo i idemo u crkvu?

Čarls Mwendva, Nunguni, Kenija

Mnogo puta sam se stavljala u položaj Izraelaca u zemlji faraona. Oni su se suočavali sa teškim prilikama i mnogim izazovima. Međutim, Bog je obećao da će ih osloboditi i smiriti u drugoj zemlji (2. Mojsijeva 6,6).

Neki od izazova sa kojima se mi danas suočavamo kao hrišćani slični su njihovim. Ima slučajeva da su hrišćani umirali zbog svoje vere. Kad se nađemo u rukama ugnjetača, mi čeznemo za oslobođenjem. Sotona je ugnjetač koji ulaže veliki napor da nas namami u greh i večnu smrt. Kao Izraelci u rukama faraona, i mi smo uhvaćeni u mrežu greha. Ukoliko ne doživimo oslobođenje, možemo tako nastaviti i umreti u grehu.

Avramovi doživljaji pokazuju kako Bog radi u životu onih koji veruju u Njega.

Međutim, Biblija jasno kaže da je Bog, preko svog Sina Isusa Hrista, pružio blagodat grešnim ljudima. Hristova smrt na krstu potvrdila je naše opravdanje i pomirenje sa Bogom (Rimljanima 3,24). Zahvaljujući Njegovoj smrti, mi možemo da primimo silu da se odupremo grehu. To je moguće kad imamo veru u Hrista.

Avram nije mogao da primi opravdanje u sopstvenoj sili. Ali, on je verovao Božjim obećanjima. Na primer, kad je od Boga tražio sina, znao je da to nije fizički izvodljivo. Međutim, uzdao se u Boga i verovao u Njegovu sposobnost i vernost. Nije se oslanjao na sopstveni razum.

Kako mnogo hrišćana danas svojim sposobnostima daje prednost u odnosu na veru! Pitanje vere za hrišćane nije ništa novo. Ono je postojalo u Starom zavetu, tokom apostolskog perioda, i u naše vreme. Naša uloga kao hrišćana jeste da učimo od heroja vere kakav je bio Avram.

Kad se oslonimo na sopstvene sposobnosti, osetimo se bespomoćnim. Ni naš trud, ni način života, niti dobra dela ne mogu nas spasti. Jedini način da dobijemo spasenje je vera u Božja obećanja. Avramovi doživljaji pokazuju kako Bog radi u životu onih koji veruju u Njega. On je stekao pravednost na osnovu vere u Boga. Na isti način, Bog je i nama darovao blagodat preko Hrista. Naše je da prihvatimo tu blagodat kroz dar vere.

ODGOVORITE

1. Ako Bog spasava grešnike, da li mi to dopušta da budem grešnik?
2. Šta je dokaz da će se Božja obećanja ispuniti?

Viktorija Nduku, Najrobi, Kenija

NEMA BOGA, NEMA NADE. UPOZNAJTE BOGA, UPOZNAĆETE NADU!

ISTRAŽIVANJE (Rimljanima 4,3)

ZAKLJUČAK

Sveto pismo treba da bude naš vodič u svakom aspektu života. Moramo znati o čemu ono govori. Dok svakodnevno pristupamo proučavanju Biblije, moramo se moliti i tražiti pomoć Svetog Duha da bismo to što čitamo mogli i da primenimo u svom životu. Uz Božji blagoslov, to će nam omogućiti da vodimo život utemeljen na Reči Božjoj.

RAZMOTRITE

- Uporedite hrišćanske, jevrejske i grčke ideje o raspetome Hristu (1. Korinćanima 1,23-25). Kako je njihov način života doprinosaio prihvatanju ili neprihvatanju Hrista? Da li su oni bili utemeljeni na Pismu?
- Napišite članak u kojem ćete razmotriti argumente za i protiv načina života zasnovanog na Pismu.
- Razmislite šta biste mogli učiniti da poboljšate svoj život prema Pismu. Napravite spisak od pet aktivnosti koje možete preduzeti u tom smislu. Naznačite prioritete.
- Naučite napamet nekoliko biblijskih stihova koji vam donose utehu. Snimite te stihove i pošaljite ih svojim prijateljima.
- Smireno posmatrajte prirodu tokom 30 minuta. Pronađite biblijske stihove koji se odnose na sedam predmeta koje ste zapazili.
- Osmislite knjigu koja bi obuhvatala važnija biblijska obećanja. Svrstajte ih u nekoliko kategorija, kao što su: ohrabrenje, san, ljubav, uteha, pobjeda, Drugi dolazak, itd.
- Pripremite govor koji je Pavle mogao da održi Galatima. Napravite dramski prikaz i izvedite ga u svom razredu glumeći Galate. Kako su oni reagovali na to što su nazvani „nerazumnim Galatima“?
- Osmislite poster na temu kako možemo biti „utemeljeni na Pismu“.

POVEŽITE

Matej 22,29; Jovan 5,39; Rimljanima 15,4; 2. Timotiju 3,15-17.

Elen G. Vajt, *Velika borba*, 37. poglavlje, „Biblija – naša zaštita“; *Moj život danas*, str. 320 orig.

Arthur T. Pierson, *Knowing the Scriptures: Rules and Methods of Bible Study*.

R. C. Sproul, *Knowing Scripture* (IVP Books, 2009).

Karen Pirs, Pendlton, Južna Karolina, SAD

Pouka 6

Od 29. jula do 4. avgusta 2017.

Prioritet obećanja

*»Jer ako je nasljedstvo od zakona, onda već nije od obećanja,
a Avramu obećanjem darova Bog.«
(Galatima 3,1)*

To je dobro poznata priča. Bilo je to 1942. godine. Rat je besneo na Pacifiku. General Douglas Mekartur bio je zapovednik američkih vojnih snaga na Dalekom istoku i stvari se nisu odvijale onako kako je on hteo. Japanci su napali Filipine u decembru 1941. Američke i filipinske trupe, malobrojne i veoma loše snabdevene, bile su primorane da se povuku u Batan, gde su uskoro bile opkoljene.

Mekarturu je naređeno da napusti lokalnu ostrvsku tvrđavu odakle je vodio operacije i gde je živeo sa svojom porodicom, i da odleti za Australiju. Nadao se da će tamo okupiti rezervne trupe koje bi poveo natrag sa sobom u nameri da ponovo osvoji Filipine. Bio je duboko razočaran kad je zatekao manje savezničkih trupa nego što se nadao, zbog čega je bilo nemoguće odmah preuzeti Filipine. Hitno je dao izjavu za štampu koja je sadržavala njegovo sada čuveno javno obećanje: „Vratiću se.“

Mekartur je nastavio da ponavlja to obećanje tokom duge dve i po godine, dok je rat besneo a vojno rukovodstvo Sjedinjenih Država se usredsređivalo na sopstvene ciljeve. Ljudi koji su ostali na Filipinima, bili su zarobljeni i podvrgnuti Batanskom maršu smrti, tokom kojeg je najmanje 7000 njih umrlo.

Oslanjali smo se na Njegovu vernost u prošlosti, i možemo se potpuno pouzdati u Njegovu vernost i u budućnosti.

Konačno, 20. oktobra 1944, Mekartur se iskrao u pratnji svojih oslobodilačkih snaga i objavio preko radija: „Narode Filipina, vratio sam se!“*

Međutim, ne održe se uvek sva obećanja. Zapravo, možemo slobodno reći da smo najčešće svedoci prekršenih obećanja. Kako su onda Mekarturovi vojnici mogli da znaju da će se on na kraju ipak vratiti? Čekali su nesumnjivo mnogo duže nego što su se nadali. Neki od onih koji su bili ostavljeni sigurno su izgubili nadu, ali uverena sam da je najveći broj njih ipak znao da će general Mekartur održati svoje obećanje. A zašto? Pa, zato što su ga poznavali. Već su se oslanjali na njegovo vođstvo u dugim, teškim bitkama i upoznali su njegov karakter.

Pre više hiljada godina, Bog je dao obećanje Avramu: „Zaista ću te blagosloviti i potomstvo tvoje veoma umnožiti, da ga bude kao zvijezda na nebu i kao pijeska na brijegu morskome... I blagosloviće se u potomstvu tvojem svi narodi na Zemlji, kad si poslušao glas Moj“ (1. Mojsijeva 22,17.18). Pavle u 3. poglavlju Galatima poslanice kaže da se to obećanje dato Avramu ispunilo u Hristu i da su oni koji veruju Avramova deca.

Na osnovu čega mi verujemo Božjim obećanjima? Na osnovu toga što Ga poznajemo. Oslanjali smo se na Njegovu vernost u prošlosti, i možemo se potpuno pouzdati u Njegovu vernost i u budućnosti. Iznad svega, možemo verovati da Njegovo obećanje Avramu i danas još uvek važi. Naše nasledstvo kao Avramove dece je sigurno, jer je Bog obećao da će tako biti.

Džolin Šarp, Nešvil, Tenesi, SAD

* „MacArthur Leaves Corregidor“, History.com, accessed Apr. 17, 2017, <http://www.history.com/this-day-in-history/macarthur-leaves-corregidor>.

30. jul 2017.

OZNAČEN, ZAPEČAČEN I POTVRĐEN

DOKAZ (1. Mojsijeva 9,11-17; 12,1-3; 15,9-18; 17,1-8; Matej 5,17.18; Rimljanima 4,13; Galatima 3,7. 16-19)

Ne

Jevrejska reč za zavet je *b'rit*, što znači „ugovor“ ili „pakt“. U starozavetno vreme, životinje su korišćene da označe obavezujući sporazum između dve strane. Životinje bi bile ubijane, rasečene napola i polagane na zemlju tako da jedna strana leži nasuprot druge, dok se između njih nalazila staza. Oni koji su pravili pogodbu prošli bi između polovina životinja kako bi pokazali svoju spremnost da potvrde zavet. Otuda je *b'rit* bio sinonim za prolivanje krvi.¹

U 1. Mojsijevoj 15, Bog traži od Avrama da prinese junicu, kozu, ovna i dve ptice, da ih raseče napola i poreda po tlu. Zatim Bog, u vidu „plamena ognjenog“, prolazi između životinja, zapečaćuje zavet i obećava Avramu zemlju od reke u Egiptu do Eufrata.

Među mnoštvom zaveta koji se pominju u Bibliji, uočavaju se dve posebne vrste – uslovni i bezuslovni. Ako obe strane treba da urade nešto u vezi sa zavetom, on se smatra *uslovnim*. Ako je samo jedna strana obećala da će učiniti nešto za drugu bez obzira na njene postupke, to je bio *bezuslovni* zavet.² Kad je Bog pozvao Avrama da napusti svoju zemlju u 1. Mojsijevoj 12, to je bilo uslovno obećanje. Ako Avram pođe, Bog će ga blagosloviti. Božje obećanje da će poslati Mesiju preko Davidove loze bilo je bezuslovni zavet. David nije morao ništa da uradi da bi Bog održao svoje obećanje.

Na jevrejskom jeziku, o Deset zapovesti se govori kao o zavetnim tablicama.³ Zakon (kako se zapovesti još nazivaju) je povezan sa zavetom. On je *zavetni*. To nisu suprotne strane spektra, od kojih se jedna zasniva na veri a druga na delima. Među njima postoji velika sličnost. Sam Hristos je rekao da je On došao da ispuni zakon i proroke. Drugim rečima, On je došao da ispuni Deset zapovesti i/ili zavet. Taj bezuslovni zavet koji je Bog uspostavio sa svojim narodom trebalo je da bude zapečaćen prolivanjem krvi. Prema tome, Hristova smrt je predstavljala zapečaćenje zaveta što simbolizuje da Bog drži svoj deo sporazuma. Bog je sam zapečatio taj zavet.

Pavle piše: „Kad ste vi Hristovi, onda ste potomstvo Avraamovo, i po obećanju naslednici“ (Galatima 3,29). Prema tome, mi polažemo pravo na blagoslove tog zaveta, baš kao Isak i jevrejski narod. Avram je učinjen pravednim pred Bogom na osnovu njegove vere. Tako je i naša vera ono što nas vezuje za Hrista, čini nas pravednim pred Bogom, i konačno nam omogućava da budemo naslednici zaveta.

ODGOVORITE

1. Da li je vera nešto što morate da *učinite* (na primer, neko delo) da biste primili obećani zavet? Zašto, ili zašto ne?
2. A šta ako spasenje ne bi bilo bezuslovni zavet? Da li bi i tada imalo istu vrednost i bilo podjednako privlačno?

Kristi Rič, Venači, Vašington, SAD

1. „Brit–Covenant“, Hebrew4Christians.com, accessed May 12, 2017, http://www.hebrew4christians.com/Glossary/Word_of_the_Week/Archived/Brit/brit.html.
2. „What Are the Different Covenants in the Bible?“ Compellingtruth.org, accessed May 12, 2017, <http://www.compellingtruth.org/covenants-in-the-Bible.html>.
3. „Brit–Covenant“, Hebrew4Christians.com.

NEPROMENLJIVI BOG: DO NJEGA SE DOSEŽE VEROM, A NE DELIMA

LOGOS (1. Mojsijeva 9,11-17; 15,6; 22,17.18; Matej 5,17.18; Rimljanima 3,20; 4,15; 5,20; Galatima 2,16)

Svrha zakona (Rimljanima 3,20; 4,15; 5,20)

Kad ne poznajemo zakon (tj. bilo koji njegov poseban deo), nismo svesni šta znači prekršiti ga. Pošto ne želi da bilo kod od nas bude izgubljen, Gospod je uspostavio mehanizam pomoću kojeg saznajemo šta je to greh. On nam je zapisao svoj zakon na gori Sinaj. Taj zakon je do današnjeg dana očuvan u Božjem Svetom pismu, i služi kao sistem uzbunjivanja koji nam govori kako greh izgleda u našem sopstvenom životu. Pavle to objašnjava u Rimljanima 3,20, kad piše: „Jer kroz zakon dolazi poznanje grijeha.“ Da se razumemo, Pavle ne kaže da nam zakon na bilo koji način obezbeđuje spasenje. U Rimljanima 4,15 on ističe da je posledica kršenja zakona Božji gnev, i ponovo potvrđuje da „gdje nema zakona nema ni prijestupa“. Da je uspostavljanje zakona bilo jedino što je Bog učinio za nas, bili bismo izgubljeni. Srećom, to je samo jedna strana dvostrukog plana, dok se druga odnosi na našu veru i Njegovu spasonosnu blagodat. U Rimljanima 5,20, Pavle potvrđuje svoju misao da je svrha zakona razotkrivanje greha i istovremeno pominje ono jedino što nas može spasti, a to je Njegova blagodat oličena u žrtvi: „A zakon dođe uz to da se umnoži grijeh; jer gdje se umnoži grijeh ondje se još većma umnoži blagodat“. Blagodat i vera u Božje obećanje imaju mnogo uzbudljiviju ulogu u našem životu, ukoliko odlučimo da sledimo Hrista.

Izbavljenje koje Njegovo obećanje obezbeđuje (1. Mojsijeva 15,6; 22,17.18)

Bog mnogo puta u Pismu obećava da će nas spasti od naših greha i druge smrti – za večni život sa Njim. Detalje tog obećanja On izlaže Avramu u 1. Mojsijevoj 22,17.18: „I naslijediće potomstvo tvoje vrata neprijatelja svojih. I blagosloviće se u potomstvu tvojem svi narodi na Zemlji, kad si poslušao glas Moj“. Oni koji prihvate ovo obećanje jednog dana će zadobiti pobjedu nad svojim neprijateljima. Oni će ući u radost večnosti sa Onim koji je obećao da će ih izbaviti – Isusom Hristom. To obećanje nije uslovljeno držanjem zakona niti bilo čime drugim što sami možemo učiniti. Gospod drži to obećanje pozivajući nas da ga prihvatimo ne nekim velikim podvigom (držanjem zakona), već jednostavnim uzdanjem u Njega – odnosno verom. „Pa ga izvede [Avrama] napolje i reče mu: Pogledaj na nebo i prebroj zvijezde, ako ih možeš prebrojati. I reče mu: Tako će biti potomstvo tvoje. I povjerova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdu“ (1. Mojsijeva 15,5.6). Uzdati se u Gospoda zvuči vrlo jednostavno, a ipak to zahteva jaku veru – verovanje u Gospoda Isusa Hrista.

Vera u Isusa Hrista (Galatima 2,16)

Vera u to obećanje predstavlja pitanje života ili smrti. S obzirom da se od nas ne zahteva da učinimo nešto konkretno, kao što je držanje zakona, pojam vere uglavnom nije lako shvatiti. Pavle povlači jasnu granicu između verovanja u obećanje i držanja zakona, naglašavajući ono jedino što nas spasava: „Pa doznajući da se čovjek neće opravdati djelima zakona, nego samo vjerom Isusa Hrista, i mi vjerovao smo Hrista Isusa da se opravdamo vjerom Hristovom, a ne djelima zakona: jer se djelima zakona nijedno tijelo neće opravdati“ (Galatima 2,16). Dakle, umanjuje se značaj dela obuhvaćenih držanjem zakona zato što je, kao što smo ranije istakli, svrha zakona prvenstveno da ukazuje na greh. Naše odustajanje od kontrole, oslanjanje na Gospoda i verovanje u ono što On kaže dovodi nas u večan odnos sa Isusom Hristom.

Vera u to obećanje predstavlja pitanje života ili smrti.

Verujmo našem Gospodu koji se ne menja (1. Mojsijeva 9,11-17; Matej 5,17.18)

Da li Bog menja svoju reč? Da li se predomišlja? Pavle jasno izjavljuje da On to ne čini. Međutim, ono što se menja, i to često nepredvidivo, jesu naša očekivanja. U jednom tekstu, Pavle se suprotstavlja tvrdnji da je Isus želeo da promeni Božju Reč ukidanjem zakona, i ubedljivo naglašava nepromenljivu prirodu Njegove Reči. „Ne mislite da sam Ja došao da pokvarim Zakon i Proroke: nijesam došao da pokvarim, nego da ispunim. Jer vam zaista kažem: Dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanjega slova ili jedne title iz Zakona, dok se sve ne izvrši“ (Matej 5,17.18). Osim obećanja upućenog Avramu, postoji još jedno obećanje iz 1. Mojsijeve 9, koje je primenjivo i danas. „Metnuo sam dugu svoju u oblake, da bude znak zavjeta između Mene i Zemlje... Neće više biti od vode potopa da zatre svako tijelo. Duga će biti u oblacima, pa ću je pogledati, i opomenuću se vječnoga zavjeta između Boga i svake duše žive u svakom tijelu koje je na zemlji“ (1. Mojsijeva 9,13.15.16). Kada je dao to obećanje Noju, Bog je stvorio vidljivi znak koji svim generacijama svedoči da se On ne menja. Duga je savršeni simbol Božje pouzdane Reči. Bog nas poziva da se uzdamo u Njega, da Mu verujemo i da se pozivamo na Njegova obećanja.

ODGOVORITE

1. S obzirom na našu ljudsku prirodu, šta je teže – držati zakon ili verovati?
2. Ako zakon treba da ukaze na greh, a Bog se nikad ne menja, ima li uopšte prostora da se definicije greha menjaju?

Džeremi Veter, Moskou, Ajdaho, SAD

„Postojao je na osnovu Božjeg obećanja. Bio je prihvaćen verom. A kad je i potvrđen od strane Hrista, prozvan je novim zavetom. Božji zakon bio je osnova tog zaveta, koji jednostavno predstavlja sporazum o tome kako da se čovek ponovo uskladi sa Božjom voljom i dovede u stanje da može da bude poslušan Božjem zakonu.

Prvi sporazum – u Pismu nazvan ‘stari’ zavet – uspostavljen je između Boga i Izraela kod Sinaja, i zapečaćen je krvlju žrtve. Avramovski zavet, zapečaćen Hristovom krvlju, naziva se ‘drugi’ ili ‘novi’ zavet, zato što je krv kojom je zapečaćen prolivena nakon krvi prvog zaveta.

**»Njegov život
svedoči da i mi
možemo da držimo
Božji zakon.«**

Ali, ako je avramovski zavet sadržavao obećanje o iskupljenju, zašto je uspostavljen još jedan zavet na Sinaju? Zato što je narod tokom ropstva u velikoj meri izgubio saznanje o principima avramovskog zaveta. Prilikom njihovog oslobađanja iz Egipta, Bog se trudio da otkrije svoju silu i milost, da bi ih naveo da Ga vole i da Mu veruju. Vezao ih je za sebe kao njihov izbavitelj iz ovozemaljskog, privremenog ropstva.

Međutim, oni nisu imali stvaran pojam o Božjoj svetosti, niti o izuzetnoj grešnosti sopstvenog srca, o svojoj urođenoj nesposobnosti da, prepušteni sami sebi, budu poslušni Božjem zakonu, pa samim tim, ni o svojoj potrebi za Spasiteljem.¹

„Božji zakon je prepis Njegovog karaktera. On je u početku bio dat čoveku kao merilo poslušnosti...

Hristos je došao da opravda svete zahteve zakona. Došao je da živi životom poslušnosti njegovim zahtevima i da tako dokaže neistinitost sotonine tvrdnje da čovek ne može da održi Božji zakon. Suočio se sa iskušenjem kao čovek i odoleo u snazi koju Mu je Bog dao. Dok je prolazio čineći dobro, isceljujući sve koje je sotona unesrećio, On je ljudima jasno prikazivao karakter Božjeg zakona i prirodu svoje službe. Njegov život svedoči da i mi možemo da držimo Božji zakon.“²

ODGOVORITE

1. Božji zakon je Njegov karakter, a Isus je svedok da i mi možemo da ga se držimo. Šta bi Bog trebalo da promeni u vašem životu da biste mogli da držite Njegov zakon?
2. Kako nas usredsređenost na Božju milost i silu navodi da Ga volimo i da Mu verujemo? Šta možete učiniti u svom životu da biste se usredsredili na Božju svetost? Kako će vam to pomoći da držite Božji zakon?

Lora Veter, Moskou, Ajdaho, SAD

1. Ellen G. White, *From Eternity Past*, pp. 259, 260.

2. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 8, pp. 207, 208.

NJEGOVO OBEĆANJE JOŠ UVEK VAŽI

PRIMENA (1. Mojsijeva 12,2.3; 4. Mojsijeva 23,19; Galatima 3,15-18.21-25)

Sr

Kada je reč o hrišćanskoj veri, obećanja i zakoni naizgled su kontradiktorni pojmovi. Obećanje je samo izjava. Zakon je obavezujući ugovor. To dvoje nikako ne mogu biti u uzajamnoj vezi, zar ne?

Naša nesposobnost da sagledamo povezanost između obećanja i zakona proishodi iz toga što ovaj grešni, nesavršeni svet pomućuje naše poimanje obećanja. Budući da nismo u stanju da napravimo razliku između Božjih i ljudskih obećanja, mi ih ne prihvatamo dovoljno ozbiljno i zato se više usredsređujemo na zakon – na ono što, prema hrišćanskom verovanju, treba ili ne treba činiti. Zakon je pouzdan i siguran, a obećanja to nisu. Međutim, da li ste se ikad zapitali zašto je Bog, pre nego što je uopšte zapisao Deset zapovesti (2. Mojsijeva 20), obećao Avramu život koji je prevazilazio sva njegova očekivanja (1. Mojsijeva 12,2.3)? Činjenica da je prošlo 430 godina pre nego što je Bog upoznao Izrael sa zakonom nagoveštava da su Njegova obećanja isto toliko važna, ili čak i važnija, od propisa koje On očekuje da poštuju. Zapravo, kao što se kaže u Galatima 3,17: „Zakon, koji je nastao četiri stotine trideset godina kasnije, ne poništava savez koji je Bog ranije potvrdio i ne ukida obećanje“ (Savremeni srpski prevod). Kako onda mi kao hrišćani možemo da pomognemo drugima da uvide da zakon i obećanje idu ruku podruku? Kako da ih navedemo da razumeju da obećanje vodi ka zakonu, a da zakon zauzvrat ukazuje na obećanje? Meni na um padaju dva jednostavna koraka:

Možemo biti sigurni da će Bog ostvariti ono što je obećao. Ništa ne može to da promeni – čak ni zakon.

Uputite ljude na dugu kao na dokaz pouzdanosti Božjih obećanja. Pre nego što je obećao da će od Avramove porodice načiniti veliki narod, Bog je stvorio dugu kao podsetnik da se Njemu može verovati. U 4. Mojsijevoj 23,19 kaže se da „Bog nije čovjek da laže... Što reče neće li izvršiti“. Možemo biti sigurni da će Bog ostvariti ono što je obećao. Ništa ne može to da promeni – čak ni zakon.

Upotrebite Avramov test vere opisan u 1. Mojsijevoj 22 kao primer neraskidive povezanosti između obećanja i zakona. Božje obećanje Avramu nadilazilo je zadatak koji ga je On poslao da izvrši, što ilustruje kakvu silu je to obećanje imalo u sebi. A i danas je još uvek ima. Zakon ne može da donese život, ali obećanje može (Galatima 3,21.22). Bilo šta što nas Bog poziva da učinimo – bilo šta što Njegovi zakoni proklamuju – ne bi značilo ništa bez Njegovog obećanja da će nas voditi celim putem.

ODGOVORITE

1. Kako se možete bolje osposobiti da poučite druge o superiornosti Božjih obećanja u odnosu na zakon?
2. Kako možete pomoći drugima da sagledaju da su obećanja još uvek od ključnog značaja za naš svakodnevni život?

Mindi Veter, Njuman Lejk, Vašington, SAD

Nije u pitanju ništa lično, to je samo posao.

Ta fraza se često koristi kad treba da se umiri neko ko se upravo našao na gubitničkoj strani pri sprovođenju nekog sporazuma. Da bi se izbegli lični sukobi i što više smanjio rizik prilikom poslovanja, često se sastavljaju i potpisuju zvanična dokumenta. Sitnim slovima detaljno su ispisane posledice bilo kakvog narušavanja ugovora. Takvim ugovorom strane se međusobno vezuju. Ako je u pitanju usluga, zadatak se obavlja, a izvršilac biva isplaćen u skladu s tim. Nagrada se zasniva na obavljenom poslu.

Čitav njegov život temeljio se na ličnom, bliskom odnosu sa Bogom.

A da li je ugovor isto što i obećanje? Pomislite na one koji vam obećavaju da će provoditi vreme s vama, da će vam pomoći, ili se moliti za vas. To su po pravilu prijatelji ili ljudi koje volimo. Nije vam potreban pisani ugovor kad je reč o obećanjima onih s kojima ste u bliskom odnosu. Imate poverenja u te ljude na osnovu onoga što vas povezuje. Zato je tako bolno kad se jedna romansa završi. Ono što je taj odnos činilo značajnim i jedinstvenim bilo je izgrađivanje uzajamnog poverenja tokom vremena.

U Galatima poslanici, Pavle se ogorčeno obraća onima koji su slobodna srca novih hrišćana pokušali da okuju teškim lancima jednog strogog ugovora. Njihov kredo bio je da će striktnim primenjivanjem zakona zaraditi večni život. Međutim, Pavle ih podseća da su obećanje dato Avramu i evanđelje o Isusu nešto najuzvišenije. Božja obećanja data Avramu bila su zasnovana na odnosu. Božji udeo u tome sastojao se u davanju obećanja i usmeravanju Avrama duž njegovog puta.

A koji je bio Avramov udeo? On je poverovao Bogu ne tražeći nikakav opipljivi dokaz. Avram je verom zakoračio u priču koju je Bog napisao za njega. Na taj način, on je, u fizičkom i duhovnom smislu, otpočeo doživotno putovanje kroz pustinju, a da uopšte nije znao kuda ide (Jevrejima 11,8). Čitav njegov život temeljio se na ličnom, bliskom odnosu sa Bogom.

Evanđelista Marko iznosi priču o bogatom mladom poglavaru koji je Isusu prišao sa pitanjem šta mora da učini kako bi stekao večni život. Odvažno je nabrojao svoje preporuke. On je, naime, držao sve zapovesti još od rođenja. A kako je Isus na to odgovorio? Prvo, zagledao se u njegovo srce i zavoleo ga. Zatim ga je pozvao da se odrekne sveg svog imanja u zamenu za to da postane učenik, da sa čudesnom, slepom verom krene za Božjim Sinom – u nepoznato. Drugim rečima, da ima taj lični odnos sa Spasiteljem. Na taj način, on bi u zamenu za ono što se vidi dobio ono što se ne vidi. Međutim, Biblija kaže: „I otide žalostan; jer bijaše vrlo bogat“ (Marko 10,22). On je želeo opipljivi ugovor, a ne rizik koji prati skok vere.

Nažalost, to za njega nije bilo ništa lično – bio je to samo posao.

ODGOVORITE

1. Kad je reč o vašem iskustvu u crkvi, da li smatrate da se veći naglasak stavlja na spasenje verom ili na spasenje delima?
2. Kad je reč o vašem životu, da li vas više motiviše ono što bi Bog mogao da vam pruži – taj novi posao, na primer – ili Njegovo obećanje upućeno lično vama?

Lora Geng, Nešvil, Tenesi, SAD

ZAKLJUČAK

Tekst u 4. Mojsijevoj 23,19 podseća nas da „Bog nije čovjek da laže“. Prema tome, kad Bog nešto obeća, to je već učinjeno, jer je Božja reč sama po sebi to „nešto“. To se vidi u izveštaju o stvaranju u 1. Mojsijevoj, kada je Bog izgovarao reč i nešto što prethodno nije postojalo odmah se pojavljivalo. Međutim, ponekad Bog izgovara, obećava i poziva, ali se to ne ostvaruje istog trenutka – kao u slučaju obećanja koje je dao Avramu. Zatim, kada je reč o zakonu, on se pojavio nekih 430 godina nakon tog obećanja. Da li taj zakon onda opovrgava Božje obećanje? Odgovor je jednostavno Ne! Obećanje dato Avramu bilo je već ispunjeno čim su reči sišle s Božjih usana, i ono je još uvek relevantno i za nas danas. Potrebna nam je samo vera da bismo se čvrsto uhvatili za Božje obećanje dato Avramu – da smo opravdani blagodaću i da ćemo naslediti život nezavisno od zakona, jer se sve što je Bog obećao izvršava!

RAZMOTRITE

- Napravite neki vizuelni prikaz, mapu, ili mural koji povezuje trenutak davanja Božjeg obećanja Avramu sa obećanjem koje važi i danas.
- Napišite kratak tekst o tome kako se ljudi u današnjem modernom društvu podstiču da krše obećanja, nasuprot zapovesti koje Bog daje u Bibliji – da držimo svoju reč i obećanja koja dajemo.
- Slušajte himnu „Reč Božju daj mi“, pod brojem 105 u adventističkoj pesmarici. Kako možemo povezati tu himnu sa onim o čemu smo govorili ove sedmice?
- U nekoj grupi povedite razgovor o važnosti držanja obećanja i povežite to sa Božjim obećanjem Avramu koje se proteže čak i na nas.
- Razmišljajte o nekom trenutku u životu kad su vam roditelji ili druge odrasle osobe do kojih vam je bilo posebno stalo obećali nešto što nisu ispunili. Kako ste se tada osećali, a kako onda kad su održali svoja obećanja? Koliko se ta obećanja razlikuju? Možete li da vizualizujete kako Bog na vama ispunjava obećanje dato Avramu?
- Napravite kratak skeč koji povezuje trenutak davanja Božjeg obećanja Avramu i činjenicu da to obećanje i danas važi i da se odnosi na nas.
- Posmatrajte kako određene pojave u prirodi svedoče da su obećanja koja je Bog dao istinita.

POVEŽITE

Jakov 5,12; 1. Jovanova 2,5; 5. Mojsijeva 23,23.

Ellen G. White, *Faith and Works*, p. 47; *A Walk Thru the Life of Abraham: Faith in God's Promises* (Baker, 2010).

Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, 11. poglavlje, „Pozivanje Avrama“.

Bruce Feiler, *Abraham: A Journey to the Heart of Three Faiths* (HarperCollins, 2004).

Nadin Džozef, Bruklin, Njujork, SAD

Pouka 7

Od 5. do 11. avgusta 2017.

Put ka veri

*»Pismo zatvori sve pod grijeh,
da se obećanje daje kroz vjeru Isusa Hrista
onima koji vjeruju.«
(Galatima 3,22)*

Pavle se zabrinuo! Neko uticajan zbunjivao je Galate tokom subotne škole i bogoslužjenja u crkvi, i to svake subote, već prilično dugo. Mladi hrišćani iz različitih crkava u Galatiji počeli su da veruju u učenje prema kojem su morali da prihvate jevrejske običaje i uverenja – legalizam – kako bi zadobili spasenje. Bilo je to kao da ista ona dela i učenja koja su navela fariseje da skuju zaveru protiv Isusa, isti običaji koji su naveli Pavla (odnosno Savla u to vreme) da proganja hiljade hrišćana, počinju ponovo da uzimaju maha.

„O nerazumni Galati, ko vas je opčinio da se ne pokoravate istini?... Tako li ste nerazumni? Počevši Duhom, sad tijelom završavate?“ (Galatima 3,1.3). Pavle je vrlo uznemiren. On se čak ni ne trudi da govori blago. On se toj grupi vernika obraća iskreno i smelo. To su bili ljudi koji su se delovanjem Svetog Duha obratili pošto su čuli Isusovo evanđelje o blagodati i poverovali u njega. Zašto su sada nastojali da to obećano spasenje ostvare sopstvenim silama i zaslugama?

Kad smo kod toga, zašto i mi danas još uvek pokušavamo da zadobijemo nebo sopstvenim naporima? Zašto se brinemo zbog visine i učestalosti naših desetaka i prinosa umesto da sa radošću vraćamo Gospodu ono što nam je s ljubavlju dao? Zašto se trudimo da se lepo obučemo za crkvu, ako Hristos nije prisutan u onom najvažnijem hramu – našem srcu? Zašto se žurno probijamo kroz gužvu u saobraćaju da bismo zauzeli što bolje mesto u crkvi, kada je Biblija ono poslednje čemu pridajemo značaj tokom sedmice?

Otuda taj uzvik: O, nerazumni hrišćani! U njemu prepoznamo poziv na probuđenje, kao što ćemo otkriti u pouci za ovu sedmicu, poziv da izađemo iz legalizma i uđemo u radost vere i spasonosnu blagodat Isusa Hrista. To je poziv da prestanemo da slušamo i sledimo njegova (sotonina) učenja koja su u suprotnosti sa svim principima istine. Samo ćemo tako biti u stanju da se pozovemo na blagoslove novog života slobodnog od greha i da verom uživamo u njima, pokriveni Hristovom krvlju i pravednošću, što će nas, zauzvrat, voditi ka večnosti s Njim.

Johan De Dir, Panama Siti, Panama

Zakon je ustanovljen (5. Mojsijeva 6,24; 3. Mojsijeva 18,5)

Zakon po kom je Bog očekivao da Izraelci žive prvi put je uveden nakon njihovog oslobođenja iz Egipta. U 2. Mojsijevoj, čitamo ne samo o tačnom trenutku kad je zakon prenet Mojsiju direktno iz Božjih usta, već i o nestalnom odnosu izraelskog naroda prema Božjem zakonu. Stari zavet u više navrata prikazuje taj zakon kao nešto što se mora držati. Drugim rečima, to je bilo merilo po kome je Bog zapovedio Izraelcima da žive, bilo da su to želeli ili ne. To nije bilo prepušteno njihovom sopstvenom nahođenju. „I zapovjedi nam Gospod da vršimo sve ove uredbe bojeći se Gospoda Boga svojega, da bi nam bilo dobro svagda i da bi nas sačuvao u životu, kao što se vidi danas“ (5. Mojsijeva 6,24). Dakle, vidimo da je prvobitna svrha zakona bila da Izraelcima pruži smernice koje su morali da slede i koje bi ih, da su ih održali, vodile ka punini života u Hristu. Ali, kako je vreme prolazilo, način na koji je Božji narod gledao na zakon bivao je sve konfuzniji. Mnogi su se sve više usredsređivali na zakon, i verovali da će čineći to postići spasenje. Rezultate takvog stajališta možemo videti kasnije tokom novozavetnog perioda. Preterani naglasak na držanju zakona vodio je ka pojavi legalizma i farisejstva o čemu čitamo u izveštajima iz vremena koje je Isus proveo na Zemlji.

Spaseni blagodaću (Galatima 3,11)

Kada je otpočeo misiju propovedanja evanđelja, Isus je bio svestan na koji način su mnogi Izraelci razumeli zakon. Tokom čitavog svog života, sve do smrti, Isus je radio na širenju evanđeoske poruke i učio Jevreje i neznabošce da jedini put spasenja vodi preko Njega. Isto tako, i mi možemo primiti spasenje tek kad prihvatimo Isusa kao svog Spasitelja i priznamo da je On umro na krstu da bi platio cenu naših greha. Drugim rečima, spasavamo se jedino verom u Isusa Hrista i prihvatanjem Njegove blagodati. Važno je napomenuti da se nigde u Svetom pismu držanje zakona ne pominje kao način za postizanje spasenja. Zapravo, Bog jasno kaže da ukoliko imamo samo zakon a ne i veru – nismo na pravom putu. „A da se zakonom niko ne opravdava pred Bogom, poznato je: Jer pravednik od vjere življeće“ (Galatima 3,11). Kada je Bog umro na krstu, prineta je konačna žrtva. Tek nakon toga Izraelci su počeli da shvataju koliko greše. Tako je sada naglasak sa držanja zakona polako počeo da se pomera ka prihvatanju Božje blagodati radi oproštenja greha. Bog im je jasno stavio da znanja da je blagodat jedini put kojim treba ići.

Držanje zakona (Matej 5,17)

Nažalost, mnogi pogrešno veruju da je Isusova smrt na krstu ukinula zakon. Ako ne budemo pazili, i mi srljamo u istu opasnost – da poverujemo da se zato što smo „spaseni blagodaću“ zakon više ne primenjuje na naš život, ili da je on „prikovan za krst“. U stvari, iako on ne predstavlja put ka spasenju, življenje po zakonu još uvek je veoma važno. Sveto pismo jasno kaže da Isusova smrt nije ukinula zakon, već da je ispunila njegovu svrhu. „Ne mislite da sam ja došao da pokvarim Zakon ili Proroke: nijesam došao da pokvarim, nego da ispunim“ (Matej 5,17). Isusova smrt na krstu trebalo je da pokaže Izraelcima da se spasavaju Njegovim posredstvom, a ne svojim nesavršenim pokušajima da slede zakon. Isusova smrt, međutim, nije poništila niti ukinula zakon. Zakon ostaje nešto što moramo da sledimo kao izraz naše ljubavi prema Bogu. U Poslanici Korinćanima, Pavle opisuje svoj odnos prema zakonu, pokazujući na koji način bi i drugi vernici trebalo da žive. „Onima koji su pod zakonom bio sam kao pod zakonom (iako ja sam nisam pod zakonom), da pridobijem one koji su pod zakonom; onima koji su bez zakona bio sam kao bez zakona, (premda nijesam Bogu bez zakona nego sam u zakonu Hristovu), da pridobijem one koji su bez zakona“ (1. Korinćanima 9,20.21). Kad kaže da nije pod zakonom, Pavle u stvari poručuje da njega zakon ne sputava. On ne mora da sledi zakon da bi postigao spasenje. On zna da samo blagodat spasava. Kad kaže da nije slobodan od zakona, već da je pod Hristovim zakonom, Pavle zapravo tvrdi da nije oslobođen zakona iako ga ovaj ne spasava. On mora da živi u skladu sa zakonom. Ne zato što će mu to doneti spasenje, već zato što je zakon merilo po kojem Bog očekuje da on živi. Nije nikakvo čudo što to i danas zvuči potpuno istinito.

Kada je Bog umro na krstu, prineta je konačna žrtva.

ODGOVORITE

1. Šta je, po vašem mišljenju, dovelo do toga da na držanje zakona počne da se gleda kao na put spasenja?
2. Šta mislite, zašto je tokom čitave istorije hrišćanstva stavljan tako preteran naglasak na držanje zakona?

Huan Alejandro Olarte-Kortes, Panama Siti, Panama

Nakon Pada, čovek je izgubio Božji lik, a sotona je oslikao Boga kao zlog, nemilosrdnog sudiju. Međutim, Bog nas nije ostavio bez znanja o svom pravom karakeru – dao nam je Deset zapovesti. „Deset propisa, deset kratkih, razumljivih i autoritativnih propisa, pokrivaju dužnosti čovekove prema Bogu i prema bližnjima, a utemeljeni su na velikom, osnovnom načelu ljubavi: 'Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom; i bližnjega svojega kao samoga sebe' (Luka 10,27)... U Deset zapovesti ova načela su raščlanjena do pojedinosti, tako da se mogu primeniti u svim čovekovim životnim okolnostima.“¹

»Samo ljubav može da probudi ljubav.«

„Iz robovskog položaja Izrailjci su bili uzdignuti iznad svih naroda da budu posebno blago Cara nad carevima. Bog ih je izdvojio iz sveta, da bi mogao da im poveri svetu dužnost. On ih je učinio čuvarima svoga Zakona, i nameravao da preko njih među ljudima sačuva znanje o sebi. Tako je nebeska svetlost trebalo da obasja svet obavijen tamom, i da se čuje glas koji poziva sve narode da se odreknu idolopoklonstva i počnu da služe živome Bogu. Ukoliko se Izrailjci budu pokazali dostojnim ovog svetog poverenja, postaće moćna sila u svetu. Bog će im biti odbrana i uzdignuće ih iznad svih naroda. Njegova svetlost i istina otkriće se preko njih i oni će pod Njegovom mudrom i svetom upravom postati primer nadmoćnosti Njegovog bogoslužjenja nad svim oblicima idolopoklonstva.“²

A onda, kad se navršilo vreme, Reč je postala telo. „Zemlju je obavio mrak jer je Bog pogrešno shvaćen. Da bi se mračne senke rasterale, da bi se svet mogao vratiti Bogu, sotonina sila prevare morala je biti slomljena. To se nije moglo ostvariti silom. Primenjivanje sile suprotno se načelima Božje vladavine. On želi jedino službu iz ljubavi, a ljubav se ne može narediti; ona se ne može zadobiti silom ili vlašću. Samo ljubav može da probudi ljubav. Poznavati Boga znači voleti Ga. Njegov karakter mora da se ispolji u suprotnosti prema sotoninom karakteru. Samo jedno Biće u celoj vasioni može da ostvari ovo delo. Samo Onaj koji poznaje visinu i dubinu Božje ljubavi može da je obznani. Nad mračnom noći sveta mora da grane Sunce pravde sa zdravljem 'na zracima njegovim' (Malahija 4,2).“³

ODGOVORITE

1. Danas je nama kao hrišćanima poveren živi izraz Božjeg karaktera. Kako da to verno prikažemo ovom umirućem svetu?
2. U čemu stari Jevreji nisu uspeli da verno prikažu Božji karakter svetu? U kom smislu i mi kao hrišćani danas pravimo istu grešku?

Izrael Gamas, Panama Siti, Panama

1. Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 305 orig.

2. Isto, str. 314 orig.

3. Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 22 orig.

DA LI SAM JA ROB?

DOKAZ (Rimljanima 6,14.15; Rimljanima 7; Galatima 3,23.24)

„Engleska reč za roba – *sleju* (*slave*) potiče od starofrancuskog *sclave*, a ona opet od srednjovekovnog latinskog *slavus*, reči koja vodi poreklo od vizantijske grčke reči *σκλάβος*, izvedene iz etnonima *Slav*.“¹

Mnoge kulture u istoriji prošle su kroz period ropstva. Jedan od primera je jevrejski narod, čiju priču znamo iz Biblije. Drugi je istorija ropstva u Americi koje je legalizovano 1641. godine. Međutim, u „septembru 1862, Linkoln je objavio preliminarnu najavu o oslobođenju, a 1. januara 1863, zvanično je objavio da će ‘robovi unutar bilo koje države, ili određenog dela države... biti od tada i zauvek slobodni’“²

Sotona koristi različite metode da bi nas zarobio. U početku, on je prevario trećinu anđela. Isto je učinio sa Adamom i Evom, i tako nas pretvorio u svoje robove. Metodi koje je koristio menjali su se tokom vremena, ali njegov cilj je ostao isti.

Jeste li primetili kako danas imamo toliko „izuma koji štede vreme“, a ipak nemamo vremena ni za šta? Postali smo moderni robovi. Ne-

prijatelj nas je ubedio da nas Božji zakon sputava. Umesto toga, ponudio nam je iluziju slobode i ideju da možemo da radimo šta god hoćemo. Međutim, mi postajemo robovi svog posla, prinuđeni da se povinujemo njegovim standardima samo da bismo dobili nešto novca i kupovali stvari za koje mislimo da će nas usrećiti.

Mi smo robovi tehnologije – stvorene da nam olakša život. U stvarnosti, živimo prinuđeni da napajamo energijom, proveravamo i menjamo svoje uređaje. Toliko smo opsednuti željom da nabavimo sve najnovije izume, da propuštamo sam život.

Lista bi mogla da se nastavi, ali suština je da nas življenje bez Boga čini robovima ovog sveta, greha i sotone.

Božji zakon nam, s druge strane, nudi slobodu. Kad bolje pogledamo Deset zapovesti, vidimo da one postoje kako bi nam poboljšale život, a ne da bi nas sprečile da u njemu uživamo.

To je kao kad vam roditelji kažu da ne dirate peglu. Dok ste dete, ne razumete zašto. A oni vas, u stvari, samo sprečavaju da se opečete.

Bog nam je dao slobodnu volju. On nam se nikad nije nametao niti će to ikad učiniti. Međutim, sve što činimo ima svoje posledice, i kao naš Otac On pokušava da nas spreči da se opečemo.

Možda ne razumemo zašto Bog nešto čini na način na koji to čini, ali tu nastupa vera. Vera je odluka da poverujemo u ono što ne vidimo. Jedino tada ćemo biti zaista slobodni.

ODGOVORITE

Za šta ste vi vezani? Šta bi trebalo da učinite da biste se oslobodili?

Tifani Gamas, Panama Siti, Panama

1. „Slavery Explained“, Everything Explained Today, accessed May 13, 2017, <http://everythingexplained.today/Slavery/>.
2. „Slavery in America“, History.com, accessed May 13, 2017, <http://www.history.com/topics/black-history/slavery>.

Božja Reč nas uči da je skoro nemoguće održati veru u Boga dok živimo grešnim životom. U suštini, greh utiče na naš odnos sa Bogom. Bez tog odnosa mi gubimo iz vida Njegova obećanja, naša vera postepeno gubi snagu, i pre ili kasnije skrećemo s puta.

Tekst u 1. Jovanovoj 3,4 daje nam kratak uvid u to šta je greh: „Svaki koji čini grijeh i bezakonje čini: I grijeh je bezakonje“. Prema tome, zakon nije ništa drugo do naš kompas na putu vere. Dokle god držimo zakon, uspevaćemo da izbegnemo greh i pridemo bliže Bogu.

Kompas, odnosno zakon, Bog nam je dao kao pomagalo koje treba da nas vodi.

Da li ste ikad koristili kompas? Rečnik *Merijam-Webster* kaže nam da je kompas „uređaj za određivanje pravca uz pomoć igle koja uvek pokazuje sever“.* Kompas, odnosno zakon, Bog nam je dao kao pomagalo koje treba da nas vodi. On pokazuje ispravan put kojim bi trebalo da hodimo i uvek upućuje na Boga, uprkos svim obmanjivačkim oružjima sotone svuda oko nas. Kad imamo kompas, treba ispravno da ga upotrebljavamo. Evo nekih pojedinosti koje mogu da nam pomognu da na najbolji način iskoristimo prednosti koje nam on pruža:

1. *Neka vaš „kompas“ bude uvek uz vas.* Kad život postane težak i mračan i ne možete da vidite kuda idete, zakon će vam osvetliti stazu, ali samo ako za njega ima mesta u vašem srcu i životu. On vam ne može pokazivati pravac ako vam nije pri ruci.

2. *Upoznajte svoj „kompas“.* Zakon je Božji karakter. On nam pokazuje ko je Bog i na čemu se zasniva Njegova vladavina. Dok budete upoznawali Boga, otkrićete zakon u Njemu i Njega u zakonu.

3. *Sledite svoj „kompas“.* Sad kad znate kakvo „oruđe“ vam je Bog stavio u ruke – svoj karakter, sebe samog – možete se pouzdati da će vas ono uspešno voditi ka vašem nebeskom cilju. Sledite ga. Ne dopustite da obmane ovog sveta pomrača vašu stazu i navedu vas da izgubite blagoslov večnog života u nebeskom carstvu.

ODGOVORITE

1. Nije nikakvo čudo što danas mnogi na Božji zakon gledaju kao na nešto zastarelo. Na koje praktične načine možete svetu pokazali vrednost koju zakon i u naše vreme još uvek ima?
2. Zašto je suštinski važno da izbegnemo zabludu da više ne treba da držimo zakon jer smo već prihvatili Isusa kao svog Spasitelja?

Zukejdis Palasio De Dir, Panama Siti, Panama

* *Merriam-Webster OnLine*, s.v. „compass“, accessed May 13, 2017, <http://www.merriam-webster.com/dictionary/compass>.

Reč evanđelje u originalu, na grčkom jeziku, znači „dobra vest“ – a upravo to i jeste – dobra vest o Isusovoj žrtvi za čovečanstvo. Međutim, dok razmišljamo o toj dobroj vesti, zašto ne bismo razmotrili i Božji zakon? Da li je zakon možda loša vest?

Zakon je donet da bi ljudima pokazao njihovo pravo stanje i otkrio Božji uzvišeni karakter. On deluje kao dvostrano ogledalo. S jedne strane, pokazuje nam sav greh, zlo i nečistotu, odnosno otkriva naše grešno stanje koje očigledno ne možemo da sakrijemo. A onda, sa suprotne strane, pronalazimo uveličavajuće ogledalo koje prikazuje Isusa, Njegovu žrtvu iz ljubavi i radosnu vest o iskupljenju koje nam je očajnički potrebno. U svojoj knjizi *Conquering the Dragon Within (Pobediti zver u sebi)*, autor Marvin Mur izjavljuje da je Isus umro da bi nas spasao od greha, a da zakon definiše šta je to greh. Dakle, ne možemo govoriti o spasenju a da ne prihvatimo zakon i ne budemo mu poslušni, jer kad bismo to činili, pozivali bismo se na lažnu veru. Ako poznajemo zakon i svesni smo evanđelja koje on zastupa, moramo zauzeti stav poslušnosti i potčinjavanja Božjoj volji u svom životu.

Jedino u Isusu, koji je umro za nas, možemo biti proglašeni pravednim, jer smo prešli iz večne osude u večni život.

Pozvani smo da držimo zakon, ne zato što ćemo time vratiti dug Bogu, već da bismo imali mogućnost i prednost da živimo srećnim životom (3. Mojsijeva 18,4; 5. Mojsijeva 6,24). Baš kao što je sinovima Izraelovim zapovedeno da drže zakon, tako je zapovedeno i nama.

Zakon nam pomaže da prepoznamo ispravan put u životu, put koji nas vodi ka Hristu. Dok Mu se približavamo, mi učimo da Mu verujemo, da se oslanjamo na Njega i da Ga volimo, što nas zauzvrat čini potpuno srećnim. Jedino u Isusu, koji je umro za nas, možemo biti proglašeni pravednim, jer smo prešli iz večne osude u večni život.

Danas nas Bog poziva da ostanemo pod zakonom koji, na taj način, postaje naša ograda. Unutar te ograde možemo biti oslobođeni greha, ali izvan nje izlažemo se smrtnoj opasnosti. Držanje zakona nas približava Isusu, štiti nas zahvaljujući Njegovoj žrtvi (1. Solunjanima 4,1), daje nam mir (Psalam 119,165) i čini nas srećnim.

„Blago onima kojima je put čist, koji hode u zakonu Gospodnjem“ (Psalam 119,1).

ODGOVORITE

1. Razmišljajte i razgovorajte o tome kako se može na kreativan način živeti pod zakonom u ovom svetu, koji ga smatra prilično zastarelim.
2. Na koji način vi nepromišljeno kršite zakon u svom životu? Kako možete izbeći da ponovo pravite takve geške?

ZAKLJUČAK

Ako biste mogli da proživite najboljih godinu dana u svom životu, kako bi to izgledalo? A sada zamislite da živite na najbolji mogući način svakoga dana, kroz čitavu večnost. To je ono što je Isus došao da ponudi čovečanstvu – život u punini, nadahnut verom. Sa Svetim Duhom kao svojim vodičem, Biblijom kao udžbenikom, sa Deset zapovesti kao svojim merilom ponašanja i Isusom kao našim Prvosveštenikom, možemo savladati svaku prepreku i biti od velike koristi čovečanstvu. Iako ćemo verovatno povremeno pasti, Bog zna kako da nas uvek iznova obnovi. Kakva god da je vaša priča, vaš život vere će i na najmračnijim mestima svetleti i nadahnjivati druge.

RAZMOTRITE

- Analizirajte zakone svojih omiljenih zemalja i uporedite ih sa Deset zapovesti. Koje sličnosti prepoznajete?
- Slušajte pesmu „By Faith“ („Verom“) sa albuma *Awaken the Dawn (Probuditi zoru)*, od Kita i Kristin Geti, u kojoj pronalazimo ohrabrenje da stojimo kao deca obećanja koja hodaju verom, a ne na osnovu onoga što vide.
- Napišite pesmu ili izveštaj o tome koliko je zakon važan na vašem hrišćanskom putu? Da li biste mogli da živite pravedno bez njega?
- Iznenadite svoje prijatelje ukusnim kolačima napravljenim od sastojaka koji nisu naročito ukusni (tikvice i slično), ili koji su veganski – da biste im dočarali kako hodanje verom ima svoje uspone i padove, ali je sve u svemu izuzetno slatko.
- Razmišljajte o svom putu vere i zapišite molitvu koja ukratko izražava ono čime ste zadovoljni, kao i ono što biste želeli da Bog poboljša u vašem životu.

POVEŽITE

Jakov 1,25; Rimljanima 1,17; 3,31.

Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, 72. poglavlje, „Meni za spomen“.

Ty Gibson, *See with New Eyes* (Pacific Press®, 2000).

Alonzo T. Jones and Ellet J. Waggoner, *Lessons on Faith*.

Elejn Tompson, Edmonton, Alberta, Kanada

Pouka 8

Od 12. do 18. avgusta 2017.

Od robova do naslednika

*»Tako več nijesi rob, nego sin; a ako si sin,
i naslednik si Božij kroz Isusa Hrista.«*

(Galatima 4,)

„To i treba da bude teško. Da nije teško, svi bi to radili. Upravo to što je teško čini ga značajnim.“* Ovaj citat je poslužio kao motivacija za moju trenutnu fazu u životu. Danas je drugi dan otkad vežbam u teretani svog strica. Pošto je juče bio „dan za noge“, a danas „dan za bicepse i tricepse“, zaista jedva čekam da vidim koji će me deo tela sutra boleti. Moj stric je sve to uvrstio u program za ovu sedmicu, koji obuhvata vežbe za svaki dan. On zna koje vežbe treba raditi da bi se aktivirala određena grupa mišića, pri čemu vodi računa i o vremenu potrebnom za njihov oporavak. On zna šta treba učiniti da bi se postigao cilj.

Kad se obučete u Hrista, pokazujete da pripadate carskoj porodici.

Tekst koji proučavamo danas govori o tome da smo Božja deca na osnovu naše vere u Hrista Isusa. Zato ne treba da se ponašamo kao robovi, već kao sinovi i kćeri Božje. Međutim, potrebno je da poznamo svog Oca da bismo mogli da počnemo da se ponašamo kao Njegova deca. Treba da Ga upoznamo, jer On nije Otac koji je odsutan, već smo mi deca koja beže.

Nešto što sam otkrio jeste da je najteži deo mog dana upravo onaj pre molitve, a najlakši je onaj nakon što se pomolim. Mogao bih, umesto toga, da radim bilo šta drugo, ali toliko je blagoslova kad odvojim vreme za molitvu. A očigledno nećemo imati vremena za to, sve dok ne odlučimo da ga odvojimo. Jutarnje posvećenje je kao oblačenje za školu ili posao – ne biste želeli da izađete iz kuće neodeveni.

Međutim, čuvajte se užurbanih molitvi – obučićete se i izaći iz kuće, a onda ćete shvatiti da ste samo u donjem vešu. Obučićete se u svoju veru u Hrista je svakodnevna aktivnost koja nas sve čini jednakima, članovima iste porodice bez obzira na naše poreklo, etničku pripadnost, ili pol. Kad se obučete u Hrista, pokazujete da pripadate carskoj porodici. Kao takvi, možete da hodate okolo sa pouzdanjem princa ili princeze, jer je vaš Otac Car nad carevima. Ako okovratnik počne malo da vas žulja, ne odbacujte svoju veru. Upravo to je trenutak kad treba da ga zakopčate.

Ohrabrujem vas da oprobate veru koja vas oblikuje i obnavlja. Vera u Isusa Hrista pretvoriće vas u ličnost kakva ste stvoreni da budete.

Daren Dž. Sesil, Durban, Južna Afrika

* Tom Hanks, *A League of Their Own*, Reel Life Wisdom, accessed May 31, 2017, http://www.reellifewisdom.com/taxonomy/term/a_league_of_their_own.

„*Amandla awethu!*“¹ Nikada ranije nisu se bol i snaga udružili sa takvom silom da je i tlačiteljska, moćna vlada uskoro morala da se preda pred pokličem slobode. Borba protiv ropstva i ugnjetavanja pod neumoljivim zakonima nije samo priča koju Južnoafrikanci pričaju svojoj deci, već borba koja je ostavila teške ožiljke na naciji koja se sada nalazi u procesu ozdravljenja. Robovanje zakonu koji je jedne uzdizao, dok je druge ugnjetavao i izolovao zaista je tragično, ali i veoma realno danas, kao i u vreme kad je Pavle pisao svoju Poslanicu Galatima.

Jednom prilikom sam čula da je evanđelje jednostavno. Spasenje je dar, besplatan za sve koji veruju – a u svemu ostalom, On će nas voditi. Uprkos tome što sam odrasla u crkvi, još uvek mi je teško da razumem tu jednostavnost. Zamislite tek teškoće sa kojima se Pavle suočavao kad je pokušavao da objasni taj dar duhovne slobode i spasenja u Hristu, bez dela zakona.

Čovečanstvo se nalazi u okovima greha još od Edemskog vrta. Kroz ceo Stari zavet podsećamo se bola i žalosti koje izazivaju okovi. Pavle se obraćao Galatima u vreme kad su počeli da slušaju dobru vest i pridružili se zajednici vernih zajedno sa Jevrejima. Naravno, Jevreji u to vreme nisu potpuno prihvatili novoobraćene članove duhovne porodice i počeli su da im nameću pravila i propise. Obrežite se, poštuju svetkovine, činite ovo i ono. Tako preopterećeni, obraćeni iz neznaoštva počeli su da se osećaju kao da su ponovo u ropstvu. Ovog puta ne samo u ropstvu greha, već i zakona koji su predstavljeni kao jedino sredstvo kojim se Bog može umiriti, a ljudi postići spasenje. Slično zakonima nametnutim pripadnicima crne rase u Južnoj Africi, to je predstavljeno ne kao ugnjetavanje, već kao sredstvo za držanje nazgled nezasluznih pripadnika druge rase daleko od mogućnosti za koje su belci smatrali da im s pravom pripadaju.

Slično tome, Jevreji su Božje carstvo smatrali svojim nasledstvom koje im s pravom pripada na osnovu obećanja Avramu. Zašto bi uopšte nekom nezasluznom, bivšem neznaošču koji ne drži zakon bilo ponuđeno mesto za Božjom treptom?

Odgovor na to pitanje je tema Pavlove poslanice. On pruža nadu onima koji se nalaze u ropstvu greha, ali isto tako i onima koji smatraju da prvo moraju savršeno da drže Božje zakone da bi ugodili savršenom Bogu. To je izobličjenje evanđelja, jer mi sami po sebi ne možemo činiti ništa. Ali, kroz veru u Hrista, možemo imati strpljenje svetih i držati zapovesti Božje. Galatima poslanica nas podseća da su vrata duhovne slobode otvorena i da svi koji veruju mogu da uđu u Božju porodicu.

ODGOVORITE

Šta mislite, koji su to strogi zakoni koje mi namećemo sebi i onima oko nas, a koji nas možda sprečavaju da prihvatimo čistu, jednostavnu istinu evanđelja dok se svim silama trudimo da zaslužimo mesto na nebu?

Kristel Govender, Durban, Kva Zulu Natal, Južna Afrika

¹Poklič koji je bio popularan tokom pokreta Aparthejd: „Moć nama!“

Naš položaj u Hristu (O Jovu 29,14; Rimljanima 6,1-11; 8,17; Galatima 3,25-29; 1. Petrova 3,21)

„A kad ste vi Hristovi, onda ste potomstvo Avraamovo, i po obećanju nasljednici“ (Galatima 3,29). Mi možemo biti „Hristovi“ jedino ako Mu predamo svoj život, i budemo iznova rođeni. Krštenje nije uklanjanje telesne nečistoće, već obećanje dobre savesti Bogu (1. Petrova 3,21). Tokom službe krštenja, možda ćemo čuti pastora ili starešinu kako govori o ulasku kandidata u „vodeni grob“. To je upravo to, jer se mi tu iznova rađamo. Napuštamo ono što smo bili i izlazimo kao nova bića kakva Hristos želi da budemo – kao Njegov narod. Mi ne pripadamo sotoni. Krštenjem smo izabrali na čijoj ćemo se strani naći.

Međutim, to nije kraj. Da, mi jesmo novi. Da, nebo se raduje, ali sotona je ljut i želi da nas vrati na svoju stranu. On pokušava sve kako bi nas pridobio za sebe. Uprkos tome, možemo počivati u miru jer ćemo primiti mnogo više ako ostanemo u Hristu. Tu mi pripadamo. Imamo Njegova obećanja koja nas uvek iznova uveravaju: „Ako što zaištete u ime Moje, Ja ću učiniti“ (Jovan 14,14); „Jer Ja znam misli koje mislim za vas, govori Gospod, misli dobre a ne zle, da vam dam posljedak kakav čekate“ (Jeremija 29,11); „Ne brinite se, dakle, govoreći: Šta ćemo jesti, ili, šta ćemo piti, ili čim ćemo se odjenuti“ (Matej 6,31). A onda nastavlja u 33. stihu i kaže: „Nego ištite najprije carstva Božijega, i pravde Njegove, i ovo će vam se sve dodati“. Pored takvih obećanja, čemu bi većem čovek mogao da se nada? Šta bi još mogao da poželi?

Bog posla svog Sina (Jovan 1,14; Galatima 4,4-5; Rimljanima 8,3-4; 2. Korinćanima 5,21; Filibljanima 2,5-8; Jevrejima 2,14-18; 4,14-15)

Zašto je Isus došao na zemlju? Naš uobičajeni odgovor glasi: „Da nađe i spase što je izgubljeno.“ Ali, zašto je to trebalo da se desi? Vratimo se na početak. Kad su Adam i Eva pojeli plod, Bog je obznanio svoj čuveni plan spasenja: „I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između potomstva tvojega i potomstva njezina; ono će ti na glavi stajati, a ti ćeš ga u petu ujedati“ (1. Mojsijeva 3,15). Taj tekst najavljuje da će Isus doći „da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo“ (Galatima 4,5).

Dok je bio na zemlji, Isus nam je pokazao da je moguće živeti bezgrešnim životom i pored toga što je ovaj svet pun greha. On može da saoseća sa našim slabostima, jer je kušan kad je bio najslabiji, a ipak je ostao bezgrešan (Jevrejima 4,14-15). Pokazao nam je takođe i kako bi trebalo da živimo. On je znao da je Sin Svevišnjega, a ipak je došao na ovaj svet kao beba, živio kraće od prosečnog ljudskog veka, i nimalo se nije „pravio važan“. Zašto je nama teško

da budemo takvi? Da bismo dospeli na nebo, moramo živeti na isti način kao što je Isus živeo i imati isti način razmišljanja (Filibljanima 2,5-8).

Kad je izgovorio: „Svrši se“, i kad se zavesa u hramu pocepala od vrha do dna, Isus je objavio da ceremonijalni zakoni više ne važe. Mi ne moramo da prinosimo žrtve – Isus je bio konačna žrtva! Nama nije potreban smrtni prvosveštenik – Isus je naš Prvosveštenik! On je na nebu i posreduje za nas. Mi sada imamo direktan pristup nebeskom Ocu.

Zašto bismo se vraćali natrag u ropstvo?

(Marko 2,27.28; Luka 13,10-16; Galatima 4,8-20)

Subota je stvorena radi nas. Mi nismo stvoreni radi subote (Marko 2,27.28). Bog je želeo da imamo dan za odmor. Možete li da zamislite da radite osam sati dnevno, sedam dana u sedmici? Bili bismo iscedeni emotivno i fizički. Ali, Bog je imao plan. On nije morao da se odmara sedmog dana, ali ipak je to učinio. A zašto? Želeo je da nam pokaže koja je svrha Subote i kako da je svetkujemo.

Postoji tvrdnja da Subota nije postojala prilikom stvaranja. Ali, razmislimo o sledećem – naši roditelji su nas naučili kako da govorimo, kako da držimo bočicu, kako da koristimo kašiku. Puzanje, hodanje, trčanje i sve ostalo naučili smo posmatrajući. Slično tome, Subota se svetkovala od početka, kao što su naši praroditelji u Edemu naučili od svog Stvoritelja, iako zapovesti nisu proglašene prilikom stvaranja. To se prenosilo s generacije na generaciju, sve do Mojsijevog vremena. Međutim, kad je Mojsije izveo Izraelce iz Egipta, Bog je video da oni ne žive životom kakav im je On namenio. Zato je zapisao Deset zapovesti na gori Sinaj. Bog želi da Ga mi proslavljamo, a ne da robujemo ovom svetu i svemu što on ima da ponudi.

Mi smo Njegovi naslednici.

Dok je hodao zemljom, Isus je činio čuda – lečio je bolesne, vraćao vid slepima, podizao mrtve, i još mnogo, mnogo toga. U Luki 13,10-16, Isus je optužen da krši Subotu, a zapravo On nam je pokazao šta se sve subotom može činiti. Zakoni su tu da bi nas usmeravali. Bog nas voli večnom ljubavlju. On nam je to pokazao na mnogo načina. Međutim, mi uvek iznova bismo svet umesto Njega. I pored toga, Bog čeka da uđe u naše srce (Otkrivenje 3,20). Kad Ga budemo pustili unutra, On će nas odvesti na mesta gde sve što ovaj svet ima da ponudi gubi svoju draž. Mi smo Njegovi naslednici.

ODGOVORITE

1. Kako se osećate znajući da niste samo običan broj na ovom svetu, već da ste naslednik/naslednica?
2. Čitajte Galatima 3,1-3. Za koje smo elementarne principe vezani?

Melisa Naido, Vudharst, Durban, Južna Afrika

»**POSLA BOG SINA SVOJEGA**«

SVEDOČANSTVO (*Jovan 1,14; Galatima 4,4.5; Rimljanima 8,3.4; 2. Korinćanima 5,21; Filibljanima 2,5-8; Jevrejima 2,14-18; 4,14.15*)

„Hristos je preuzeo ljudsku prirodu da bi mogao da dosegne do čovečanstva, a u isto vreme se svojom božanskom prirodom držao nebeske sile. Postao je čovek da bi muškarci i žene mogli da postanu jedno s Njim kao što je On jedno s Ocem. Dok je boravio na zemlji, bio je kušan i proveravan u svemu kao i mi. On kaže svakom detetu koje veruje: 'Ne boj se, jer sam ja nadvladao svet. Pobjede koje sam zadobio omogućavaju ti da budeš više nego pobednik.'“¹

**»Životom kakvim je
On živeo na ovom
svetu, i ljudi mogu
živeti u Njegovoj
sili i po Njegovom
uputstvu.«**

„Književnici i fariseji su tvrdili da tumače Pisma, ali su ih u stvari tumačili u skladu sa sopstvenim idejama i tradicijama. Njihovi običaji i maksime postajali su sve stroži. Sveta Reč u svom duhovnom smislu postala je za narod nešto kao zapečaćena knjiga, jer je nisu mogli razumeti.

Sve na zemlji izražavalo je hitnu potrebu za Učiteljem poslanim od Boga – Učiteljem u kome će božansko i ljudsko biti sjedinjeni. Bilo je suštinski bitno da se Hristos pojavi u ljudskom obličju, da stane na čelo ljudskog roda i uzdigne pala ljudska bića. Jedino tako je Bog mogao da se otkrije svetu.

Hristos je dobrovoljno odložio svoju krunu i carsku odeću i došao na zemlju kako bi pokazao ljudskim bićima da mogu da sarađuju sa Bogom. On je došao da bi svetleo usred tame, da bi svetlošću svog prisustva odagnao mrak.

Kad je u određeno vreme Sin beskonačnog Boga došao iz Očevog naručja na ovaj svet, On je došao u ljudskoj odeći, zaogrnuvši svoje božanstvo ljudskom prirodom. Otac i Sin su u dogovoru odlučili da Hristos mora da dođe na svet kao beba i živi životom kakvim ljudska bića moraju da žive od najranijeg detinjstva do zrelog doba, da pretrpi sva iskušenja koja ljudi moraju da trpe, a da istovremeno živi bezgrešnim životom kako bi ljudi u Njemu videli primer onoga što i sami mogu da postanu, i da bi On iz iskustva mogao da zna kako da im pomogne u njihovim borbama sa grehom. Bio je oprobao kao što se čovek oprobava, kušan kao što se čovek kuša. Životom kakvim je On živeo na ovom svetu i ljudi mogu živeti u Njegovoj sili i po Njegovom uputstvu.

Bog je od početka govorio preko Hrista, polažući temelje evanđelja unutar jevrejskog sistema simbola i „senki“. Pre Hristovog dolaska taj sistem bio je nedovršen. Pa ipak, ceremonije tog nedovršenog sistema ukazivale su na stvarnost. Bog nije ostavio svoj plan nedovršenim. On je do kraja ostvario plan za iskupljenje ljudskog roda. Šaljući svog Sina na ovaj svet, On je omogućio ispunjenje tog plana skovanog na nebu još pre postanja sveta.“²

ODGOVORITE

1. Ako je Hristos prineo konačnu žrtvu i napustio svoju slavu zbog vas, šta bi, po vašem mišljenju, vi trebalo da učinite za uzvrat?
2. Mislite li da ima neke sličnosti između jevrejskih književnika i fariseja, i nas kao adventista sedmog dana? Kako to možemo promeniti? Kako da živimo po ugledu na Isusa?

Kristofer Hamond, Hejvensajd, Četsvort, Durban, Južna Afrika

1. Ellen G. White, *Pacific Union Recorder*, February 9, 1905.
2. Ellen G. White, *The Signs of the Times*, May 17, 1905.

DUHOVNA SLOBODA

PRIMENA (*Galatima 4,1-7*)

Sr

Ako pogledamo reč *rob*, vidimo da ona ima veoma negativnu konotaciju. Sledeća definicija uzeta je iz rečnika *Merijam-Vebster*: „Neko koga legalno poseduje druga osoba i ko je prisiljen da za tu osobu radi, a da ne bude plaćen”.¹ To je takođe i opšte shvatanje ropstva. Međutim, postoji i druga definicija koja se može bolje primeniti na naš svakodnevni život: „Osoba koja se nalazi pod snažnim uticajem ili kontrolom nekog ili nečeg drugog”. Mislim da mi u svom svakodnevnom životu robujemo sebi samima, i premda ima mnogo toga što bismo mogli da kontrolišemo, mi jednostavno dopuštamo da sve to kontroliše nas.

Ali, ako pogledamo reč *naslednik*, to je kao da smo napravili zaokret od 180 stepeni. Prema rečniku *Merijam-Vebster*, definicija naslednika je sledeća: „Osoba koja ima zakonsko pravo da primi imovinu nekog ko je umro”, ili „osoba koja ima pravo da postane kralj ili kraljica, ili da ponese neku drugu titulu kad osoba koja je poseduje umre”.²

U svom umu, ja stvaram sliku nekog princa koji bi mogao da postane naslednik trona, ili deteta nekog bogatog roditelja odnosno rođaka koji nasleđuje novac i imovinu preminulog. Kad pogledamo ta dva izraza, oni izgledaju kao potpune suprotnosti, ili još bolje rečeno, kao ekstremni primeri najniže i najviše društvene klase, bez ikakve sredine. U *Galatima 4*, vidimo da je hrišćanima rečeno da ne žive i ne ponašaju se kao robovi, već da prihvate prava i prednosti naslednika, jer su sinovi i kćeri Božje. Kako je to veličanstveno! Data nam je mogućnost da se jednostavno pozovemo na obećanje da ćemo biti pripadnici plemstva. Evo nekoliko primera kako to možemo učiniti:

1. *Osvrnimo se oko sebe i uočimo šta nas zarobljava*. To može da bude bilo šta od onog što činimo, bilo ko od ljudi s kojima provodimo vreme, i tako dalje.

2. *Uočimo kako i zašto*. Treba da postanemo svesni zašto nas je određena stvar ili pojava uhvatila u svoju zamku, i kako smo završili u tom položaju da ono nad čime nam je data kontrola, zapravo kontroliše nas.

3. *Učinimo svestan napor da to savladamo*. Ako ste, na primer, vezani za vreme, odvojte pet minuta. Sedite i sve ponovo analizirajte. Da li je sve što radite zaista neophodno? Kako možete bolje isplanirati obaveze da biste upravljali svojim vremenom, a ne da ono upravlja vama?

Sve te svakodnevne sitnice, ako njima ispravno upravljamo, na kraju će nas dovesti do duhovne slobode.

Žermen Melodi Sesil, Hilari, Durban, Južna Afrika

1. *Merriam-Webster OnLine*, s.v. „slave”, accessed May 31, 2017, <http://www.merriam-webster.com/dictionary/slave>.
2. *Merriam-Webster OnLine*, s.v. „heir”, accessed May 31, 2017, <http://www.merriam-webster.com/dictionary/heir>.

OSLOBOĐENJE IZ ZATVORA

MIŠLJENJE (Rimljanima 6,1-11; Galatima 4,8-20)

Zamislite na trenutak da ste u zatvoru. Verovatno ste odmah pomislili na narandžasta zatvorska odela, tetovaže, odvratnu hranu, nedostatak slobode, zastrašujuće zatvorenike, zar ne? Pogrešno. Ovaj jedinstveni duhovni zatvor ima personalizovana iskušenja koja je veliki varalica, sotona, osmislio da bi nas namamio. Neke od ponuda obuhvataju grehe koji očigledno zarobljavaju, kao što su droge, alkohol, pohlepa za novcem, blud, homoseksualnost, pornografija. Dok druge oblasti obuhvataju takve grehe kao što su laganje, ponos, nastupe besa i neslogu o kojima se retko govori, ali koji ipak mogu biti duhovno pogubni (Galatima 5,19-21).

Problem sa kojim se suočavamo ogleda se u sledećem: koliko god se mi trudili da na osnovu svog dobrog ponašanja ranije izađemo iz zatvora – koliko god da smo poslušni zakonu – od toga nema nikakve koristi. To nas neće osloboditi. Ne možemo se spasiti držanjem zakona,

On nam besplatno nudi ključ za izlazak iz zatvora – a taj ključ je spasenje!

posećivanjem crkve svake subote, niti tako što ćemo se zamonašiti (Efescima 2,8). Jedini način da izađemo iz tog duhovnog zatvora bez obzira na greh jeste Isusova dragocena krv koja nas čisti. To je jedini lek za duhovno ropstvo greha.

Štaviše, kad upoznamo Isusa i zatražimo spasenje, mi uspostavljamo lični odnos s Njim i istovremeno bivamo oslobođeni ropstva grehu (2. Petrova 2,20). Sotona nas je zatvorio u naš sopstveni duhovni zatvor. Ali postoji nada. Isus je već platio kauciju za nas – najvišu kauciju koja je ikad zatražena. Da bi spasio vas i mene, cena je bila Njegova krv i smrt na krstu. Pravo pitanje glasi da li mi želimo svoju slobodu, ili smo zadovoljni time da budemo robovi greha?

Većina mladih ljudi završi u „zatvoru“ greha zbog svoje slabe, telesne prirode. Ponekad patimo od psihološkog stanja pod nazivom „stokholmski sindrom“* Dvadeset trećeg avgusta 1973, dvojica kriminalaca su ušla u jednu banku u Stokholmu u Švedskoj pucajući iz automatskog oružja. Pljačkaši su držali četvoro talaca koji su bili vezani za dinamit i boravili u podrumu banke dok konačno nisu oslobođeni.

Nakon spasavanja, ovi taoci zauzeli su šokantan stav, s obzirom da su trpeli pretnje, bili zlostavljani i u neprestanom strahu za svoj život tokom više od pet dana: naime, ispoljili su pozitivna osećanja prema pljačkašima banke i odbili da ih tuže. S druge strane, pokazivali su negativna osećanja prema članovima porodice, prijateljima i predstavnicima zakona koji su se trudili da ih spasu, podrže i izdejstvuju njihovo oslobađanje.

Ponekad se i mi nesvesno držimo svojih okova greha. Pokazujemo znakove stokholmskog sindroma kao i te žrtve pljačkaša banke. Zbližavamo se sa svojim mučiteljem, sotonom, i uživamo u grehu. Ali ne zaboravimo da nikad nije kasno da se vratimo Isusu i da ne budemo više robovi greha, već Božji „naslednici“ (Galatima 4,7). Imajmo na umu da, pozivajući se na Isusovo ime, možemo raskinuti svaki lanac bez obzira s kakvim se iskušenjem suočili u životu.

Isus ima sjajan plan za nas – da nas oslobodi od našeg duhovnog ropstva. On nam besplatno nudi ključ za izlazak iz zatvora – a taj ključ je spasenje! Sve što treba da učinimo jeste da ga već danas prihvatimo, da se pokajemo i obratimo Njemu. On nas voli i čeka sa spremnim planom za bekstvo, kako bi nas jednog dana, i to uskoro poveo na nebo.

ODGOVORITE

1. Šta mislite zašto je tako lako vratiti se starim grešnim navikama i ponovo zapasti u duhovno ropstvo? Kako možemo sprečiti da do toga dođe?
2. Šta vas sprečava da već danas prihvatite Isusov ključ za izlazak iz zatvora?

Čejni Čarls, Durban, Južna Afrika

* Joseph M. Carver, „Love and Stockholm Syndrome: The Mystery of Loving an Abuser“, Counselling Resource, accessed May 31, 2017, <http://counsellingresource.com/therapy/self-help/stockholm/>.

SLOBODA U ROPSTVU

ISTRAŽIVANJE (Galatima 4,7)

Pe

ZAKLJUČAK

Pomisao da budu u ropskom odnosu prema bilo kome ili čemu većinu ljudi ispunjava strahom. Pa ipak, svakog dana širom sveta vidimo ljude koji su robovi zadovoljstva, zabranjenih droga, konzumerizma, nasilja i mnoštva drugih loših stvari. Upravo u takvom miljeu Bog nas poziva da postanemo robovi Isusa Hrista. Dok mnogi u našoj kulturi vide potčinjavanje životu koji nudi Isus Hristos kao nešto malo više od poziva na eksploataciju sa bledim obećanjem u nešto bolje što će tek doći, oni koji prihvataju Hristovu ponudu doživljavaju „blagoslovenu razmenu“. Oni primaju Njegov bezgrešni život, Njegovu otkupiteljsku smrt, Njegovu silu vaskrsenja, Njegovo posredovanje u nebeskom svetilištu za njih, a jednog dana, uskoro, doživeće i Njegov povratak. Ropstvo na koje nas Hristos poziva je ono kojim stičemo istinsku slobodu i zadobijamo mir sa Bogom.

RAZMOTRITE

- Sprovedite video intervju sa nekoliko prijatelja, tražeći od svakog da odgovori na sledeća pitanja: Šta znači biti rob greha? Šta znači biti rob Isusa Hrista? Zašto neki ljudi odlučuju da ostanu pod jarmom greha, umesto da prihvate jaram Isusa Hrista?
- Čitajte i razmišljajte o Rimljanima 6,1-11, a naročito o tome šta je smrću i vaskrsenjem Isusa Hrista ostvareno u korist ljudska bića.
- Analizirajte način na koji se religije kao što su hinduizam, budizam, ili islam bave problemom greha i spasenja – ako uopšte imaju takva učenja. Na koji način one ljudima omogućavaju pobedu nad grehom. Uporedite to sa onim što je opisano u 2. Korinćanima 5,21.
- Sastavite pesmu na osnovu teksta u Jovanu 1,14. Uzмите u obzir duhovno stanje sveta u vreme kad je Isus došao. Zatim, razmislite o obličju koje je Isus preuzeo kako bi otpočeo taj najvažniji od svih zadataka.
- Podelite sa nekim prijateljem svoje lično svedočanstvo o promeni koju je Isus načinio u vašem životu nakon što ste Mu se predali.
- Razmislite o tome kako je Hristova žrtva uticala na svet prirode. A šta nam tekst u Rimljanima 8,18-20 govori o tome kako je greh uticao na prirodu? Zašto stvoreni svet željno iščekuje da se jave sinovi Božji?

POVEŽITE

Isaija 53; Matej 11,28-30; 2. Korinćanima 12,9.

Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, 3. poglavlje, „Kad se navrší vreme“, 4. poglavlje, „Jer vam se danas rodi spas“.

Charles Stanley, *The Source of My Strength* (Thomas Nelson, 2005), chapter

2. Watchman Nee, *The Overcoming Life* (Living Stream Ministry, 1997), chapter 6.

Dvejn Ezmond, Gejtersburg, Merilend, SAD

Pouka 9

Od 19. do 25. avgusta 2017.

Pavlova pastoralna molba

»Budite kao ja što sam; jer sam ja kao vi što ste.«

(Galatima 4,12)

PONEKAD JEDNOSTAVNO TREBA REĆI STINU

Su

UVOD (2. Korinćanima 5,20; Jovan 3,19; Galatima 4,12)

Budući da sam rođena i odrasla u porodici koja se bavila vradžbinama, uvek sam krajem godine odlazila sa roditeljima na neku farmu gde smo kupovali žive životinje da bismo ih klali i prinosili na žrtvu mrtvim precima i đavolu. U svetu demona, jedna godina se računa kao jedan dan i mi bismo im žrtvovali te životinje kao hranu jer su bili „umorni nakon napornog dana“.

Ponekad su misionari kucali na naša vrata i govorili nam o tome da postoji „Put i Istina i Život“, ali moji roditelji su ih uvek odbijali rečima: „Izvinite, mi obožavamo mrtve.“

Pravednost dolazi jedino od Boga.

Isto smo to i moja braća, sestre i ja govorili ljudima koji su u prodavnicama i šoping molovima delili hrišćanske traktate. Ali, pošto sam se osvedočila u istinu, izbačena sam iz tame u kojoj sam do tad boravila ne dopuštajući sebi da ugledam svetlost.

Kada sam prihvatila Isusa Hrista kao svog Spasitelja, to je veoma uticalo na moje četvoro mlađih braće i sestara. Na kraju je sve četvoro njih takođe prihvatilo Isusa Hrista kao svog Gospoda i Spasitelja! Nikad nisam prestala da širim evanđelje, čak ni kad me je rodbina optuživala da sam „suviše opsednuta Isusom“. Bila sam kao Pavle. Činila sam mnoge gluposti i mnogo zla, ali moje srce se promenilo kad sam ugledala svetlost. Sa žarom sam objavljivala evanđeosku poruku i brinula se za one koji su još uvek bili u tami. Tekst u 2. Korinćanima 5,20 glasi: „Mi smo, dakle, Hristovi izaslanici – Bog vas opominje preko nas. U Hristovo ime vas molimo: pomirite se sa Bogom“ (Savremeni srpski prevod). Postala sam ambasador Isusa Hrista, i On me koristi kako bih pomogla drugima da se pomire sa Njim.

Naši roditelji su bili ljuti i nezadovoljni, ali su mogli da vide Božje delovanje ne samo u mom, već i u životu moje braće i sestara – čim smo poverovali u Njega. Tekst u Jovanu 3,19 glasi: „A ovo je ta osuda: svetlost je došla na svet, ali su ljudi više voleli tamu nego svetlost, jer su im dela bila zla“ (Savremeni srpski prevod). Moji roditelji su videli Isusovu svetlost u nama, ali pošto su bili tako ponosni na svoje igranje sa mrtvima, odbili su da hodaju u svetlosti.

Međutim, ono što je najbolje u svemu tome je to što me je Bog toliko voleo da nikad nije odustao od mene, premda sam i ja nekad bila takođe ohola! Sada se i mojim roditeljima pruža prilika da se odvrte od zla i izaberu svetlost! Dakle, kako grešni ljudi mogu da se opravdaju pred svetim i pravednim Bogom? Zapravo, nikako. Mi to ne možemo. Pravednost dolazi jedino od Boga.

Jedino što možemo da uradimo jeste da odlučimo da ostanemo u svetlosti, a On će nas postaviti tamo gde treba da iznosimo istinu. Mi čak ne možemo ni da pronađemo pravo mesto za to, jer smo suviše grešni. Ali, možemo se osloniti na to da će nas On postaviti tamo gde treba da budemo. Kada ste pravo Božje dete, ljudi vide vaš plod kao drvo života i traže to što vi imate. Tekst u Galatima 4,12 kaže: „Molim vas, braćo, postanite kao ja, jer sam i ja postao kao vi. Ništa mi niste učinili nažao“ (Savremeni srpski prevod).

Trejsi Maiksia Vang, St. Pol, Minesota, SAD

Biti slobodan (Galatima 4,19)

Pavle u svojim poslanicama crkvama u Galatiji ukorava vernike zato što su zaboravili Božje evanđelje i poziva ih na poslušnost istini i ljubavi pre nego Mojsijevom zakonu. Često je bilo teško nagovoriti fariseje da uklone izvesna tumačenja Mojsijevog zakona i dodatna ljudska zakonska opterećenja sa položaja vrhovnog autoriteta u ljudskom životu. Kao rezultat toga, mnogi od takvih pojedinaca usredsredili su se na spasenje delima, ili što je još gore – vraćali su se svom paganskom načinu života. Zato Pavle naziva sebe ocem tih neposlušnih Galata, slično Bogu koji se brinuo o svojoj neposlušnoj deci u Izraelu. Kao majka koja trpi porođajne muke, Pavle sa bolom i osećajem hitnosti ukorava svoju braću „dokle Hristovo obličje ne postane u [njima]” (Galatima 4,19).

**Ako težimo da se
opravdamo na
osnovu zakona,
onda je Isus
uzalud umro.**

Pavlov lek za njihov otpad je vera. Zato što je Avram verovao, u njemu su svi narodi blagosloveni. Potomci Isaka, sina slobodne žene, sinovi su zavetnog obećanja. A koji su rođeni od Ismaila, sina robinje, robovi su zakona – sinovi zaveta načinjenog sa Mojsijem na gori Sinaj (zapazite paralelizam koji tu postoji). Istina, Mojsijev zakon je dao Bog, ali njega ne treba slediti bez vere. Ključno je imati veru, a kad neko podržava tu veru, biće ispunjen Duhom koji će ga onda voditi da sledi zakon iz ljubavi, a ne iz straha za svoje spasenje. Vera je ta koja pomera gore.

Na kraju krajeva, neznabošci su, kaže Pavle, primili duhovno obrezanje, da tako kažemo, od Duha i od njih se nije zahtevalo da ga prime i fizički, uprkos zakonu. Neznabošci se mogu nakalemiti na Hrista, grana može da se nakalemi isto tako lako kao što grana može da se otkine. Dakle, pitanje je da li smo spremni da budemo nakalemljeni, ili smo na granici da budemo odsečeni?

Međuljudski odnosi (Galatima 4,12-16)

Premda u velikom delu svoje poslanice Galatima Pavle stavlja akcenat na suprotnost između vere i dela, on suptilno izražava i zabrinutost zbog svog odnosa sa njima. „Znate da vam u slabosti tijela najprije propovjedih Jevanđelje. I napasti moje, koja bijaše u tijelu mome, ne prezreste, ni popljuvaste, nego me primiste kao anđela Božijega, kao Hrista Isusa” (Galatima 4,13.14). Ranije u prvom poglavlju Pavle izjavljuje da on propoveda da bi ugodio Hristu a ne ljudima, i da je svoju sposobnost da propoveda primio putem Hristovog otkrivenja koje je doživeo. Prema tome, važno je bilo ne samo da čuju, već i da obrate pažnju na njegovu poruku. Oni su mu ukazali poverenje iako je bio bolestan. Svesrdno su ga primili.

A sada, pošto je posumnjao u njihovu veru u Hrista i ukorio ih, to ih je izgleda naljutilo – a možda i postidelo (Galatima 4,16). Nije uvek lako priznati grešku ili se odreći nečeg za čim žudimo, ali istina je ono što oslobađa dušu. Često kroz neuspeh učimo kako da pronađemo bolji put.

Bog je ljubav (2. O carevima 4; Dela apostolska 26,28.29; 2. Korinćanima 5,17; Galatima 5,14)

Kad poverujemo, mi odbacujemo svoje staro „ja“ i oblačimo se u Hrista. „Zato ako je ko u Hristu, nova je tvar: Staro prođe, gle, sve novo postade“ (2. Korinćanima 5,17). U tom svom novom „ja“, opravdavamo se na osnovu svog odnosa sa Hristom, i slavimo Onoga koji je izlio svoju blagodanost na nas da bismo mogli biti iskupljeni. Ako težimo da se opravdamo na osnovu zakona, onda je Isus uzalud umro. Prema tome, braćo i sestre, imajmo na umu da smo u Hristu jedno, i da je pred svima nama isti izazov – da izlivamo na druge to čudesno i slavno Ulje. „A Agripa reče Pavlu: Još malo pa ćeš me nagovoriti da budem hrišćanin. A Pavle reče: Molio bih Boga i za malo i za mnogo da bi ne samo ti nego i svi koji me slušaju danas bili takvi kao ja što sam, osim okova ovijeh“ (Dela apostolska 26,28.29). Moćno, zar ne?

Zakon je trebalo da nas vodi Hristu dok Hristos ne dođe do nas. Sada smo pozvani da verujemo u ono što se ne vidi i da budemo ispunjeni Duhom. Jedino tako možemo biti opravdani verom i ojačani da izdržimo iskušenja koja su pred nama. Međutim, postoji jedan aspekt zakona koji smo pozvani da vršimo u svako doba: „Jer se sav Zakon izvršuje u jednoj riječi, to jest: Ljubi bližnjega svojega kao sebe“ (Galatima 5,14). Pozvani smo da budemo ispunjeni Duhom, i da Ga izlivamo – objavljujući evanđelje – u sve prazne sudove dokle god ima sudova koji se mogu napuniti (2. O carevima 4). A ko zna – možda smo i mi ti „sudovi“ koje tek treba napuniti.

ODGOVORITE

1. Na koji sam način (ili načine) trenutno u svom svakodnevnom životu sputan/sputana zakonom, i šta mogu da učinim da bih se oslobodio/oslobodila?
2. Koja faza me najbolje opisuje? A. Ispunjen/a Uljem; B. Puni sudove; C. Biva ispunjen/a; ili D. Prazan/Prazna. Zašto?

Stefani Danijel Liper, Linkoln, Nebraska, SAD

„Mrzeti i ukoravati greh, a u isto vreme ispoljavati sažaljenje i nežnost prema grešniku, uopšte nije lako. Što se više trudimo da dostignemo svetost srca i života, to jasnije opažamo greh, i odlučnije izražavamo negodovanje zbog svakog odstupanja od onog što je ispravno. Međutim, moramo se čuvati neprikladne strogosti prema onome ko čini zlo. A opet, dok se trudimo da ga ohrabrimo u svakom pokušaju da popravi svoje greške, moramo paziti da ne izgubimo iz vida svu ozbiljnost greha. Premda postoji potreba za hristolikim strpljenjem i ljubavlju prema onome ko greši, postoji i stalna opasnost da se prema njegovoj grešci pokaže tako velika tolerancija da se on oseti kao da i ne zaslužuje ukor, te da ga odbaci kao neumestan i nepravedan.“¹

„Bavite se potrebom praktične pobožnosti. Pružite im dokaze da ste hrišćanin, da želite mir, i da vam je stalo do njihove duše. Dajte im da vide da ste savjesni. Tako ćete zadobiti njihovo poverenje, a kasnije će biti dovoljno vremena za doktrine. Neka se pridobije srce, neka se duša pripremi, pa tek onda sejte seme, iznoseći u ljubavi istinu kakva je u Hristu.“²

»Neka se pridobije srce, neka se duša pripremi, pa tek onda sejte seme, iznoseći u ljubavi istinu kakva je u Hristu.«

„U Galatiji Pavle je sadio čiste istine evanđelja. Propovedao je nauku o opravdanju verom i njegovo delo je bilo nagrađeno kad je video kako je crkva u Galatiji obraćena evanđelju. Tada je sotona počeo da radi preko lažnih učitelja kako bi uneo zabunu u misli nekih vernika. Hvalisanje ovih učitelja i isticanje njihovih čudotvornih moći zaslepili su duhovni vid mnogih novoobraćenih koji su potom bili odvedeni u zabludu...“

Za izvesno vreme Pavle je izgubio kontrolu nad mislima onih koji su bili obmanuti. Ali, oslanjajući se na Božju reč i silu i pobijajući tumačenja otpalih učitelja, on je mogao da pomogne obraćenima da uvide da su bili prevareni. Tako je osujetio sotoninu nameru. Novoobraćeni su se vratili veri, spremni da srcem i razumom stanu na stranu istine.“³

ODGOVORITE

1. Da li je ispravljanje tuđih uverenja i ukazivanje na greh još uvek relevantno za današnje hrišćane, u kulturi koja zastupa stav „pusti me da budem ono što jesam“?
2. Jedno je govoriti o tome kako treba druge da ukoravamo sa puno ljubavi, ali zapitajmo se kako mi sami reagujemo kad nas drugi ukoravaju sa puno ljubavi. Kako nam takav način preispitivanja sebe pomaže da ispravno pristupimo drugima kad smo prinuđeni da im uputimo ukor sa puno ljubavi?

Elijezer Rok Sisneros, Olate, Kolorado, SAD

1. Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, p. 321.
2. Elen G. Vajt, *Evanđeoski radnici*, str. 120 orig.
3. Elen G. Vajt, *Evanđelizam*, str. 358 orig.

PAVLOV POZIV NA SEĆANJE

DOKAZ (Galatima 4,12-20)

Ut

Kad čitamo Galatima poslanicu, teško nam je da zamislimo da je Pavlova publika nekad osećala polet i žeđ za Bogom. Izgleda da je Pavle nastavio da im ponavlja istu poruku, uprkos tome što je prethodno već posetio njihovu crkvu! Međutim, ni prvi hrišćani nisu bili imuni na neposlušnost. Oni su pali u zamku laži koju su iznosili drugi misionari – laži da se držanjem zakona može zadobiti spasenje.

I upravo zato što su se tako vezali za zakon, Pavle je morao stalno da ponavlja istinu da spasenje blagodaću nema nikakve veze sa držanjem zakona. Njegov moćan pastoralni poziv u Galatima 4,12-20 u suštini je bio poziv na sećanje. Snažnom doktrinom i istorijskim dokazom trudio se da ih ubedi da se vrate u period snage i poslušnosti kada su znali da se spasenje ostvaruje jedino verom u Hrista.

Konkretno, u Galatima 4,12 Pavle piše: „Molim vas, braćo, postanite kao ja, jer sam i ja postao kao vi. Ništa mi niste učinili nažao“ (Savremeni srpski prevod). Reč *postanite* na grčkom (*ginomai*) značila je „doći u postojanje“ ili „roditi se“. Pavle kaže da je i on nekad bio kao oni, *ēdikēsate*, tj. „činio je zlo“, u doslovnom prevodu sa grčkog.

Pavle je baš zato govorio sa takvim žarom što je znao šta znači razmišljati na legalistički način, gurati Hrista što dalje, a samog sebe uzdizati što više. S obzirom na takvu prošlost, Pavlova poruka dobija na snazi: Koliko god nisko da smo pali, svi imamo šanse da se vratimo i ponovo „postanemo“.

U trenucima slabosti snagu stičemo ne na osnovu sopstvenih dela, već na osnovu Hristovog delovanja u nama. Pavle nije dopustio da bolest stane između njega i evanđeoske poruke. On je došao oslanjajući se na Božju blagodat. I uprkos tome, Galati su ga prihvatili i bili su blagosloveni njegovom porukom (Galatima 4,14.15).

U ovoj poslanici, međutim, Pavle ne govori o svojoj bolesti. Pred njim je sada veći izazov – njihov ponos. Njegove reči su najbolji primer da upravo onda kad osećamo da nismo dovoljno sposobni za propovedanje evanđelja, ili kad nailazimo na slab prijem, u stvari moramo najviše da propovedamo i da se potpuno oslonimo na Božju silu.

Pavle nije odustao iako je znao da će se Galati naljutiti. Govorio im je istinu čak i kad je ona postala bolna (Galatima 4,16). Znao je da legalizam ograničava razvoj hrišćanskog karaktera, a da je blagodat ključ rasta (Galatima 4,17-19).

ODGOVORITE

1. Koje ste teškoće doživeli kad ste pokušali da govorite drugima o Hristu? Ako niste nikakve, šta ste učinili ili još uvek činite da biste izbegli takve teškoće?
2. Ako zakon nije sredstvo spasenja, kakva je onda njegova svrha? Na koji način možemo da poštuemo zakon, a da ne dozvolimo sebi da postanemo legalisti kao Galati?

Emili „Emi“ Vud, Linkoln, Nebraska, SAD

BITI NOSILAC PROMENE – PRAVILA POSTOJE SA RAZLOGOM

PRIMENA (2. Korinćanima 5,20; 10,2-6; Galatima 4,15-18)

Zamislite dete koje naizmenično čuvaju dve bebisiterke. Jedna od njih sluša roditeljska pravila i primenjuje ih. A onda dođe druga koja dopušta detetu da radi šta god hoće, samo pod uslovom da roditelji za to ne saznaju.

Dete bi lako moglo da pomisli da je toj drugoj bebisiterki više stalo do nje-
ga zato što mu daje slobodu. Međutim, roditelji s razlogom postavljaju pravi-
la. Ona nisu tu radi kažnjavanja. Ona se iz ljubavi postavljaju da bi nas štitila. Prva bebisiterka to raz-
zume i čini sve što je u njenoj moći da bi zaštitila dete, verovatno iz te iste ljubavi.

Moramo dopustiti Bogu da deluje preko nas, ili nikakvo delo za Njega neće ni biti učinjeno.

Vidimo kako Pavle prema Galatima postupa na isti način, da bi im pokazao Božju ljubav. Mi smo pozvani da budemo kao Pavle i ukazujemo drugima na biblijske istine. Premda one ponekad mogu zazvučati grubo, mi se moramo potruditi da oni kojima ih prenosimo znaju da to činimo sa

ljubavlju, iz ljubavi i zbog ljubavi. Tekst u 2. Korinćanima 5,20 podseća nas da smo mi Hristovi ambasadori i da govorimo u Njegovo ime. Kad se obraćamo ljudima u vezi s nekim problemom, to ne bi trebalo da bude radi nas, već radi njih, a najpre radi Boga.

Tekst u 2. Korinćanima 10,3-6 glasi: „Jer ako i živimo u tijelu, ne borimo se po tijelu. Jer oružje našega vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božije, i robimo svaki razum za pokornost Hristu. I u pripravnosti imamo osvetu za svaku nepokornost, kad se izvrši vaša pokornost“. Moramo dopustiti Bogu da deluje preko nas, ili nikakvo delo za Njega neće ni biti učinjeno. Kako možemo pomoći nekome ako ga ne volimo? Zato, ako vas Bog podstiče da nekome kažete u čemu greši, učinite to na način na koji bi Isus to učinio. Pristupite mu sa ljubavlju i ljubaznošću i budite uz njega dok se bude borio sa grehom.

To neće uvek dati željene rezultate. Neki ljudi neće biti spremni da to prihvate, ali vaša dužnost je da im pružite priliku. U Galatima 4,15.16 Pavle govori o tome kako su ga Galati u prošlosti lepo primili, ali kad je pokušao da ispravi njihove greške, oni su se poneli prema njemu kao prema nekom strancu. To što vi pristupate ljudima sa Isusovom ljubavlju, ne znači da će oni biti spremni da to prihvate. Ipak, budite kao Isus. Dajte im vremena i pokažite im ljubav.

ODGOVORITE

1. Šta mislite, zašto božanska ljubav i iskrenost u vezi sa biblijskim istinama idu ruku podruku?
2. Na koji način možete ukoravati greške drugih i istovremeno pokazivati ljubav koja stoji iza tih ukora?

Marvin Žantijon, Linkoln, Nebraska, SAD

24. avgust 2017.

„OOO, ŽELIM DA BUDEM KAO TI!“

MIŠLJENJE (Dela apostolska 26,28.29; 1. Korinćanima 11,1; Filibljanima 3,17; Galatima 4,12; 2. Solunjanima 3,7-9)

Če

U filmu *Knjiga o džungli* iz 1967. godine postoji jedna scena u kojoj se ljudsko mladunče (Mogli), dok se nalazi u ruševinama Indije, njiše i igra u ritmu džez pesmice koju pevaju kralj Luj (orangutan) i njegovi majmunski podanici. Vidimo kako kralj Luj u toj pesmi traži od Moglija da mu otkrije tajnu „ljudskog crvenog cveta“ (vatre) kako bi on i njegovi majmuni mogli da postanu ljudi. Tako kralj Luj peva u ritmu džeza:

„Ooo, ooo, želim da budem kao ti, želim da hodam kao ti, da govorim kao ti! Videćeš da je to istina – da i majmun kao što sam ja može naučiti da bude čovek“.*

On govori Mogliju o svojoj nadi da će naučiti da bude čovek jednostavno tako što će slediti primer dečaka iz džungle.

U 1. Korinćanima 11,1 Pavle piše: „Ugledajte se na mene, kao i ja na Hrista.“ Naglasak je stavljen na drugi deo ove izjave. Pavle poziva Korinćane da se odreknu svojih svetovnih želja (po ugledu na njega) i da slede Hristov primer.

Hristov život je najbolji primer života usklađenog sa Gospodnjom voljom. On je, u svom postupanju prema ljudima, uvek pokazivao iskrenu brigu i ljubav. U trenucima usamljenosti, bio je na kolenima i molio se Ocu. Kada Mu je bila potrebna vera, nastavio je da se oslanja na Gospoda.

Ako želimo da budemo Božji ljudi i žene, nije nam potrebno ništa drugo. Hristov život na zemlji je sve što nam treba da bismo to postigli. Oponašajući ono što je Hristos činio, a što je opisano u četiri Evanđelja, uspećemo da „postanemo kao On“.

ODGOVORITE

1. Šta biste vi želeli da oponašate iz Hristovog života?
2. Da li je oponašanje pravi način da postanemo Božji muškarci i žene?
3. Ako ne sledimo Hrista, koje druge primere sledimo u pozitivnom ili negativnom smislu?

Kolin King, Linkoln, Nebraska, SAD

* „I Wanna Be Like You“, Styrics.com, accessed May 23, 2017, <http://www.styrics.com/lyrics/classicdisney/iwannabelikeyou.htm>.

OPONAŠATI ISUSA – SLUŽBA OHRABRENJA*ISTRAŽIVANJE (1. Korinćanima 11,1; Galatima 4,12-20)***ZAKLJUČAK**

Pavlova zainteresovanost za dobrobit Galata bila je tako duboka da je njegov ton postajao sve manje teološki, a sve više podsticajan. Teologija je još uvek bila prisutna, ali je on više želeo da ih ohrabri. Pošto je promenio svoj pristup i počeo da zvuči više kao pastor, a manje kao predavač, Pavle je zapravo Galatima, a i nama, pružio priliku da Boga dožive na opipljiviji način. Na primer, kad ih moli da se ugledaju na njega kao što se on ugleda na Hrista (Galatima 4,12; 1. Korinćanima 11,1), on zapravo kaže da je Božja ljubav prema njima jača od njegove ljubavi, i da Boga ništa neće sprečiti da dopre do svog naroda.

RAZMOTRITE

- Napišite pesmu o promeni koju je ohrabrenje donelo u vaš život.
- U petak uveče u crkvi izvedite sa prijateljima kratku predstavu zasnovanu na tekstu iz Galatima 4,12-20 da biste drugima ukazali na silu nežne službe.
- Pažljivo posmatrajte svoje ljubimce, naročito pse, mačke i konje, jer te životinje imaju Bogom danu sposobnost da osete kada je ljudima potrebno ohrabrenje i uteha. Trebalo bi da naučite da pokazujete takvu vrstu ljubavi. Pokušajte da je oponašate u svom odnosu prema nekome.
- Pozovite ili posetite nekoga koga duže niste videli u crkvi da biste se uverili kako je i pokušali da ga ohrabrite na neki način.
- Napišite neku ohrabrujuću izjavu na zidu svoje sobe ili na parčetu kartona i okačite je na vidno mesto – da vas podseća da uvek oponašate Isusa u svemu što govorite i radite.

POVEŽITE

Efescima 4; 1. Petrova 4; Jevrejima 10,19-25.

Ellen G. White, *To Be Like Jesus*.

R. T. Kendall, *Imitating Christ: Becoming More Like Jesus* (Charisma House, 2007).

Dr. David Jeremiah, *The Joy of Encouragement* (Multnomah, 2006).

Mindi Veter, Njuman Lejk, Vašington, SAD

Pouka 10

Od 26. avgusta do 1. septembra 2017.

Dva zaveta

»A Gornji Jerusolim slobodan je, koji je mati svima nama.«

(Galatima 4,26)

Kao tinejdžerka borila sam se zakonom i sa njegovim uticajem na moj život. Imala sam utisak da je nemoguće održati ga. S vremenom sam se umorila od toga da stalno razočaravam Boga, pa sam odustala od hrišćanstva. Odustala sam jer, po mojoj logici, nema smisla igrati igru u kojoj ne možeš da pobediš. Izneverila bih Boga svaki put kad bih ustala sa molitve na kolenima. Moj neuspeh nije uticao samo na moje viđenje sebe, već je počeo negativno da se odražava i na moje viđenje Boga kao Stvoritelja i Spasitelja. Ako je Bog tako pun ljubavi, zašto bi mi dao tako neostvarljiv zadatak? Ako Bog želi najbolje za mene, zašto mi dopušta da igram igru za koju zna da ću izgubiti? Bila sam tako slaba – nedovoljno dobra da bih Boga sagledala onakvog kakav On zaista jeste.

Vreme je prolazilo, a ja sam se borila sa svojim nedostacima. Iako nisam želela ništa da imam sa Bogom, i dalje sam osećala bol znajući da sam Ga izneverila. Išla sam u crkvu osećajući bol, išla sam u školu osećajući bol, prolazila sam kroz život osećajući bol, svesna da nisam uspeła u onome što se od mene očekivalo. Uvek sam pronalazila način da nešto zabrljam i ostanem izgubljena na svom putu ka savršenstvu. I tako sam se našla u tom položaju, misleći da će mi napuštanje Boga pomoći da živim bolje. Ali, u stvari, osećala sam se samo gore.

I tako sam se našla u tom položaju, misleći zaista da će mi napuštanje Boga pomoći da živim bolje. Ali, u stvari, osećala sam se samo gore.

U Galatima 4, Pavle opisuje dve majke – jedna od njih je slobodna a druga je robinja. Iako on to zapravo ne kaže, stiče se utisak da neprekidno postavlja pitanje: Ko je tvoja majka? Zbog greha, rodila te je robinja, ali Bog ti je u svojoj milosti dao slobodu da biraš. Ko je tvoja majka? Moja majka je izgleda bila robinja pod imenom Neuspeh, jer sam ja uporno izneveravala Boga. Pa ipak, iz nekog čudnog razloga, Bog mi još uvek daje mogućnost da prepravim svoju krštenicu tako što ću prihvatiti novu majku.

Mi možda nismo savršeni i možda nam ne polazi sve za rukom, ali Bog zaista želi da budemo deo Njegove porodice. Suština nije u tome da sve ispravno radimo, da budemo savršeni – suština je u izboru.

Cilj koji se nadamo da ćemo postići ovom poukom jeste da vi načinite sopstveni izbor – da li ćete ostati sin ili ćerka robinje – ili ćete prepraviti svoju krštenicu izjasnivši se kao Božje dete?

ODGOVORITE

1. Kakvo je vaše iskustvo dok učite šta znači biti dete slobodne majke?
2. Kako naše svakodnevne odluke pokazuju šta mi zapravo mislimo – ko je naša majka?

Britani Hadson, Lakomb, Alberta, Kanada

Da je Pavle mogao da napiše pismo Agari, možda bi joj uputio Galatima poslanicu. Njena priča je minijturna slika crkve u Galatiji, odbačenog Jerusalima, religije zasnovane na delima – a ponekad je to i naša slika.

Na osnovu svog braka sa Avramom Agara je oslobođena. Njeno dete je moglo Avrama da zove „ocem“ zahvaljujući blagodati koja joj je ukazana. Kao sin, on je bio i naslednik materijalnih i duhovnih blagoslova koje je Bog obećao Avramu.

Međutim, umesto da se čvrsto drži svoje slobode, ona ju je koristila kao priliku da služi telu – da mrzi, da se nadmeće sa Sarom, da joj se protivi umesto da joj služi sa ljubavlju (Galatima 5,13; 19-21). Tako se Agara ponovo zaplela u jaram ropstva. Kao i Pavlov Onisim, pokušala je da pobegne.

A da li se zaista oslobodila?

A da li se zaista oslobodila? Umorna, gladna i bez krova nad glavom, osećala se gore nego da je u okovima. A onda se sreła sa Isusom licem k licu. Zapanjena takvim ispoljavanjem blagodati, upitala je: „Zar još gledam iza onoga koji me vidje?“ (1. Mojsijeva 16,13). Kao što je bio slučaj sa Pavlom, Jovanom, pa i sa nama danas, otkrivenjem Spasitelja ona je spoznala istinsko evanđelje (Galatima 1,12). Kad se sreła sa Isusom, bila je nanovo rođena i više nije hodala po telu, već po Duhu (Galatima 5,24-26).

A onda, slično Galatima pred čijim se očima Isus Hristos jasno ukazao, Agara je zgrešila i počela ponovo da zida ono što je bilo razvaljeno (Galatima 2,18). Ona je bila postala novo stvorenje – pokorna, poslušna i puna poverenja. Međutim, kad se Isak rodio, u njoj su se ponovo javile žudnje koje su kod tog studenca bile zakopane. Tako su ona i njen sin počeli da progone onog koji je rođen od Duha (Galatima 4,29).

Iako ih je Bog pozvao i ukazao im naklonost, Agara i Ismailo vratili su se svojim slabostima i niskim sklonostima, provocirajući Isaka i zavideći mu (Galatima 4,29; 5,26). „Oni koji takva djela čine neće naslijediti carstva Božijega“ (Galatima 5,21). Zato je izrečena osuda: „Istjeraj robinju i sina njezina; jer sin robinjin neće naslijediti sa sinom slobodne“ (Galatima 4,30).

ODGOVORITE

1. Čitajte Galatima 4,22-31. Zašto je Pavle ispričao ovu alegoriju? Čemu bi ona trebalo da nas nauči?
2. Čitajte Isaija 19,18-25. Razmislite šta je Agara mogla da bude da se držala svoje slobode. Na koji način možemo da proćerdamo slobodu koju imamo u Hristu?

LOGOS (Jeremija 31,31-33; Priče Solomunove 14,12; Matej 5,21;
Jovan 8,34; 12,26; 13,16; Rimljanima 6; 1. Korinćanima 7,22,23)

Rođeni kao robovi (Jovan 8,34; Rimljanima 6,16-18)

Istorija nam otkriva jednu izuzetno bolnu istinu. Ljudska bića su tokom vekova podvrgavana ropstvu u rukama korumpiranih sistema i vlada. Najraniji zapisi o ropstvu (Hamurabijev zakonik) datiraju još iz 1754. godine pre Hrista.¹ Istorijski zapisi takođe su pokazali da je ropstvo postojalo u Grčkoj tokom sedmog veka pre Hrista. Period nakon 1400-te godine (posle Hrista) obeležio je početak evropske trgovine robljem i porast porobljavanja crnih afričkih robova.² To se na kraju proširilo i na Ameriku i mnoge druge delove sveta. Za te muškarce i žene sloboda je bila nešto što su čitavog života sanjali i što su stekli po neverovatnoj ceni.

Potpredsednica Međunarodne misije pravde (International Mission Justice) Šeron Kon Vu kaže: „Božje srce gori od želje da se ropstvo okonča i da se oni koji su zarobljeni oslobode.“ Iako nismo fizički zarobljeni kao ti muškarci i žene u prošlosti, mi se rađamo kao robovi greha. Sticanje istinske slobode trebalo bi da bude naš konačni cilj.

Oslobođeni iz ropstva (Matej 5,21; Jovan 3,27; 8,28)

Pre nešto više od 2000 godina, Hristos je prineo žrtvu koja nas je zauvek oslobodila iz ropstva. Do tada, Jevreji su se držali jednog strogog sistema za koji su verovali da će im obezbediti spasenje. Međutim, ono što nisu uspeali da shvate jeste činjenica da su ih ti svakodnevni rituali samo upućivali na Onoga ko je bio spreman da žrtvuje sve kako bi platio cenu naše slobode.

U Novom zavetu prikazano je ostvarivanje jednog većeg plana.

Neki smatraju da je sa Hristovom smrću došao kraj držanju zakona. Međutim, ništa ne može biti dalje od istine. Tokom svoje ovozemaljske službe, Hristos je uvek nastojao da podrži zakon svojim rečima i načinom života (Matej 5,21). Naravno, to je bilo moguće jedino u božanskoj sili koja je strujala kroz Njega (Jovan 3,27; 5,19,30; 8,28).

Hristova smrt na krstu zauvek nas je oslobodila iz ropstva grehu, međutim, mnogi žive životom koji ukazuje na suprotno. Jer, kad izaberemo život greha, sami sebe držimo u ropstvu. Dar blagodati koji Hristos tako besplatno nudi ne može biti u potpunosti naš sve dok ga ne prihvatimo. Od nas se više ne očekuje da plaćamo za svoje grehe. Hristos je otpisao sve naše dugove. Njegova ponuda je potpuno besplatna i doživotna.

Zapisano na našem srcu (Jeremija 31,31-33; Rimljanima 13,10; Galatima 5,14)

To prevazilazi sve čemu smo se mogli nadati. Zahvaljujući Njegovim i isključivo Njegovim zaslugama, mi zaista postajemo *slobodni*. Naši naponi da se sami držimo zakona potpuno su beskorisni, ali u Hristu mogućnosti su beskonačne.

Stari zavet koji je dat Izraelcima uklesao je zakon u kamenu. Međutim, pokazalo se da telu nije moguće da samo po sebi održi zakon.

U Novom zavetu prikazano je ostvarivanje jednog većeg plana. Međutim, novi zavet ni u kom smislu ne ukida zakon, niti daje dozvolu za greh. Naprotiv, on povlači zavesu u stranu i otkriva lepotu Božje ljubavi. Letimičan uvid u sve to pronalazimo već u Knjizi proroka Jeremije 31,33: „Nego ovo je zavjet što ću učiniti s domom Izrailjevijskim poslije ovijeh dana, govori Gospod: Metnuću zakon svoj u njih, i na srcu njihovu napisaću ga, i biću im Bog i oni će Mi biti narod“. Te reči praćene su obećanjem o Božjem Sinu i unutrašnjem ispunjenju Njegovim Duhom. Kad Božji Duh stanuje u srcu Njegovog naroda, onda življenje u skladu sa zakonom jednostavno proističe iz poslušnog srca. Zato apostol Pavle u Rimljanima 13,10 kaže da je „ljubav izvršenje zakona“ (videti takođe Galatima 5,14). Tako možemo zaista da imamo život, dok se trudimo da poštujemo Boga poslušnošću Njegovoj volji.

Biti slobodan (Jovan 8,34-36; 12,16; Rimljanima 6,23; 1. Korinćanima 4,1,2)

Tužna je istina da će mnogi ostati robovi sve dok budu nastavljali da služe grehu. Zaista, to je bio problem fariseja u Isusovo vreme. U Jovanu 8, oni pružaju dokaz svog nerazumevanja: „Odgovoriše i rekoše Mu: Mi smo potomci Avraamovi, i niko me nijesmo robovali nikad; kako Ti govoriš da ćemo se izbaviti? Isus im odgovori: Zaista, zaista vam kažem da je svaki koji čini grijeh rob grijehu“ (Jovan 8,33.34).

Greh je zaista surovi gospodar. Kako onda da ga se oslobodimo? Tekst u Jovanu 8,32 kaže nam: „I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti“. Kao Božji izabrani narod, mi smo pozvani da živimo kao deca slobodne majke, a ne robinje (Galatima 4,26). Daljim proučavanjem otkrivamo da je Isus „Put i Istina i Život“ (Jovan 14,6). To je ta istina na koju On misli kad govori o slobodi.

Sagledavanje sebe u Hristovoj svetlosti pomoći će nam da prepoznamo svoj greh i da poželimo da ga se oslobodimo. U Jovanu 8,36 Hristos nam kaže: „Ako vas dakle Sin izbavi, zaista ćete biti izbavljeni“. Kad pustimo Hrista u svoj život, više nismo robovi tog osvetoljubivog gospodara. Tada postajemo Hristove sluge (Jovan 12,26; 13,16; 1. Korinćanima 4,1,2; 7,22.23).

Nema više nikakve potrebe da i dalje budemo u ropstvu greha koji nam ne obećava nikakvu drugu nagradu osim smrti (Priče Solomunove 14,12; Jezekilj 18,20; Rimljanima 6,23). Nema više okova, Hristos nam je dao ključ. On živi u nama i mi smo sada slobodni.

ODGOVORITE

1. Kako možemo u svom svakodnevnom životu da prihvatimo oslobađajući koncept Božje ljubavi?
2. Šta bi to u vašem životu moglo da vas spreči da postignete istinsku slobodu?
3. Zašto je tako važno da se mi koji smo slobodni ujedinito u radu na oslobađanju drugih iz lanaca greha?

Aleksandra Jevoa, Toronto, Ontario, Kanada

1. „Code of Hammurabi, Babylon 1754 BC“, Colorado Notary Blog, accessed May 23, 2017, <http://abclegaldocs.com/blog-Colorado-Notary/code-of-hammurabi-babylon-1754-bc/>
2. „History of Slavery“, Historyworld.net, accessed May 23, 2017, <http://www.historyworld.net/worldhis/PlainTextHistories.asp?ParagraphID=cio>.

„Pavle je dok se nalazio u Korintu, imao dovoljno razloga da se zabrine za neke od već organizovanih crkava. Pod uticajem lažnih učitelja koji su se pojavili među vernicima u Jerusalimu, raskoli, lažne nauke i telesnost sve više su se širili među vernicima u Galatiji. Ti lažni učitelji pokušavali su da jevrejske tradicije povežu sa evanđeoskim istinama. Odbacujući odluke opšteg Sabora u Jerusalimu, oni su od obraćenika iz neznaboštva zahtevali da poštuju pravila ceremonijalnog zakona.

»Stanje je postalo kritično.«

Stanje je postalo kritično. Zla, koja su se proširila, pretila su da brzo unište crkve u Galatiji.

Pavle je bio pogođen do dna duše, srce ga je bolelo zbog otvorenog otpada onih kojima je savesno objavio načela Jevanđelja. Odmah je pisao zavedenoj braći, razobličavajući lažne teorije koje su prihvatili i oštro ukoravajući one koji su se udaljili od vere...

Pavlovo učenje je bilo u skladu sa Biblijom, Sveti Duh je potvrdio njegove napore, i zato on opominje braću da ne prihvataju ništa što se suproti istinama kojima ih je učio...

Pavle je tako vernike u Galatiji izveo pred sud njihove savesti, pokušavajući da ih zaustavi na putu kojim su krenuli. Oslanjajući se na Božju spasonosnu moć, odbijajući da prizna doktrine lažnih učitelja, apostol se potrudio da ubedi vernike da su bili grubo prevareni, ali da ipak mogu, ukoliko se vrate prvobitnoj veri u Jevanđelje, onemogućiti da se ispune sotonine namere. On lično čvrsto je stao na stranu istine i pravde, a njegova nepokolebljiva vera i poverenje u vest koju je objavljivao, pomogli su mnogima čija je vera malaksala da se vrate na put pokornosti Spasitelju.

Koliko se Pavlov način obraćanja Korinćanima razlikovao od načina kojim se obratio Galatima! Prve je obazrivo i nežno ukorio, a drugima uputio reči koje odzvanjaju oštro i neumoljivo. Korinćani su pokleknuli pred iskušenjem. Zavedeni lukavim mudrovanjem učitelja koji su zablude predstavljali kao istinu, bili su zbunjeni i smeteni. Da bi ih naučio da razlikuju istinu od laži, morao je da bude obazriv i strpljiv. Da je postupio oštro i pre nagljeno izgubio bi uticaj na srca mnogih kojima je želeo da pomogne.**

ODGOVORITE

1. Elen Vajt je situaciju u Galatiji nazvala „kritičnom“. Kako biste vi postupili prema prijatelju koji širi lažna učenja po vašoj lokalnoj crkvi?
2. Da li ste ikad otkrili da je nešto što ste verovali i govorili bilo u suprotnosti sa onim što Biblija naučava? Kakav uticaj je to imalo na vašu ličnu službu?

Rajan Skavela, Ošava, Ontario, Kanada

* Elen G. Vajt, *Apostolska crkva - Hristovim tragom*, str. 383-385 orig.

Prilično je nelagodan osećaj kad dobijemo dobre ocene i priznanja a da ih nismo zaslužili. Jednostavno smatramo da nije ispravno da dobijemo nešto oko čega se nismo potrudili. Zar to nije ono što zovemo dostojanstvo i integritet? Ali, uz sav taj trud koji ulažemo u ono što radimo, malo priznanja i nije na odmet. Kad citiramo više biblijskih tekstova od pastora i prisustvujemo časovima subotne škole češće od starešine, to ipak zaslužuje izvesno poštovanje. Činjenica je da smo skloni da se hvalimo, skromno naravno, taman toliko da to neko zapazi i potapše nas po leđima. A zar to nije dobar osećaj?

Kao iskreni hrišćani, mi toliko želimo da ugodimo Bogu da nam se može desiti i da preteramo – baš kao Galati. Međutim, spasenje je besplatno, i jedino što Bog želi od nas jeste da Mu se približimo i da Njegovu dobru vest objavljujemo drugima. Međutim, za mnoge od nas ta ideja je suviše jednostavna. Tako mi rizikujemo da preinačimo jednostavnu ali zdravu doktrinu evanđelja. Kako da izbegnemo suptilnu obmanu da treba da radimo za nešto što je inače besplatno? Kako da preispitamo svoju revnost da nas ona ne bi odvela u robovanje zakonu?

Kao iskreni hrišćani, mi toliko želimo da ugodimo Bogu da nam se može desiti i da preteramo.

Bdijte i molite se. Prvo, moramo se često moliti, naročito kad proučavamo Božju Reč. To je od suštinske važnosti jer su lažna tumačenja danas raširenija nego ikad. Stalno moramo tražiti mudrost, znanje i razumevanje.

Odvojte vreme za razmišljanje. Zatim, da ne bismo slučajno došli u iskušenje da se hvališemo, treba da razmišljamo o stihovima kao što su oni u Efescima 2,8.9, koji nas podsećaju da se ne spasavamo svojim delima, već jedino Božjom blagodaću. I ponovo, to može biti prilično teško, jer mi smatramo da rad treba vrednovati na osnovu sposobnosti i uloženog truda.

Mudro birajte svoje društvo. I na kraju – premda je negovanje čvrstih odnosa sa Božjim narodom veoma važno, treba da budemo pažljivi koga slušamo i s kim se družimo. Razlog je taj što mnogi nemudro šire učenja koja nemaju nikakve veze sa spasavanjem duša i življenjem za Hrista. Stoga je neophodno da sve proveravamo kao Verejci, čak i ona učenja koja dolaze iz naše crkve. Uместo da delimo stado, provodimo više vremena rastući zajedno u blagodati.

ODGOVORITE

1. Da li ste ikad bili u iskušenju da prihvatite neko učenje za koje ste kasnije otkrili da nije zasnovano na Bibliji?
2. Kako biste odgovorili nekom prijatelju koji vas optužuje za legalizam zato što svetkujete Subotu?

Ima jedna jednostavna ali duboka pesmica kojoj me je baka učila dok sam bila dete. Ona postoji u više varijanti i mnogo govori o dve hrišćanske aktivnosti koje su ključne za Duhom ispunjen život – molitvi i proučavanju Biblije. Parafrazirana, ta pesmica zvuči otprilike ovako:

»Čitaj svoju Bibliju, moli se svakog dana, i ti ćeš rasti, rasti, rasti.

*Nemoj da čitaš Bibliju. Zaboravi na molitvu. I ti ćeš venuti, venuti, venuti«.**

Nažalost, mnogi hrišćani zanemaruju ta dva neophodna elementa u kojima se ogleda Hristov život. Molimo se u žurbi i jedva da i čitamo priručnik za koji je Bog odvojio toliko vremena kako bi ga pripremio za nas – da bi nam pomogao da se bolje snađemo u ovom grešnom životu i saznamo više o Njemu i Njegovoj volji za nas.

Ponekad pokušavamo da se provučemo ulažući jedva minimum u svoj odnos sa Hristom, a kad počnemo da „venemo, venemo, venemo“, onda optužujemo Boga da nas je zanemario i da nije ispunio svoje obećanje. Optužujemo Njega kad đavo navali kao reka i kad nismo u stanju da odolimo iskušenju, niti da pobegnemo od njega. Retko kad se zagledamo u svoj život i primetimo u čemu smo pogrešili. Ali ne možemo da odolimo grehu i iskušenju, niti da vodimo Duhom ispunjen život ukoliko zanemarimo potrebu da provodimo kvalitetno vreme u molitvi i proučavanju Biblije.

Znao je da to neće biti mali podvig i da se može izvesti jedino uz blisku povezanost sa Bogom.

Isus, Božji Sin, pokazao je to kad je došao na zemlju da bi postavio primer bezgrešnog življenja. On je bio Božji Sin, ali nije to shvatao olako i provodio je dosta vremena razgovarajući sa Stvoriteljem i razmišljajući o Njegovoj Reči.

A koliko je to tek potrebnije nama! Psalam 119,11 nas podseća: „U srce svoje zatvorio sam riječ Tvoju, da Ti ne grijehim.“ Isusova misija bila je mnogo veća od čovekovog prvog putovanja na mesec o kom se tako mnogo govori. On je trebalo da hoda zemljom lišen svoje božanske prirode, da trpi usamljenost, izolaciju, odbacivanje, siromaštvo, stalna iskušenja, odvojenost od Oca, da doživi brutalnu smrt od ruke sopstvenog naroda. Znao je da to neće biti mali podvig i da se može izvesti jedino uz blisku povezanost sa Bogom. Ponovo pitam – koliko je to potrebnije nama? Nas muče sumnja, strahovi, iskušenja, bolest, smrt, siromaštvo – između ostalog – pa ipak, i mi možemo pobediti i živeti Duhom ispunjenim životom ako, kao Isus, budemo provodili vreme u molitvi i proučavanju Biblije. „A on odgovori i reče mi govoreći: To je riječ Gospodnja Zorovavelju: Ne silom ni krjepošću nego Duhom mojim, veli Gospod nad vojskama“ (Zaharija 4,6).

ODGOVORITE

1. Da li su čitanje Biblije i molitva vredni vašeg vremena i truda?
2. Šta vas sprečava da živite Duhom ispunjenim životom?

Akaj Hendriks, Skarborou, Ontario, Kanada

* „Read Your Bible, Pray Every Day“, Children’s Bible Songs, accessed May 23, 2017, www.childrensbiblesongs.us/read-your-bible-pray-every-day/.

ZAVETI ZASNOVANI NA BLAGODATI

ISTRAŽIVANJE (Jeremija 31,31–33; Jevrejima 8,7–13)

Pe

ZAKLJUČAK

U starozavetno vreme, sklapanjem zaveta na Sinaju, Bog je definisao svoj odnos sa svojim izabranim narodom, Izraelom. Bilo je to kao bračni zavet ili obećanje između Boga i Njegovog naroda. Njegov zakon (opis Njegovog karaktera) dat je da bi im pokazao kako da žive u zdravom odnosu sa Njim i jedni sa drugima, što je bilo neophodno za tako veliki narod utonuo u pagansku kulturu, gde je proveo četiri stotine godina. Za razliku od toga, novi zavet je ponuđen svakom ko odluči da veruje u Hrista i da Ga prihvati, i zasniva se na onome što je On učinio za svoj narod za svu večnost. Oba zaveta se zasnivaju na blagodati. Oba je ponudio Bog pun ljubavi. Oba podrazumevaju uzajamni odnos blagoslova i obostranog angažovanja.

RAZMOTRITE

- Osmislite mem nadahnut tekstem iz Jeremije 31,33: „Metnuću Zakon svoj u njih, i na srcu njihovu napisaću ga, i biću im Bog i oni će mi biti narod“. Objavite ga preko društvenih medija.
- Proučite korake neophodne da bi se sklopio drevni zavet po uzoru na biblijske zavete.
- Zapišite svoje lično razmišljanje o tome šta znači biti Božji narod, i da li se to zaista vidi u vašem životu.
- Napravite strip ili dijagram koji objašnjava razliku između starih i novih zaveta, i koji bi mogao da se objavi u vašem crkvenom biltenu.
- Snimite kratak video koji se može prikazati i nehrišćanima, a koji objašnjava Božji nepromenjivi karakter u svetlu starog i novog zaveta.

POVEŽITE

1. Mojsijeva 9; 15; 17; 2. Mojsijeva 20; Osija 2,15; Amos 9,14.15; 2. Samuilova 7,4-17.

Elen G. Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, str. 128 orig., *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 465 orig.

Skip MacCarty, *In Granite or Ingrained? What the Old and New Covenants Reveal About the Gospel, the Law, and the Sabbath* (Andrews University, 2007).

Nina Aćeson, *Bjukanen, Mičigen, SAD*

Pouka 11

Od 2. do 8. septembra 2017.

Sloboda u Hristu

*»Jer ste vi, braćo, na slobodu pozvani;
samo da vaša sloboda ne bude na želju tjelesnu,
nego iz ljubavi služite jedan drugome.«*

(Galatima 5,13)

Nelson Mandela (Madiba), slavni vođa, bio je poznat ne samo u Južnoj Africi već i širom sveta. Jedna od njegovih čuvenih izreka glasi: „Da bismo bili slobodni nije dovoljno samo zbaciti lance, već i živeti na način koji poštuje i popupire slobodu drugih.“*

Sloboda je tako osetljiva reč i tako široka da mnogi gledaju na nju u užem smislu, kao da od nje ima koristi samo pojedinac. Priče o ljudima koji su zloupotrebili svoju slobodu da bi kršili prava drugih uobičajene su u medijima i u društvu uopšte. Te priče pokazuju kako će daleko ljudi otići sa svojom slobodom samo da bi učinili ono što žele, šta god to bilo.

Možete li uopšte zamisliti da živite u svetu u kom je svako slobodan da čini šta god hoće? Očigledno, to bi ugrozilo slobodu drugih ljudi. U suštini, ono što je Mandela rekao znači da sloboda sama po sebi nije dovoljna da bi se uspostavilo pravedno društvo. Da bi svako uživao u slobodi, nju mora da prati poštovanje i odgovornost.

Kao hrišćani, mi smo stekli slobodu zahvaljujući Hristu koji je poneo teret naših greha na Golgoti. Zato, kada Ga prihvatimo kao Spasitelja, naš život se menja, a menja se i način na koji sagledavamo određene situacije. Mi polažemo pravo da budemo jedno sa Hristom, pri čemu nas On oslobađa od lanaca greha. Međutim, potrebno je da poznamo svoje granice, čak i kad koristimo svoju slobodu u Hristu. Hoćemo li jesti kad god nam se prohte samo zato što smo slobodni? Moramo li da se oblačimo kako nam padne na pamet samo zato što smo slobodni u Hristu? Moramo li da radimo baš sve što poželimo samo zato što smo slobodni? To je samo nekoliko primera.

Naravno, Biblija je naš vodič. Baš kao crkva u Galatiji, neki od nas i dalje su vezani za tradiciju, stare navike, legalizam ili razuzdanost. Na primer, ljudi mogu da pomisle da ih Bog prihvata samo zato što poštuju zapovest o Suboti i slede određena učenja crkve. Takođe, mnogi misle da im članstvo u crkvi daje slobodu da rade šta god hoće. Pod plaštom slobode u Hristu, oni nastavljaju da ugađaju sebi u svemu.

Međutim, takva vrsta slobode nema nikakvog smisla za osobu koja zaista sledi Hristov primer. To je suprotno od onoga o čemu je Pavle pisao vernicima crkve u Galatiji, upozoravajući ih na opasnost od legalizma i razuzdanosti. Naša pouka za ovu sedmicu stavlja akcenat na to kako možemo da očuvamo pravu slobodu u Hristu, da hodamo u Duhu i služimo jedni drugima iz ljubavi.

Džeklin Ačjeng, Homa-Bej, Kenija

* Nelson Mandela, „A Selection of Quotes“, NelsonMandela.org, accessed May 24, 2017, <https://www.nelsonmandela.org/content/page/a-selection-of-nelson-mandela-quotes>.

Cena naše slobode (1. Korinćanima 6,20; Galatima 3,13)

Svi mi imamo nešto što nam puno znači, što smo skupo platili, i o čemu uvek vodimo računa. Na primer, u ovo digitalno doba, vaš pametni telefon smatra se jednom od takvih dragocenosti. Možete ga koristiti za komunikaciju, za slanje tekstualnih poruka, ali i za zabavu. Zahvaljujući različitim dodacima, pametni telefon je vrlo koristan uređaj koji igra važnu ulogu u vašem životu. Ali, setite se pre svega kako ste došli do tog telefona. Zaradili ste ga i platili za njega određenu sumu, što ga čini vrednim za vas.

Za zakone koji su upravljali njihovim dotadašnjim životom nema mesta u tom novom životu.

Kao hrišćani, mi smo kupljeni po naročitoj ceni, a to je Hristova krv. Kada su Adam i Eva počinili greh u Edemskom vrtu, čitav ljudski rod zaslužio je smrt (1. Mojsijeva 2,17). Međutim, Bog je, u svojoj bezgraničnoj ljubavi prema čovečanstvu, ponudio svog jedinog Sina da podnese kaznu za greh i iskupi ljudski rod i podari mu pravednost (Jovan 3,16). Upravo to iskupljenje predstavlja temelj hrišćanske slobode.

U pismu hrišćanima u Galatiji, Pavle nudi konkretan savet – primanje Hrista u svoj život daje nam mir i slobodu kakve ne možemo dobiti ni iz jednog drugog izvora. Prema tome, preko Hrista mi polažemo pravo na pripadnost Božjem carstvu. Zauzvrat, od nas se očekuje da proslavljamo Boga u svom telu i duhu, jer i jedno i drugo pripadaju Njemu (1. Korinćanima 6,20).

Priroda hrišćanske slobode (Rimljanima 6,6; Jevrejima 2,14.15)

Kad dopustimo Hristu da vlada, naš život prolazi kroz poseban preobražaj. Sveti Duh ima silu da nas vodi ka slobodi koju kao Božja deca zaslužujemo. Sloboda koju kao takvi imamo u Hristu ne oslanja se na niz pravila. Umesto toga, ona se razvija iz sposobnosti da prihvatimo sebe kao novo stvorenje. Kad je Hristos umro, On je hrišćane oslobodio od sile greha. Iako greh postoji u svetu u kom živimo, mi imamo silu da mu se odupremo zato što nas je Hristos oslobodio da postanemo sluge pravednosti (Rimljanima 6,18).

Pavle kaže hrišćanima u Galatiji da su sada, kao oni koji su prihvatili Hrista, postali nova stvorenja, nova teritorija na kojoj greh ne može da vlada. Za zakone koji su upravljali njihovim dotadašnjim životom nema mesta u tom novom životu. Oni su sada pod blagodaću Hrista koji pruža istinsku slobodu. Biblija potvrđuje da su Božja deca sudeonici u Hristovom telu i krvi, što ih osposobljava da nadvladaju silu đavola. Hristova blagodat je dovoljna da oslo-

bodi hrišćane straha od smrti kom su robovali (Jevrejima 2,14.15), i da im pruži istinsku slobodu.

Posledice legalizma (Galatima 5,2-12)

Legalisti u Galatiji mislili su da mogu delima da zadobiju Božju naklonost. Na kraju su postali robovi zakona, koji je po njima bio temelj spasenja. Međutim, za neke zakone, kao što je obrezanje među Jevrejima, nema mesta u životu reformisane osobe (Galatima 5,6). Oni koji su se držali takvih zakona našli su se u ropstvu iz kojeg nisu mogli lako da izađu.

Kad primimo Isusa u svoj život, potrebna nam je vera koja kroz ljubav radi. Ne možemo zaraditi spasenje poštujući niz pravila. Spasenje dolazi od Boga na osnovu prihvatanja onoga što je Hristos učinio za nas na krstu. Ne možemo ga kupiti nekim delima kojim pokušavamo da ugodimo Bogu. Za hrišćane koji misle da Božju naklonost mogu da zarade tako što će u potpunosti držati zakon, vreme je da shvate da delima zakona nema mesta u Hristovom novom stvaranju. Legalizam čini da ostanete rob zakona. Međutim, ako ste postali novo stvoreni u Hristu, to vas osposobljava da doživite i pravu slobodu u Njemu.

Sloboda nasuprot razuzdanosti (Rimljanima 6,1.2; Galatima 5,13)

U svom obraćanju hrišćanskoj crkvi u Galatiji, Pavle se suprotstavlja i legalizmu i razuzdanosti. On naglašava slobodu (Galatima 5,13), koja hrišćaninu obezbeđuje dovoljno razloga da ispoljava bratsku ljubav i vodi Duhom ispunjen život. Međutim, iako ističe hrišćansku slobodu, Pavle je ubeđen da sloboda u Hristu ne vodi ka moralnoj dekadenciji. Hrišćani oslobođeni sile greha ne bi trebalo više da mu se pokoravaju u „slastima njegovim“ (Rimljanima 6,12). Pavle zatim nastavlja da nabroja karakteristike Duhom ispunjenog života (Galatima 5,22.23).

Ispunjeni zakon (3. Mojsijeva 19,18; Rimljanima 8,4; Galatima 3,10.12)

Svojom smrću na krstu i vaskrsenjem Hristos je pokidao ropske lance koji su obeležavali život književnika i fariseja. On je sazeo zakon na način koji je lakše razumeti: Voli svog bližnjeg kao samog sebe (Jakov 2,8). Zakon se ispunjava u onima koji proslavljaju Hrista u svom telu i srcu. To je moguće jedino verom, a ne ispunjavanjem zakonskih propisa (Galatima 3,11).

ODGOVORITE

1. Šta znači imati slobodu u Hristu?
2. Kakva je razlika između slobode u Hristu i razuzdanosti?
3. Koji su plodovi hrišćanske slobode?
4. Kako se hrišćani mogu osloboditi jarma legalizma i razuzdanosti?

Pavle ističe da oni koji se potpuno predaju Hristu doživljavaju potpunu slobodu. Oni koji se oslanjaju na dela zakona izgubili su veru i predali se ropstvu legalizma.

„Svako ko odbija da se preda Bogu, nalazi se pod vlašću druge sile. On nije svoj gospodar. On može da govori o slobodi, ali se nalazi u najcrnjem ropstvu. Nije mu dopušteno da sagleda lepotu istine, jer je njegov um pod vlašću sotone. Dok sam sebi laska da sledi naloge sopstvenog razuma, on sluša volju kneza tame. Hristos je došao da sa duše raskine okove ropstva grehu. 'Ako vas dakle Sin izbavi, zaista ćete biti izbavljeni' (Jovan 8,36). 'Zakon duha koji oživljava u Hristu Isusu, oprostio me je zakona grjehovnoga i smrti' (Rimljanima 8,2).“¹

»Hristos se tu nalazi u punini svoje milosti da izmeni tok misli koje su tekle sebičnim kanalima.«

Pišući crkvi u Galatiji, Pavle upozorava svoje čitaoce da slobodu u Hristu ne koriste za sopstveno uzdizanje. Umesto toga, trebalo je da je koriste da bi služili jedni drugima u bratskoj ljubavi. „U čoveku postoji sklonost da sebe ceni više nego svog brata, da radi za sebe, da traži najviše mesto; ovo često rađa rđava nagađanja i gorčinu duha.“²

Međutim, „Hristos se tu nalazi u punini svoje blagodati da izmeni tok misli koje su tekle sebičnim kanalima. Duh Sveti oživljava osetljivost onih koji slede primer svoga Gospoda.“³

Naša sloboda u Hristu trebalo bi da iznedri bratsku ljubav koja potvrđuje princip: „Ljubi bližnjega svoga kao samog sebe“ (Matej 19,19). Doživljavanje istinske slobode u Hristu dolazi sa odgovornošću i marljivošću od strane hrišćana. Priča o bogatom mladiću (Matej 19,16-22) postoji da bi nas poučila šta se od nas zahteva kako bismo stekli slobodu u Hristu. „Hristos je posmatrao lice ovog mladog čoveka kao da čita njegov život i ispituje njegov karakter. Zavoleo ga je i čeznuo da mu podari mir, i milost, i radost koji bi potpuno izmenili njegov karakter. 'Još ti jedno nedostaje: Iđi prodaj sve što imaš i podaj siromasima; i imaćeš blago na nebu; i dođi te hajde za Mnom uzevši krst' (Marko 10,21)“⁴

„Hristovo postupanje sa mladićem prikazano nam je kao očigledna pouka. Bog nam je dao pravila ponašanja, koja svaki od Njegovih slugu mora da sledi. To je poslušnost Njegovom zakonu, ne samo formalna poslušnost, već poslušnost koja prodire u život i otkriva se u karakteru. Bog je uspostavio svoje merilo karaktera za sve koji žele da postanu podanici Njegovog carstva. Samo oni koji žele da postanu Hristovi saradnici, samo oni koji će reći – Gospode, sve što imam i što jesam pripada Tebi – biće priznati za Božje sinove i kćeri.“⁵

Rouz Ogutu, Dagoreti, Najrobi, Kenija

1. Elen G. Vajt, *Čeznja vekova*, str. 466 orig.
2. Isto, str. 650 orig.
3. Isto.
4. Isto, str. 519 orig.
5. Isto, str. 523 orig.

Rani hrišćani u Galatiji krenuli su u svom životu u dva glavna smera. Neki su bili legalisti, smatrajući da Božju naklonost mogu da zasluže tako što će se strogo pridržavati zavetnih zakona i rituala svog vremena. Drugi su skliznuli u bezakonje misleći da su slobodni da čine šta god pože. U oba slučaja, oni koji su se prepuštali takvoj praksi doživljavali su izvestan oblik ropstva koji je suprotan hrišćanskoj slobodi.

Pavle je pre svog obraćenja bio odani sledbenik zavetnih zakona. Progonio je one koji su odstupali od stroge poslušnosti Mojsijevim zakonima (Dela apostolska 9,1.2). Međutim, nakon svog obraćenja, shvatio je da niko ne može ugoditi Bogu samo poštovanjem niza pravila ili zakona. Nekada i sam legalista, postao je žestoki protivnik takvog ponašanja, upozoravao crkvu u Galatiji da ga se kloni, i umesto toga prihvati evanđelje o blagodati koja se stiče verom, otelovljenom u Hristovom životu.

Kad prestanemo da živimo u ropstvu legalizma, mi takvo ponašanje zamenjujemo „dobrom veću o mogućnosti duhovne razmene pri čemu Božji Duh пребива u ljudskom duhu, dopuštajući da se Božji karakter izrazi u ponašanju čoveka dinamičkim osnaživanjem, osposobljavanjem i poslanjem Duha vaskrslog Gospoda Isusa.“*

Bog ne može da nas voli na osnovu toga što poštujemo izvestan broj pravila. Kad pokušavamo da zaslužimo Božju naklonost delima ili poštovanjem pravila, mi smo kao robovi ili zatvorenici, zaključani iza rešetaka. Osim toga, opravdanje se ne stiče držanjem zakona, već verom (Galatima 3,11). Bog besplatno pruža svoju ljubav onima koji odluče da veruju u Njega (Jovan 3,16). Tek kad odlučimo da verujemo u Hrista, možemo doživeti slobodu koju nam je Bog namenio.

Strogo držanje zakona ili niza pravila guši našu veru, tako da ne možemo da prepoznamo Božje delovanje u našem životu. Kad dopustimo da legalizam uđe u crkvu, on nas sputava, vezuje nas ponovo za pravila, propise i rituale kojih nema u istinskom doživljaju hrišćanske slobode. Na kraju, ostajemo pod stalnim ropstvom sopstvenih napora da ugodimo Bogu. Istinska sloboda u Hristu nastaje na osnovu poznanja našeg položaja u hrišćanskoj veri i negovanja te vere da bismo razvili lični odnos sa Bogom. Kad se to dogodi, nećemo biti privezani za stenu „dobrih dela“. Umesto toga, predaćemo se Njemu u molitvi, razvijajući lični odnos sa Hristom preko Svetog Duha.

ODGOVORITE

1. Koje su opasnosti skopčane sa legalizmom?
2. Da li sloboda u Hristu znači da mi ne slušamo Deset zapovesti? Molim vas da objasnite svoj odgovor.

Džordž Otijeno, Homa-Bej, Kenija

* James A. Fowler, „Legalism“, Christinyou.net, accessed May 24, 2017, <http://www.christinyou.net/pages/legalism.html>.

Kad prihvatite Hrista kao svog ličnog Spasitelja, trebalo bi da doživite slobodu u Njemu. Svojom smrću na krstu Hristos je izvojevao pobjedu nad grehom i smrću za svakog hrišćanina koji ga prihvata u svom životu. Ali, kako znate da li zaista imate slobodu koja vam pripada kao Božjem detetu? Do zabune dolazi kad oni koji tvrde da poznaju Hrista počinju da stiču slobodu delima. Pavlova poslanica crkvi u Galatiji je opomena i nekadašnjoj kao i današnjoj crkvi.

Kad imate slobodu u Hristu, vi imate goruću želju da upoznate, zavolite i poslušate Boga. To je sposobnost da saznate istinu o Bogu, koja je otkrivena u Svetom pismu. Kad doživite tu slobodu, Sveti Duh će vam podariti razumevanje Božje Reči i pomoći vam da je primenite u sopstvenom životu.

Prava sloboda u Hristu je proces tokom kojeg se obnavljamo i ostajemo u stalnom kontaktu sa nebom...

Sloboda u Hristu nije savršeni život koji možemo da steknemo poštovanjem pravila i zakona, i pokušajima da ugodimo Bogu. Umesto toga, sloboda u Hristu se stiče kada Mu se potčinimo u veri, tako da možemo da doživimo rastući, izobilni život kakav Bog želi za svakog hrišćanina (Jovan 10,10).

Upuštajući se u legalizam i razuzdanost, mi ispoljavamo ponos i aroganciju i prihvatamo samopravednost. To je ono što se desilo mnogim članovima crkve u Galatiji. Mnogi od njih su zanemarili slobodu dobijenu od Hrista. Mislili su da mogu steći spasenje samo ispunjavanjem zakona i propisa koji su karakterisali njihov život pre nego što su prihvatili Hrista kao Spasitelja. Drugi su smatrali da sloboda koju su stekli u Hristu nema nikakvih ograničenja i odgovornosti.

Takvo ponašanje i danas je još uvek uobičajeno među mnogim hrišćanima. Takvo ponašanje nas vraća nazad u jaram ropstva, što Pavle ukorava u Galatiji. Naša dužnost kao hrišćana jeste da učinimo sve što je neophodno da bismo doživeli slobodu u Hristu. Prava sloboda u Hristu je proces tokom kojeg se obnavljamo, ostajemo u stalnom kontaktu sa nebom, i svakodnevno zadobijamo pobjedu nad sotonom i grehom. Evo nekih koraka koje možete da sledite da biste stekli pravu slobodu u Hristu:

1. *Uvek budite na pobjedničkoj strani u velikoj borbi.* Postoji stalna borba između Boga i sotone. Međutim, Bog je svemoćan i On je preko Hrista pobjedio sotonu na krstu. Otuda, vi niste bespomoćni u toj borbi. Kad prihvatite Hrista kao svog ličnog Spasitelja, nalazite se u najboljem položaju da se oduprete đavoljim napadima.

2. *Oslobodite svoj um od zlih misli.* I Bog i sotona se nadmeću za vaš um. Ispunite svoj um Svetim Duhom i bićete u stanju da prevaziđete laži neprijatelja i doživite potpunu slobodu.

3. *Približite se Bogu.* Kad u životu doživljavate iskušenja i teškoće, naučite da se molite i približite Bogu.

ODGOVORITE

1. Šta još možete učiniti da biste stekli slobodu u Hristu?
2. Đavo je pun laži (1. Mojsijeva 3,4). Kako se možete odupreti lažima da biste stekli slobodu u Hristu?

Ester Aoko, Najrobi, Kenija

Proučavajući Deset zapovesti zapazila sam da postoji kako horizontalni, tako i vertikalni aspekt kada je reč o njihovoj primeni. Na primer, prve četiri zapovesti (2. Mojsijeva 20,1-11) štite naš odnos sa Bogom. Drugih šest uredbi ispituju naš odnos sa drugim ljudima. Shvatila sam takođe da moja sloboda kao hrišćanke zavisi od toga kako primenjujem zapovesti i u vertikalnom i u horizontalnom smislu.

U okviru saveta koji mu je uputio (Matej 19,16-22), Hristos je bogatom mladiću predočio pravu meru koja mu je bila potrebna da bi stekao večni život. Mladi su u mnogim slučajevima blagosloveni energijom i poletom, dobrim znanjem, dobrim poslom, a ponekad i sa puno novca. Ovaj bogati mladić verovatno je imao sve to, ali još uvek je bio zabrinut u pogledu svoje spremnosti za večni život. Kad bi sloboda u Hristu mogla da se stekne na osnovu bogatstva, znanja, ili mladosti, on ne bi imao razloga da priđe Hristu tražeći savet.

Međutim, on je želeo da zna tačno šta je njegova dužnost i kako da bude slobodan ovde na zemlji, pripremajući se za budući život. Po svom shvatanju, on je držao zakon (20. stih). Pa ipak, još uvek je u svom životu osećao neki vakuum koji ga je sprečavao da doživi pravu slobodu u Hristu.

Kao bogati mladić u ovoj priči, ponekad i ja osećam prazninu u životu, prazninu koju treba popuniti da bih doživela slobodu u Hristu. Hristos je tom mladiću uputio izazov da rasproda sve svoje imanje i da dobitak razdeli siromasima. Tada bi mogao da krene za Isusom. Međutim, on se, nezadovoljan tim savetom, udaljio žalostan (22. stih).

Nema načina da doživimo slobodu u Hristu ako se iznutra ne potčinimo Bogu i otvoreno ne odrekne mo sotine. Uloga zakona ili zapovesti jeste da nam pomogne da napravimo detaljan inventar svog života i prepoznamo u čemu treba da popravimo svoj odnos sa Bogom ili sa ljudima. Ako se ozbiljno posvetimo istini kakva je otkrivena u Svetom pismu, naše razumevanje zakona biće drugačije. Koristićemo zakon ne kao legalisti da bismo zaslužili Božju naklonost, već kao način da zahvalimo Bogu i sledimo Njegove zahteve otkrivene u Svetom pismu.

Moguće je doživeti slobodu u Hristu tako što ćemo ostati poslušni Božjem zakonu. Za to je potrebno da nebesko blago u našem životu premaši svetovna bogatstva i materijalna dobra. Osim toga, moramo dopustiti Hristu da upravlja našim životom. To znači da „istrajno prisustvujemo njegovim obredima, strogo se prilagođavamo njegovom uzoru, radosno mu se stavljamo na raspolaganje, i sa čestitošću, u potpunoj poslušnosti ispunjavamo njegove propise i držimo njegove zakone“.*

ODGOVORITE

U kakvom su uzajamnom odnosu Božji zakon i potpuna sloboda u Hristu?
Kakva veza postoji između Božjeg zakona i potpune slobode u Hristu?

Rut Otieno, Homa-Bej, Kenija

* *Matthew Henry's Commentary*, „Matthew 19“, Christianity.com, accessed May 24, 2017, <http://www.christianity.com/bible/commentary.php?com=mh&b=40&c=19>.

ZAKLJUČAK

Naše spasenje je besplatno – ali je našeg Spasitelja koštalo neizrecivo mnogo. Život u Isusu je život slobode – pa ipak, ako tu slobodu koristimo da bismo radili samo ono što želimo, mi iznova padamo u ropstvo. Kako rešavamo tu tenziju? Silom Svetog Duha. Duh nas osposobljava da služimo Bogu i volimo druge. Duh nas osposobljava da se oslobodimo lanaca greha i dobrovoljnog zatvora perfekcionizma. Kad smo svesni da ništa što radimo ne može da nam obezbedi, a ni da nam oduzme Božju ljubav, mi bivamo osnaženi da živimo na slavu Bogu.

RAZMOTRITE

- Skicirajte slamanje lanaca duhovnog ropstva.
- Ispitajte svoje srce da biste videli koliko ste još uvek zarobljenik starih obrazaca razmišljanja i ponašanja.
- Opovrgnite argumente u prilog perfekcionizma i razuzdanosti.
- Uz pomoć interpretativnog plesa, ilustrujte slobodu koju ste pronašli u Isusu.
- Pevajte i/ili svirajte himnu „O Hriste, evo me“ pod brojem 156 u adventističkoj pesmarici.
- Smislite način da živite u Isusu u najvećoj mogućoj meri.
- Pišite u svom dnevniku o tome šta znači „Volite jedni druge“.

POVEŽITE

George Knight, *Exploring Galatians and Ephesians* (Review and Herald®, 2005), chapters 19, 20.

John Stott, *Why I am A Christian* (InterVarsity, 2003), chapter 5.

Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 302 orig.

Tompoul Viler, Nešvil, Tenesi, SAD

Pouka 12

Od 9. do 15. septembra 2017.

Živeti po Duhu

*»Velim pak: Po Duhu hodite, i želju tjelesnu ne izvršujte.«
(Galatima 5,16)*

Svetlost ili tama, ispravno ili pogrešno, dobro ili zlo, sebičnost ili nesebičnost, Duh ili telo – šta je zajedničko svim ovim pojmovima? Sve te reči opisuju sile koje svakodnevno ratuju u našem srcu i umu. Kao ljudi, mi pokušavamo da u svojoj sili napravimo izbor koji će nam doneti trenutno zadovoljenje. Možemo za to kriviti svet u kome živimo i to što se naša kultura i ekonomija temelje na trenutnom zadovoljenju. Na primer, medicina može učiniti da simptomi bolesti nestanu, ali možda uopšte ne leči uzrok koji leži u njihovoj osnovi. S druge strane, sve što poželimo ili zamislimo možemo nabaviti samo jednim klikom miša. Zapravo i nije bitno šta je dovelo do takvog stanja. Ono što je bitno jeste potreba koja postoji u našem srcu. U njemu je neka praznina, potreba koju može da zadovolji samo jedno – безусловna, savršena ljubav, čista i jednostavna. Međutim, pronaći безусловnu, savršenu ljubav je sve drugo samo ne jednostavno.

Bezусловna, savršena ljubav zahteva naporan rad, vreme, strpljenje, stalno odlučivanje i još mnogo toga. Od kada je ljudski rod pao u greh, počeo je da ide za onim što je najjače, najubedljivije, ili najglasnije. Ono što nam se

**Sloboda koju nam je
Isus dao podrazumeva,
između ostalog, da nam
je dopušteno da sami
izaberemo da li ćemo
biti slobodni od telesnih
želja, ili njihovi robovi.**

najviše nameće dobija priliku da pokuša da ispuni tu prazninu u nama. Kad je Isus umro na krstu za nas, On je promenio način na koji se ta bitka vodila i na koji se i danas još uvek vodi. Bitka se više ne dobija silom. Više nije bitno ko je glasnjiji, vatreniji, ili ima bolji argument, a razlog je jednostavno to što je Isus već izvojevao tu bitku. Jedino što mi još treba da uradimo jeste da izaberemo stranu. Sloboda koju nam je Isus dao podrazumeva, između

ostalog, da nam je dopušteno da sami izaberemo da li ćemo biti slobodni od telesnih želja, ili njihovi robovi. I jedno i drugo može da popuni tu prazninu za izvesno vreme. Ali samo jedno od to dvoje može da je ispuni zauvek.

Ako činimo ono što piše u Galatima 5,16: „Po Duhu hodite, i želju tjelesnu ne izvršujte“, postaje nam lakše da napravimo taj izbor. Tada predajemo svoju volju Onome ko nas voli безусловnom, savršenom ljubavlju. Možda ćemo s vremena na vreme doživeti neuspeh, ali uvek ćemo imati безусловnu, savršenu ljubav koju pronalazimo u Isusu – istom onom Isusu koji je umro da bi nam omogućio da biramo. Svaka od tih sila – svetlost/tama, ispravno/pogrešno, dobro/zlo, sebičnost/nesebičnost, Duh/telo – pokušava da popuni prazninu koju jedino Isus može da ispuni. Dakle, od vas zavisi šta ćete izabrati.

REVOLUCIONARNA IDEJA

DOKAZ (Galatima 2,15.16; 3,3.13.14)

Ne

Življenje po Duhu je tema koja u našem umu danas pokreće jedno veoma važno pitanje – šta je cilj življenja po Duhu? U stihu za pamćenje vidimo potpunu suprotnost između življenja po telu i življenja po Duhu. Za moderno hrišćanstvo, to se skoro podrazumeva, ali za ljude koji su prvi put čitali Pavlovu poslanicu, takvo učenje zvučalo je verovatno više kao jeres. Razmislite na trenutak o uobičajenim shvatanjima jevrejskog naroda i novoobraćenih hrišćana.

Glavna odlika starozavetnog načina razmišljanja je stavljanje naglasaka na dela. To prvi put zapažamo u 1. Mojsijevoj 17,9.10, kad Bog uspostavlja zavet sa Avramom: „I reče Bog Avramu: Ti pak drži zavjet Moj, ti i potomstvo tvoje nakon tebe od koljena do koljena. A ovo je zavjet Moj između Mene i vas i potomstva tvogega nakon tebe, koji ćete držati: Da se obrezuje između vas sve muškinje.“

Tema zaveta obnovljena je kasnije u istoriji tokom Izlaska. Uvek je Bog taj koji uspostavlja zavet. „A sada ako dobro uzaslušate glas Moj i ušćuvate zavjet Moj, bićete Moje blago mimo sve narode, premda je Moja sva Zemlja. I bićete mi carstvo svešteničko i narod svet“ (2. Mojsijeva 19,5.6). U osnovi – činite ovo da biste izbegli ono.

„Držite zakon da biste mogli da savladate telo“ bila je u prevodu mantra Starog zaveta. Na revolucionarnu ideju o tome da treba živeti po Duhu kako bi se savladalo telo gledalo se kao na suštinski suprotnu onome čemu je jevrejski narod učen vekovima. To bi bilo isto kao kad bi neko nama rekao da Hristova smrt zapravo nije jedini izvor spasenja. Imajte na umu da ljudi koji su po prvi put čitali Pavlovu poslanicu nisu imali Novi zavet u štampanom obliku. Oni su to shvatali kao običan savet, kao učenje nekog kvazirabina. Kad Pavlov savet „po Duhu hodite“ sagledamo u svetlu uvreženih shvatanja njegovog vremena, možemo da uočimo promenu paradigme koja je s mukom počinjala da se odigrava.

Uvek je Bog taj koji uspostavlja zavet.

I tada kao i sada, stavljan je naglasak na savlađivanje telesne prirode (telo nasuprot Duhu). To je bio cilj koji je trebalo postići. Strogo držanje zakona, prema njihovim shvatanjima, bilo je merilo dobrote. Danas su to plodovi Duha (videti Galatima 5,22-24). Zato, poruka za nas danas glasi: „Ako u Duhu živimo, po Duhu i da hodimo“ (Galatima 5,25).

ODGOVORITE

1. Šta življenje po Duhu zahteva?
2. Kako mi na praktičan način savlađujemo svoju telesnu prirodu?
3. Kao mladi Hristov sledbenik u našoj generaciji, šta mislite: koju bi poruku jedan Duhom vođeni život mogao da prenese drugima oko nas, a naročito onima koji ne veruju?

Ramiro A. Kero, Fol Krik, Oregon, SAD

Hodati u Duhu (1. Mojsijeve 5,23.24)

Mnogo, mnogo pre nego što je Pavle napisao svoju Poslanicu Galatima, jedan čovek je na najbolji način pokazao šta znači *hodati u Duhu*. Enoh je hodao sa Bogom. Živeo je u tako bliskoj zajednici sa Njim da je čak i u tim ranim danima Bog procenio da je on spreman za nebo! (1. Mojsijeve 5,23.24)

Da li se Enoh zaista fizički šetao po travi i među drvećem sa samim Stvoriteljem? Ne sumnjam u to. Ali osim fizičke aktivnosti, hodati sa Bogom značilo je i nešto više. To je značilo da je Enoh poznavao Boga. On Ga je razumeo onako kako mu se Bog sam otkrio. A Bog je zauzvrat hodao sa njim.

Premda su se vremena promenila, možda i nisu baš toliko koliko biste pomislili. Bog je sebe učinio dostupnim na stranicama Biblije – biblioteke sastavljene od izveštaja o tome kako su se različiti ljudi susretali sa Njim, sa Njegovim karakterom i Njegovim viđenjem života. Otisci Njegovih prstiju vide se širom planete i vidljivog svemira. Mi imamo mogućnost da se prošetamo sa Bogom svakog dana, ali to od nas zahteva da Ga primetimo, da postanemo svesni Njegovog prisustva, i da otvorimo svoje srce da bismo učili.

Hrišćaninov sukob (Rimljanima 7,15-20)

Enoh je idealan primer. On je ostvario cilj jednog hrišćanina. Međutim, u „rovovima“, ovde i sada, to nije isto kao kada se priče o Adamu i Evi u Vrtu slušaju iz druge i treće ruke. Lako se može dogoditi da nam nešto odvuče pažnju i da u našem obezličenom vremenu, tako udaljenom od svega toga, izgubimo iz vida suštinu.

Pavle opisuje situaciju: „Znamo šta je loše, a ipak to radimo.“ Zašto? Zašto grešimo kad unapred znamo da je to zlo?

Činimo to zato što više nismo svesni šta to znači. *Greh* je postao obična reč. Kao reč *zdravlje*, ili *dobro* i *loše*, ona ima malu težinu, jer se zloupotrebljava na tako mnogo različitih načina. Današnji Galati bore se sa današnjim Laodikejcima, dok se u sredini nalaze razboriti ljudi kojima se uskraćuje pravo saznanje o tome šta je ispravno a šta pogrešno. U Pavlovo vreme, obrezanje je bilo izuzetno značajno pitanje. Danas imamo mnoštvo sličnih pitanja. Na kraju, rezultat je klasičan primer neshvatanja suštine.

Hrišćaninov sukob ima svoj uzrok i rešenje.

Ne postoji mala crna knjiga „loših stvari“ na koju možemo da se pozovemo u svakoj mogućoj situaciji. A ne bi ni trebalo da postoji. Bog ne želi nepromišljene sledbenike. On želi srca i duše koji čeznu za istinom. Baš kao što je zakon dao prednost evanđelju, tako Božji sledbenici daju prednost Božjoj porodici. „To je put, idite njim...“ (Isaija 30,21). Sve se svodi na izbor da hodamo sa nekim ili da hodamo sami.

Telesna dela i plod Duha (Galatima 5,16.17)

U Galatima 5,19-21, Pavle iznosi sumornu listu telesnih greha. Nažalost, on im prepušta da govore sami za sebe. U našem svetu danas, većina osobina sa te liste ne smatra se grehom. One se čak prikazuju kao nešto privlačno, bezazleno i potpuno normalno.

Kao hrišćani, mi imamo naročito važan poziv, a to je da uvek budemo poštteni prema sebi. Da li ste nekad pročitali da „hrišćanima nikad nije dopuštena zabava“? Ako jeste, pročitajte to ponovo.

Zamislite da šetamo sa Isusom. Šta bi On rekao? Kako bi se ponašao? Da li bi vam prošaputao u uvo: „Nisi dobar/dobra. Samo tako nastavi i sigurno nećeš dospeti na nebo“? Nema šanse!

Naprotiv, On bi vas poveo u tako radosnu avanturu da biste jedva uspevali da držite korak s Njim. Smireno, sa puno ljubavi i bez trunke osude, On bi vam pokazao one koji su krenuli stazom iskušenja. Njemu je poznata draž iskušenja. On je to video toliko puta. Međutim, On zna i šta sledi nakon toga – i to svaki put.

Nije u pitanju osuda. U pitanju su činjenice, u pitanju je ljubav. Na kraju krajeva, „prijatelji ne dopuštaju prijateljima...“.

U svakom trenutku pokrenulo bi se nešto dublje u vama, što bi konačno oslobodilo snažan izvor lude radosti. Smejali biste se jer jednostavno ne biste mogli da se obuzdate. Ono što mnogi smatraju najprecenjenijim kvalitetima života u stvari su često najpotcenjeniji – mir, strpljenje, ljubaznost, vernost, samokontrola, i tako dalje. Plodovi Duha su nešto najslađe što ste ikad okusili. Sve dok ne pronađete taj obnovljivi izvor sreće, nećete shvatiti u kojoj meri ste koristili samo neadekvatne zamene.

Put do pobede (Matej 7,7)

Bog za nas želi život kreativnosti, uzbuđenja, ljubavi, harmonije i radosti – na nebu, sa Njim i ostatkom svega stvorenog. Greh odlaže ostvarenje tog sna. Bog ne može dopustiti da se istorija greha nastavi, ali je obećao da neće odustati od nas – prvo preko Adama, zatim preko Noja, i konačno preko Isusa.

Jer, da bi greh bio savladan, a mir na nebu večan, to se mora ostvariti u srcu i umu svakog stanovnika neba. To se zaista mora ostvariti na *tom* nivou. Kad Isus bude ponovo došao i svet bude obnovljen, greha više neće biti – s razlogom. Ne zato što Biblija tako kaže. Bog neće ukloniti našu sposobnost da grešimo. Nebo neće biti tako savršeno da nikad više nećemo pomisliti na greh. Nipošto. Zapravo, to sećanje će biti naša snaga. Koraćaćemo ka pobedi zato što shvatamo suštinu.

Lucifer je izmislio greh na savršenom nebu, pre nego što je ljudski rod stvoren. Njegov ponos postao je njegova propast. To isto se može desiti bilo kome. Ali neće se desiti svakome. Tekst u Mateju 7,7 glasi: „Ištite i daće vam se; tražite i naći ćete; kucajte, i otvoriće vam se“ – hodajte i Bog će hodati uz vas.

Hrišćaninov sukob ima svoj uzrok i rešenje.

Tristan Reynolds, Takoma, Vašington, SAD

„Mnogi imaju nejasnu zamisao o tome da moraju da učine neki izuzetan napor kako bi zadobili Božju naklonost. Međutim, oslanjanje na sebe je uzaludno. Jedino svojom povezanošću sa Isusom grešnik postaje Božje dete puno vere i nade.“¹

Sami po sebi nikad ne možemo imati čiste motive. Mnogi govore nešto poput ovoga: „Trebalo da sredim svoj život i pročistim svoje motive pre nego što potražim Boga“. To je nemoguće učiniti sam. Jedino kad potražimo Boga i Njegovu pomoć, On će nas osposobiti da zaista čeznemo za onim što je dobro i da zaista mrzimo greh.

Večni i svemogućí Tvorac gleda na svoju decu, tako sitnu i beznačajnu, kao na svoju najveću nagradu.

„U Hristu je ljudsko sjedinjeno sa božanskim. Njegova misija bila je da izmiri Boga i čoveka, da ujedini konačno sa beskonačnim.“²

Bog želi da svi mi budemo s Njim. Ono što Mu pričinjava najveću žalost je pomisao da bi zbog greha mogao da izgubi i jedno jedino od svojih stvorenja.

„Kao posledica (naših) ograničenih shvatanja o Hristovim patnjama, mnogi nedovoljno cene veliko delo iskupljenja. Veličanstveni plan za spasenje čoveka iznedrila je beskrajna ljubav Boga Oca. U tom božanskom planu ogleđa se najčudesniji izraz Božje ljubavi prema ovom palom rodu.“³

Večni i svemogućí Tvorac gleda na svoju decu, tako sitnu i beznačajnu, kao na svoju najveću nagradu.

„Najveća potreba ovog sveta je potreba za ljudima – ljudima koji se ne mogu ni kupiti ni prodati, ljudima koji su u dubini svoje duše pošten i časn, ljudima koji se ne plaše da greh nazovu njegovim pravim imenom, ljudima čija je savest verna dužnosti kao magnetna igla polu, ljudima koji će stajati na strani pravde makar se i nebo srušilo.“⁴

Življenje u grehu u našim ljudskim uslovima dolazi kao nešto sasvim prirodno. Teško je ne samo činiti dobro, već i *želeći* da činiš dobro. Jedino putem potpunog predanja bićemo u stanju da sagledamo zlo onakvim kakvo ono jeste i pustoš koju izaziva u našem životu. Što se više približavamo Bogu, to se više gnušamo greha, jer nam Bog otkriva štetu koju greh izaziva, ali i našu potrebu za nečim boljim.

ODGOVORITE

1. Da li je bilo perioda u vašem životu kad ste se plašili da tražite Boga jer ste se zbog greha osećali nespretnim da Ga sledite?
2. Na koje načine, na osnovu Pisma, možemo zaista dopustiti Bogu da nas oslobodi naših grešnih želja?

Hana Goldstin, Čatanuga, Tenesi, SAD

1. Ellen G. White, *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, p. 18.
 2. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 2, p. 201.
 3. Isto, str. 200.
 4. Elen G. Vajt, *Vaspitanje*, str. 57 orig.

HRANITI SLOBODU

PRIMENA (Galatima 5, 16)

Ima jedna stara priča koja glasi otprilike ovako...

„Starac iz plemena Čiroki uči svog unuka o životu. 'U meni se odvija borba', kaže on dečaku.

'To je strašna borba između dva vuka. Jedan je zao – on predstavlja gnev, zavist, tugu, žalost, pohlepu, aroganciju, samosažaljenje, krivicu, ozlojeđenost, inferiornost, laži, lažni ponos, superiornost i ego. Drugi je dobar', nastavlja on, 'i predstavlja radost, mir, ljubav, nadu, vedrinu, poniznost, ljubaznost, blagonaklonost, saosećanje, velikodušnost, istinu, milost i veru. Ista borba odvija se i u tebi – i u svakoj drugoj osobi.'

Unuk je razmišljao o tome za trenutak, a onda je pitao: 'Koji će vuk pobediti?'

Starac je na to odgovorio: 'Onaj koga hraniš.'*

Na vrlo živopisan način ovaj starac je izneo pouku koju danas mnogi gube iz vida. To je ista pouka koju se Pavle trudio da prenese crkvama u Galatiji. Ta pouka ističe da smo mi odgovorni za to kuda idemo, kakvi postajemo i da li će nam život na kraju biti ispunjen radošću ili nezadovoljstvom.

U životu postoje dobre odluke, loše odluke i odluke koje zavise od okolnosti. Najčešće je reč o toj trećoj kategoriji. U takvim slučajevima, mi svaki postupak klasifikujemo kao koristan ili nekoristan, zavisno od toga u kom smeru želimo da nam život ide. Svaka odluka i svaki izbor imaju svoje posledice.

Slobodu, pak, uvek možemo izabrati.

Zakon je dat da bi zaštitio ljude ograničenog uma dok ne budu spremni za nešto više (Galatima 3, 19. 23. 24). Zapovest može da zahteva samo poslušnost. Sloboda dopušta razmišljanje – ona omogućava najviše dobro i najdublje zlo. Dakle, Duh koji živi u nama može da nam pomogne dok se nezavisno suočavamo sa životom.

Božji konačni plan nije da nas pretvori u robote. Njemu je potrebno da članovi Njegove porodice razmišljaju, a ne samo da slede zapovesti, jer ćemo jednog dana morati da odrastemo. On nam je namenio velike odgovornosti na nebu. Ako kao prezaštićena deca ne naučimo da razlikujemo dobro od zla, zadesiće nas nešto još gore od nespremnosti da napustimo mamu i tatu – nećemo biti spremni za nebo!

Ali, nemojte da vas to obeshrabri, jer tajna je u sledećem: dopustite Svetom Duhu da upravlja vašim životom i izabraćete ono što je dobro (Galatima 5, 16). Nije stvar u tome šta vi možete ili ne možete. Jednostavna istina je da ćete, ukoliko odlučite da hodate po Duhu i sa Duhom, zaista hodati Božjim stopama.

Božji želi da budemo srećni. On želi da budemo toliko srećni da će biti teško poverovati da je greh ikad postojao. Ali jeste. I od nas zavisi – od svakog od nas – da li ćemo se potruditi da se on nikada ne ponovi.

Jedino što greh čini mogućim jeste sloboda. I jedino što ljubav čini mogućom upravo je sloboda.

Božji nije spreman da rizikuje da se greh ponovo javi, i zato nas neće prerano uzeti na nebo tako slobodne. Niti je spreman da nam pruži išta drugo osim ljubavi, i zato nas neće uzeti na nebo bez te slobode.

Sve je počelo sa Adamom i Evom, a nastavlja se sa nama danas. To je stvar izbora. Postoje dva vuka – kog ćete vi hraniti?

Rajan Tornton, Sijetl, Vašington, SAD

* „A Cherokee Legend“, Firstpeople.us, accessed July 24, 2017, <http://www.firstpeople.us/FP-HTML-Legends/TwoWolves-Cherokee.html>.

Kad sklopim oči, još uvek mogu da vidim njegovo lice i čujem akorde i glasove. Dok sam bio dete, naše porodično bogoslužje obično je bilo zabavan događaj, a moj otac je bio kralj zabave. Sećam se da bismo sedeli stisnuti zajedno, ili se ispružili po velikom krevetu dok je tata sa gitarom u ruci udarao akorde neke vesele himne ili biblijske pesme.

Mnoge od njih bile su mi omiljene, ali ona koje se danas posebno izrazito sećam jeste „Plodovi Duha“, biblijska pesma koju je tata sam napisao. Tako bi on pevao: „...plod Duha je ljubav, radost, mir, strpljivost, ljubaznost, dobrotu, vernost, krotost i uzdržljivost, i protiv njih nema zakona.“

On je opsednut autentičnošću.

Ali šta su zapravo plodovi Duha? Možda instinktivno uvek prvo pomislimo na ono što radimo – na neki plemenit čin, ljubaznu reč, strpljenje usred nemira. Međutim, pažljivije ispitivanje otkriva jedan interesantan trend u Pavlovim spisima. Kad god govori o telesnim delima, Pavle zapravo govori o ponašanju i navikama.

„A poznata su djela tjelesna, koja su preljubochinstvo, bludničenje, nečistota, besramnost, idolopoklonstvo, čaranja, neprijateljstva, svađe, pakosti, srdnje, prkosi, raspre, sablazni, jeresi, zavisti, ubistva, pijanstva, žderanja, i ostala ovakva“ (Galatima 5,19-21).

Međutim, kad govori o plodovima Duha, on govori o karakternim osobinama. Drugim rečima, to je nešto što se više odnosi na stavove, nego na ono što zapravo činimo. Na primer, ja mogu da se ponašam veoma nesebično, ali da to u stvari činim iz vrlo sebičnih razloga.

Dakle, kad Božji Duh rađa plod, to nije samo spoljašnja manifestacija, već dolazi i do unutrašnje promene. To je u skladu sa jednom od glavnih tema u Bibliji – kako da budemo autentični. Ako zastanemo da razmislimo o tome, Biblija kaže da smo mi stvoreni po Božjem obličju. Prema tome, ono što nam se sviđa ili ne sviđa u osnovi odražava Njegovu prirodu – dokle god je reč o nečemu čistom. Ko od nas voli licemere? Ili lažne prijatelje? Ni Bog ne može to da podnese, ništa više nego mi. On je opsednut autentičnošću.

„O, da si studen ili vruć!“ – kaže On u Otkrivenju 3,15.16, ali „budući mlak... izbljuvaću te iz usta svojijeh.“ Ako samo spolja činimo dela ljubavi, bez unutrašnje sklonosti ili stava ljubavi, mi smo čak manje autentični od ljudi koji se prepuštaju telesnim delima!

Bog želi da nam podari iskreni stav „ljubavi, radosti, mira, strpljivosti, ljubaznosti, dobrote, vernosti, krotosti i uzdržljivosti“ kako bismo i mi sami i svi drugi znali „da smo bili sa Isusom“.

POBEDONOSNI RAST

ISTRAŽIVANJE (Rimljanima 8,14, Galatima 5,16-26)

Pe

ZAKLJUČAK

Bit hrišćanskog življenja je rasteње u Hristu. Svakog dana, dok se molimo i proučavamo Bibliju, postajemo sve sličniji Njemu. Molimo se za pobjedu nad grehom i govorimo o tome šta je Bog učinio u našem životu. U nama dolazi do promene dok Mu prilazimo sve bliže i bliže. Kao hrišćani, radujemo se što možemo drugima da govorimo šta je Bog učinio za nas i šta može da učini za njih!

RAZMOTRITE

- Napravite tabelu koja prikazuje plodove Duha. Nabrojte plodove i navedite dva načina na koja se oni mogu zapaziti u životu hrišćanina.
- Pridružite se šetnji subotom popodne. Odvojte vreme da sa nekim podelite ideje koje vam je Bog stavio na srce i korake koje planirate da preduzmete.
- Komponujte pesmu ohrabrenja koju možete da pevušite glasno ili u sebi kad je neki sukob na pomolu. Neka ona obuhvati i slavljenje Boga.
- Pretražite internet da biste našli primere plodova Duha. Podelite svoja otkrića sa pastorom ili vođom mladih kako bi mogli da ih dodaju svojoj arhivi ilustracija za propovedi.
- Razmišljate o tekstu u Marku 7,21.22. Šta Bog vidi u vašem srcu? Odakle dolazi zlo? Ima li nečeg u vašem životu za šta bi trebalo da tražite od Boga da vam pomogne da to uklonite?
- Intervjušite jednog od članova naše crkve. Otkrijte šta im omogućava da žive pobjedničkim životom. Molite se s njima za Božju neprestanu pobjedu.
- Odaberite neke prijatelje i pripremite skeč koji prikazuje kako da u svom životu ostvarujete rast pobjednika. Izvedite taj skeč u vašem subotnoškolskom razredu.

POVEŽITE

Galatima 5,22.23; 2. Korinćanima 6,6; Jevrejima 9,14.

Elen G. Vajt, *Apostolska crkva - Hristovim tragom*, 30. poglavlje, „Pozvani da prihvate viša duhovna merila“; *Moj život danas*, str. 317 orig.

Richard D. Patterson, „Fruit of the Spirit“, <https://bible.org/article/fruit-spirit>.

Charles Stanley, *The Wonderful Spirit Filled Life* (Thomas Nelson, 1995), pp. 3–12.

Karen Pirs, Pendlton, Južna Karolina, SAD

Pouka 13

Od 16. do 22. septembra 2017.

Evandjelje i crkva

*»Zato, dakle, dok imamo vremena da činimo dobro svakome,
a osobito onima koji su s nama u vjeri.«*

(Galatima 6,10)

SAVRŠENO ILI REALNO?

UVOD (Matej 22,34-40; Jovan 13,34)

Su

Savršeno: „U potpunosti bez mana i nedostataka.“¹

Realno: „Stvarno, a ne imaginarno, idealno, ili izmišljeno.“²

Zašto je dobro početi sa definisanjem tih reči? Pa, to su reči koje svakodnevno čujemo i one same po sebi ne ostavljaju neki poseban utisak. Interesantno je, međutim, da iako nisu antonimi (reči suprotnog značenja), doslovno je nemoguće da postoje istovremeno. Suština je da ništa nije savršeno u realnosti, niti je išta što je realno savršeno. Međutim, postoji nešto što protivreči toj filozofiji – a to je Bog.

Ljudi, premda stvoreni po Božjem obličju, očigledno su nesavršeni. U 26. poglavlju Evanđelja po Mateju Petar se triput odriče Isusa, a ipak je to onaj isti Petar kome je dodeljena velika misija da neguje, razvija i vodi prvu hrišćansku crkvu. Čak i Isus, iako savršen, bio je progonjen zbog svoje radikalne poruke koja je naizgled bila u sukobu sa tradicionalnim jevrejskim učenjem. A šta je, u stvari, tako radikalno u vezi sa tom porukom? Da li Isus želi da živimo nesavršenim životom znajući da smo robovi greha? Ili zahteva savršenstvo u ovom svetu u kom je to nemoguće postići? Ni jedno ni drugo.

Iako zna da nismo savršeni, Bog nam daje slobodu da biramo na koji način ćemo se odnositi jedni prema drugima, a daje nam i svoj božanski savet o tome šta je najbolje da izaberemo. Mi smo puni mana i uvek nešto zabrljamo, ali Bog nas voli i ostaje sa nama tokom čitavog našeg haotičnog života. Zapravo, Bog sve nas voli podjednako, bez obzira koliko je mračna naša prošlost, ili koliko smo daleko odlutali.

Pokušavati da budeš savršen i težiti savršenstvu pod Božjim vođstvom – to su dve vrlo različite stvari. „Biti savršen“ je nešto lažno i nerealno. Međutim, Isus nas poziva da težimo savršenstvu po ugledu na Njega: „Novu vam zapovijest dajem da ljubite jedan drugoga, kao što Ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom“ (Jovan 13,34). Ljudsko nastojanje da dostigne savršenstvo ogleda se u ljubavi. Bog nas je stvorio tako da nam bude zadovoljstvo da se staramo jedni o drugima. Ja sam tako zahvalna što me Isus bezuslovno volio! Biti voljen je najlepše osećanje na svetu, a voleti nekog je podjednako prijatno.

Kada su Mu fariseji postavljali zamku da izabere najvažniju od svih zapovesti, Isus je odgovorio: „Ljubi Gospoda Boga... Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe. O ovim dvjema zapovestima visi sav Zakon i proroci“ (Matej 22,37-40). Dok budete proučavali teme za ovu sedmicu, pre svake pouke najpre se zapitajte kako će vam taj koncept pomoći da bolje upoznate i više zavolite Boga? A zatim se zapitajte kako se to što ste proučavali može primeniti na uzajamne odnose sa ljudima u vašem životu.

Bruk Ho, Lejk Teps, Vašington, SAD

1. Dictionary.com, s.v. „perfect“, accessed May 24, 2017, <http://www.dictionary.com/browse/perfect?s=t>.
2. Isto, s.v. „real“, accessed May 24, 2017, <http://www.dictionary.com/browse/real?s=t>.

Posmatrala sam prijatelje kako se upuštaju u greh. Neki bi se, čim uvide pogrešnost svojih puteva, brže bolje vraćali Isusu, kajali se i ponovo usredsređivali na Njega. Srećom, to je bio i moj slučaj – i još je uvek. Međutim, poznavala sam i one koji su se u jednom trenutku upustili u greh, a zatim odustali od svakog napora da poprave svoje duhovno stanje. Verovatno se svako ko ovo čita može prepoznati u nekom od ova dva slučaja. Biblijsko proučavanje koje sledi naglašava koliko je odnos sa Isusom zaista presudan, a isto tako i koliko jednostavan i zadovoljavajući može biti.

Breme poziva (Jeremija 20,7)

Da li ste ikad dobili poziv zbog kog ste se našli u beznadežnoj situaciji, ili bili suočeni sa veoma teškim zadatkom? Upravo tako se može definisati poziv koji je primio prorok Jeremija: „Nagovarao si me, Gospode, i dadoh se nagovoriti; bio si jači od mene i nadvladao si me; na potsmijeh sam svaki dan, svak mi se potsmijeva“ (Jeremija 20,7). Poziv u službu nije uvek lako prihvatiti, ali ozbiljnost teškoća sa kojima se pri tom suočavamo nikad ne bi trebalo da određuje da li je taj poziv opravdan ili ne. Jeremija je vrlo osećajno uputio te reči Gospodu dok se rvaao sa prirodom svog poziva.

Zapravo, u Knjizi proroka Jeremije nalazimo mnoge ispovesti i tužbalice upućene Gospodu u kojima on iznosi svoje frustracije i brige u vezi sa strahovito teškim pozivom koji mu je Gospod uputio.¹ Jeremija je bio pozvan da služi narodu koji nije želeo da ima nikakve veze s njim niti sa njegovim proročkim porukama.

Pa ipak, Jeremija je nekako pronašao snagu da nastavi sa svojom službom uprkos nesavladivim emocijama koje su ga pritiskale, i frustracijama izazvanim pozivom koji je primio. Nastavio je da voli svoj narod iako su mu se rugali i progonili ga. Jeremijina životna priča je tužna i tužno se završava. Međutim, njegova vernost Božjem pozivu verovatno je jedna od onih koje najviše nadahnjuju u čitavom Svetom pismu.

Sud nad Jerusalimom (2. Dnevnika 36,16-20)

Neposredno pre pada Jerusalima, autor 2. Dnevnika u vezi sa stanjem naroda primećuje: „Oni se rugahu glasnicima Božjim, i ne marahu za riječi njegove, i smijahu se prorocima njegovijem, dokle se ne raspali gnjev Gospodnji na narod Njegov, te ne bi lijeka“ (2. Dnevnika 36,16). Nakon toga, Gospod je pozvao Haldejce, vladajuću klasu Vavilonjana i neprijatelje Jerusalima, da napadnu i potpuno unište Jerusalim.

Ono što je ovde ključno jeste da je srce Izraelaca ohladnelo prema reči Gospodnjoj. Prestali su da na nju obraćaju pažnju. Greh je degenerativno stanje koje počinje nečim sitnim, što se čak može kontrolisati, ali ako se ne preda Bogu, raste i postaje osnovno opredeljenje našeg srca. Drugo zastrašujuće zapažanje ovde jeste da je Gospod pozvao neprijatelje Izraelaca da razore Jerusalim. Tumačenje ovog teksta ilustruje činjenicu da kad se potpuno predamo grehu, Gospod nema drugog izbora osim da povuče svoju duhovnu zaštitu – ne zato što ne želi da nas zaštiti, već zato što smo mi okrenuli leđa toj zaštiti.

Setva i žetva (Luka 22,3; Dela apostolska 5,1-5)

U Evanđelju po Luki nalazi se jedna izjava koja može biti veoma uznemirujuća: „A sotona uđe u Judu, koji se zvaše Iskariot, i koji bješe jedan od Dvanaestorice“ (Luka 22,3). Kako je moguće da je sotona doslovno ušao u srce čoveka koji je proveo više godina u užem krugu Isusovih učenika? To je zastrašujuća pouka. Ne samo

da je važno da budemo blizu Gospoda, već Isus treba i da utvrdi, ojača naše srce. Juda je proveo godine u Isusovoj fizičkoj blizini, ali njegovo srce se nikad nije u potpunosti predalo Gospodu. To je bila pukotina u njegovom duhovnom oklopu koja je sotonu omogućila da uđe.

U Delima apostolskim, opet vidimo tu zabrinjavajuću karakteristiku kad Petar pita Ananiju: „Zašto napuni sotona srce tvoje da slažeš Duhu Svetome...?“ (Dela apostolska 5,3). Kosmička duhovna bitka upliće se u naš svakodnevni život na načine koji su istovremeno očigledni, ali i vrlo suptilni. Lako se mogu prevideti kritične oblasti u našem životu u kojima nam je potreban Isus. Slično tome, možemo se držati navika i postupaka koji čine da se osećamo dobro, ali na račun potpunog predanja Hristu. Međutim, tu nije reč o našim delima, reč je o našem srcu.

Eksponencijalno umnoženi blagoslovi (Matej 11,28-30)

Teme i stihovi pomenuti u ovoj pouci možda izazivaju neka mučna osećanja, ali ne bi trebalo tako da bude. Iako je nošenje teških tereta u ovom životu neizbežno, Isus nam obećava da je On uvek spreman da hoda pored nas i pomogne nam da ponesemo svoje breme. „Hodite k Meni svi koji ste umorni i natovareni, i Ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram Moj na sebe, i naučite se od Mene; jer sam Ja krotak i smjieran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojijem. Jer je jaram Moj blag, i breme je Moje lako“ (Matej 11,28-30). Ta ilustracija je jasna. Kada je sam, vo može da obavi određeni deo posla, ali kada je u jarmu sa drugim volom, obavljani posao ne samo da se udvostručava već se eksponencijalno umnožava.

U svojoj knjizi *Disappointment With God (Razočaranje u Boga)*, Filip Jensi na sledeći način komentariše činjenicu da je život težak i nepravičan: „Niko nije pošteđen tragedija i razočaranja – čak ni sam Bog nije izuzetak. Isus nije ponudio nikakav imunitet, nikakav izlaz iz nepravdi, već put kroz njih do druge strane.“² Kad u potpunosti prihvatimo Isusa i preuzmemo Njegov jaram u životu, to nas neće poštediti bolnih situacija. Partnerstvo sa Njim uvodi nas u službu koja ponekad može delovati poražavajuće i neostvarivo. Ali kad Isus vuče u jarmu uporedo sa nama, ne samo da ćemo uspeti već će i blagoslovi Carstva, proistekli iz našeg rada za Njega, biti eksponencijalno umnoženi.

Kad Isus vuče u jarmu uporedo sa nama,... blagoslovi Carstva, proistekli iz našeg rada za Njega, biće eksponencijalno umnoženi.

ODGOVORITE

1. Kad se usredsredite na lepotu nošenja jarma zajedno sa Gospodom, možete li navesti neko iskustvo u svom životu koje vam je palo vrlo teško, ali ste ga sa vladali zahvaljujući svom odnosu sa Isusom?
2. Kao i Jeremija, ponekad smo pozvani da učinimo nešto teško za Hrista. Možete li da prepoznate neki takav poziv u svojoj prošlosti ili možda u budućnosti?
3. Kad pravite lični inventar svog života, da li primećujete neke oblasti koje biste želeli da predate ili ponovo predate Gospodu?

Megan Nikol, Lejk Teps, Vašington, SAD

¹ Neki navode i sledeće tekstove: Jeremija 11,18-23; 12,1-4; 15,10-12.15-21; 17,14-18; 18,19-23; 20,7-18.

² Philip Yancey, *Disappointment With God* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan Publishing, 1988) p. 217.

„Ljudska bića su Hristovo vlasništvo, koje je On otkupio po beskrajno visokoj ceni, i koja su vezana uz Njega ljubavlju koju su On sam i Otac pokazali prema njima. Kako bismo stoga morali biti pažljivi u svom postupanju jedni prema drugima! Ljudi nemaju pravo da iznose zle pretpostavke o svojim bližnjima. Vernici crkve nemaju pravo da slede svoje pobude i sklonosti u postupanju prema vernicima koji su pogrešili. Oni ne bi smeli ni da izraze svoje predrasude o onima koji su pogrešili; jer na taj način stavljaju kvasac zla u misli drugih ljudi. Izveštaji nepovoljni po brata ili sestru u crkvi prenose se od jednog do drugog. Čine se greške i nanosi nepravda zbog nespremnosti nekih da slede uputstva koja im je dao Gospod Isus.“¹

»Kako bismo stoga morali biti pažljivi u svom postupanju jedni prema drugima!«

„Ma kakva bila priroda prestupa, to ne menja plan koji je Bog načinio za rešavanje nesporazuma i ličnih uvreda. Razgovor nasamo u Hristovom duhu sa onim ko je pogrešio najčešće otklanja teškoće. Pridite zabludelim sa srcem punim Hristove ljubavi i saosećanja u težnji da rešite problem. Razgovarajte s njim blago i smireno. Neka se nijedna ljutita reč ne omakne sa vaših usana. Govorite na način koji će apelovati na njegovo zdravije rasuđivanje. Imajte na umu reči: 'Onaj koji obrati grješnika s krivoga puta njegova /će/ spasti dušu od smrti, i pokriti mnoštvo grijeha' (Jakov 5,20).“²

„Ako li ti sagriješi brat tvoj, izjavio je Hristos, 'idi i pokaraj ga među sobom i njim samijem' (Matej 18,15). Ne govori drugima o učinjenom zlu. Ono što kažete jednoj osobi, ona prenese drugoj, a ta opet trećoj i tako se glas sve više širi, zlo postaje sve veće, te cela crkva trpi posledice. Raspravite to 'među sobom i njim samim'. To je Božji plan. 'Ne idi odmah da se preš, gledaj šta bi činio naposljetku ako bi te osramotio bližnji tvoj. Raspravi stvar svoju s bližnjim svojim, ali tuđe tajne ne otkrivaj' (Priče Solomonove 25,8.9). Nemojte trpeti greh na svom bratu, ali ga ne razotkrivajte da ne biste još više otežali situaciju učinivši da ukor izgleda kao osveta. Korigujte ga na način prikazan u Reči Božjoj.“³

ODGOVORITE

1. Postoji li neko do koga bi trebalo da doprete – neki rođak, prijatelj, kolega, učitelj?
2. Ako ljude posmatramo Hristovim očima, kako to menja način na koji se odnosimo prema onima koji prelaze granice onog što smatramo prihvatljivim hrišćanskim ponašanjem?

Lizi Matson, Lejk Teps, Vašington, SAD

1. Elen G. Vajt, *Evandeoski radnici* (1915), p. 498.
 2. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 7, p. 261.
 3. Isto, pp. 260, 261.

SVET PAVLOVE RANE CRKVE

DOKAZ (Matej 11,28-30; Galatima 5,13-15)

Ut

U Pavlovim poslanicama, jasno se može sagledati njegova ličnost i spremnost da se srcem i dušom zauzme za ljude koje je toliko voleo. Kao i većina Pavlovih biblijskih spisa, Galatima poslanica pruža čitaocu jedan vrlo ličan izveštaj o teretima koji su mu ležali na srcu, kao i o njegovoj misiji za ranu crkvu. Pavlova poruka Galatima, uopšte gledano, bila je poruka o nesebičnoj službi drugima i jedinstvu unutar njihove mlade crkve. Ali ko su zapravo bili ti prvi hrišćani i sa kojom vrstom izazova se Pavle suočavao u pokušajima da informiše i izgradi mladu hrišćansku crkvu?

Prvo, tu su bili Jevreji. Mnogi, ako ne i najveći broj novih obraćenika u hrišćanstvo bili su Jevreji koji su prihvatili Isusa kao Mesiju prorečenog u jevrejskoj Bibliji (Starom zavetu). Međutim, držeći se jevrejske tradicije, mnogi od tih novih hrišćana videli su Isusa i veru u Njega kao isključivo jevrejsku privilegiju koju ne treba deliti sa paganima. Zbog toga se Pavle skoro neprekidno suočavao sa kritikama i provokacijama od strane Jevreja i hrišćana koji još uvek nisu shvatili puni opseg Hristove poruke namenjene čitavom svetu. U Galatima 5,13-15 Pavle kaže: „Jer ste vi, braćo, na slobodu pozvani... Nego iz ljubavi služite jedan drugome“. Ovom porukom, Pavle je pozivao crkvu da razmišlja izvan jevrejsko-hrišćanskih okvira i da slobodno služi u Isusovoj ljubavi – ljubavi koja obuhvata svakoga, na svakom mestu.

Zatim, tu su bili Rimljani, vladajuća sila u čitavom regionu Mediterana u okviru u čijem je Isus poučavao, hrišćanstvo se razvijalo, a Pavle išao na svoja brojna misionska putovanja. Pavlovo doba bilo je istovremeno i rimsko doba, poznato kao *Pax Romana*, sjajan period mira i prosperiteta koji je potrajao nešto više od dve stotine godina. U to vreme, bilo je dobro živeti u Rimskom carstvu ukoliko niste predstavljali pretnju političkoj stabilnosti carstva. Međutim, novoobraćeni hrišćani odnosili su se kritički prema nekim rimskim običajima i odbijali da se klanjaju rimskom imperatoru kao bogu. Tokom godina, to je preraslo u tenziju koja je dovela do velikog progonstva hrišćanske crkve. A imperator je bio samo jedan od mnogih bogova koje su Rimljani obožavali. Rimski svet bio je prošaran mrežom hramova različitim bogovima, što svedoči o njihovoj privrženosti složenom sistemu rimske mitologije.

U takvom okruženju počela je da se razvija hrišćanska crkva, prikleštena između jevrejskog sveta, koji je ili odbacivao Isusa ili Ga želeo samo za sebe, i rimskog sveta pretnji i paganskog mitološkog bogoslužjenja. Kako su tada utešno prvim hrišćanima zvučale Isusove reči koje su se ponavljale među svetima: „Hodite k Meni svi koji ste umorni i natovareni, i Ja ću vas odmoriti“ (Matej 11,28)!

ODGOVORITE

1. Koje su se još grupe javljale tokom perioda razvoja hrišćanstva? Na koji način su ideje tih grupa pomagale ili narušavale razvoj hrišćanske vere?
2. Rimski svet je na kraju legalizovao i široko prihvatio hrišćanstvo. Kako su ti događaji oblikovali istoriju hrišćanstva?

Kreg Matson, Lejk Teps, Vašington, SAD

„Nosite bremena jedan drugoga“ (Galatima 6,2). „Zašto, Gospode“, pitala sam se, „kad imam toliko sopstvenih tereta“? Veći deo dana ispunjen je svim terecima života: ustajanjem u cik zore, vožnjom kroz gust saobraćaj da bi se došlo do škole ili posla, domaćim zadacima, neispavanošću... Lista je beskonačna. Strpljenja ponestaje. Počinjemo da se prepucavamo sa svojim supružnikom, cimerom, učiteljima, šefom, pa čak i sa članovima svoje crkve. Poneti još i tuđe breme, pa čak i pitati nekog kako se zaista oseća ponekad je preteško. Ali, šta ako ipak odlučimo da učinimo nešto dobro za druge? Kako se osećamo posle toga?

Ukratko, angažujte se.

Deljenje u stvari olakšava naše terete. Kad drugima damo prednost u odnosu na sebe, mi odražavamo lik Isusa Hrista. Dok je prolazio zemljom, Isus je svakodnevno preuzimao tuđe terete, dok ih nije konačno otpustio na krstu. „A dobro činiti da vam se ne dosadi; jer ćemo u svoje vrijeme požnjeti, ako se ne umorimo“ (Galatima 6,9). Pokazivati strpljenje prema našoj braći i sestrama u Hristu znači ispoljavati prema njima ljubav i poštovanje kakve pokazujemo prema članovima sopstvene porodice. Kad delimo terete sa drugima, to otkriva da smo u stanju da se ponizimo, i dopušta drugima da nam na isti način otvore svoje srce. To nas čini osećajnijima, ljubavnijima, i mi postajemo više nalik Hristu.

Crkva bi trebalo da bude utočište, a ne raj za ogovaranje, kevetanje i huškanje. „Ako se među sobom grizete i jedete, gledajte da jedan drugoga ne istrijebite“ (Galatima 5,15). Mi treba da volimo jedni druge, da se u vreme potrebe oslanjamo jedni na druge. Pomaganje drugima ne treba da nam daje osećaj ponosa i želju za hvalisanjem, već osećaj Bogom dane *radosti*. Naša vera se usavršava delima, a ne obrnuto. Ako služba vodi ka ponosu, onda to nije služba po Božjem srcu. Međutim, ako iz dubokog poštovanja prema ljubavi koju nam Bog pruža uzvraćamo istom takvom ljubavlju onima oko nas, tu neće biti mesta ponosu. Radost službe i povezanost sa Gospodom koju osećamo kao rezultat toga biće naša najveća nagrada.

Dakle, kako da doživimo radost u pomaganju drugima i nošenju njihovih tereta? Jedan od načina je da jednostavno razgovaramo s ljudima. Bez skrivanih motiva, bez unapred pripremljenog govora. Jednostavno razgovarajte. I to ne samo sa svojim prijateljima i bliskim poznanicima, već potražite ljude izvan svog kruga i uključite ih. Možda neku stariju osobu kojoj je supružnik umro, ili nekog s kim ste u prošlosti razmenili neke neprijatne reči. Prepoznajte neki narušen ili prekinut odnos i preduzmite prvi korak u popravljanju ograd. Priđite nekom pojedincu koji se veoma razlikuje od vas i saznajte njegovu ličnu priču. Ukratko, angažujte se.

ODGOVORITE

1. Kako možemo pronaći način da se ponizimo i budemo od koristi drugima, prihvatajući njihove terete?
2. Uporedite fizičke i mentalne terete.

Aletea Miler, Grejem, Vašington, SAD

Jedan od hrišćanskih principa koje je možda najteže ostvariti u životu nalazimo u Galatima 6,10. Premda ga je relativno lako razumeti, taj stih kao da se ne obazire na ljudsku prirodu, a ipak je stih koji bi trebalo primeniti na svakoga i na svakom mestu, a ne samo na hrišćane. Premda ga mogu posmatrati kao univerzalnu izjavu, ako mu pristupim sa hrišćanskog aspekta, stvari mogu da se zakomplikuju. Taj stih nam nalaže da idemo svim ljudima i da im služimo, a ne samo onima koji razmišlja-ju slično nama ili dele ista filozofska gledišta. Svim ljudima. To je teško.

Živimo u svetu gde postoje različiti društveni slojevi. Prišivamo etikete i grupišemo ljude u određene kategorije što nam olakšava da funkcionišemo i snalazimo se u društvu. Međutim, Galatima poslanica nam nalaže da služimo svima, bez obzira na njihovo mesto u društvu. Taj stih nas takođe poziva da služimo drugima bez obzira na njihova osećanja prema nama i naša osećanja prema njima. Da nije Hristove ljubavi, to bi moglo da predstavlja nesavladivu teškoću.

U svom priručniku za proučavanje Biblije, Vili- jam Barkli je napisao sledeće: „Sve što su mogli da učine bilo je da sa čuđenjem i zahvalnošću prihva- te ono što je Bog ponudio. Nije važno šta mi može- mo da učinimo za sebe, već šta je Bog učinio za nas“* Tek kad shvatimo duboku i zapanjujuću istinu da nas je Bog, uprkos našoj grešnosti, voleo i umro za nas, možemo se okrenuti ka društvu i sve ljude posmatrati očima ljubavi.

Postoji, međutim, jedan problematičan deo u Galatima 6,10, gde Pavle kaže da služimo svima, ali „osobito onima koji su s nama u vjeri“. Da li nam Pavle zapravo govori da bi prema vernima trebalo da se odnosimo bolje nego prema nevernima? Ili on možda, pišući toj novoj i vrlo mladoj crkvi, poručuje da treba da budu jedinstveni kao Hristovo telo. Moramo imati na umu da je u vreme pisanja Pavlovih poslanica, hrišćanska crkva bila mala, krhka, radikalna i uglavnom nelegalna. I dok u svojim spisima jasno poziva Hristove sledbenike da služe svim ljudima, Pavle isto tako pokazuje koliko je zainteresovan da te nove, male hrišćanske zajednice uzajam- no čvrsto poveže kako bi odolele pritiscima većinskog društva.

Kako stvari stoje sa nama danas? Da li treba da služimo svima ili da onima koji su s nama u veri služimo bolje i više nego nevernima? Prema Pavlovom nalogu crkvi u Galatiji, naš zadatak je zaista da svim segmentima našeg slojevitog društva služimo sa Hristovom ljubavlju i revnošću. Ali, isto tako treba i da se uzajamno zbli- žimo, da uspostavimo poseban odnos sa svojim crkvenim telom kao sredstvom povezivanja i izgrađivanja naše zajedničke vere.

ODGOVORITE

1. Kako danas možete aktivno služiti drugima?
2. Koliko vremena posvećujete službi u vašoj društvenoj, a koliko u crkve- noj zajednici?
3. Koje pojedince ili grupe možda zanemarujete u svojoj društvenoj zajed- nici? Kako možete razviti strategiju da dosegnete do njih lično i kao crkva?

Džulija Armstrong, Obern, Vašington, SAD

* William Barclay, *The Letters to the Galatians and Ephesians*, The New Daily Study Bible (Sco- tland: Saint Andrew Press, 2002) p. 13.

ZAKLJUČAK

Da li je utešno znati da smo svi mi Božja deca, i da nismo, bez obzira na uzrast, Njegovi unuci. To znači da imamo nešto više od 7,4 milijarde braće i sestara širom sveta koje nas Bog savetuje da volimo i poučavamo o Njemu. Najveći broj njih nikada nećemo sresti. Nećemo imati priliku da im učinimo nešto dobro, pa čak ni da im govorimo o Božjoj ljubavi. Međutim, imamo prednost da pokažemo „dobrotu“ prema članovima porodice i svima koji su nam bliski. To uključuje sve koje vidamo i s kojima redovno dolazimo u dodir. Ali ove sedmice, Pavle nas preko teksta u Galatima 6,10 savetuje da činimo „dobro“ svakome, a naročito onima u svojoj zajednici vere. Pokažimo ljubav, saosećanje, praštanje, milost i blagodat jedni prema drugima. Nosimo terete jedni drugih jer je to istinsko i živo evanđelje.

RAZMOTRITE

- Napravite crtež, sliku, ili kolaž koji prikazuje kako bi mogla da izgleda crkva koja primenjuje princip iz Galatima 6,10 – činiti dobro „svakome“, a naročito onima „koji su s nama u vjeri“.
- Napišite kratku pesmu ili priču koja opisuje na koji način možemo biti strpljiviji i saosećajniiji jedni prema drugima u crkvi.
- Slušajte himne „U ljubavi Gospodnjoj“ i „Kad je glava doma Bog“ (broj 437 i 429 u adventističkoj pesmarici). Obratite pažnju na to kako vas svaka od njih podstiče da činite dobro svima, a naročito onima koji su vam najbliži.
- Sa članovima svog razreda organizujte neku aktivnost izvan crkve da biste se bolje upoznali i uzajamno razumeli.
- Razmišljajte o temi za ovu sedmicu – o tome kako treba činiti dobro „svakome“, a naročito onima „koji su s nama u vjeri“. Smislite neki način da činite „dobro“ unutar i u okolini svoje društvene zajednice i lokalne crkve.
- Napravite kratak skeč koji pokazuje na koji način možemo nositi terete jedni drugih kao članovi crkvene porodice.
- Posmatrajte kako se životinje iste vrste ponašaju jedne prema drugima. Koje pouke možemo izvući o tome kako treba da postupamo jedni prema drugima u crkvi?

POVEŽITE

Matej 5,43; 1. Solunjanima 5,15; 1. Petrova 4,8; Jevrejima 13,16.

Elen G. Vajt, *Apostolska crkva - Hristovim tragom*, 1. poglavlje, „Bog sa svojom crkvom“; 3. poglavlje, „Veliki nalog“.

Greg Gilbert, *What is the Gospel?* (Crossway, 2010), chapter 7.

Raymond C. Ortlund Jr., *The Gospel: How the Church Portrays the Beauty of Christ* (Crossway, 2014), chapter 2.

Pouka 14

Od 23. do 29. septembra 2017.

Hvaliti se krstom

*»A ja Bože sačuvaj da se čim drugijem hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojega radi razape se meni svijet, i ja svijetu.«
(Galatima 6,14)*

Rođen sam, sa okovanim zglobovima i razderanom kožom
 Uspavljivao me je zvuk lanaca koji udaraju jedan o drugi
 Bio sam rob zakona koji su me sputavali
 I premda sam se držao Njegove Reči moji postupci nisu bili u skladu s njom
 Ono što je ispravno ne radim, a ono što je pogrešno ponavljam (Rimljanima 7,15)
 Kao stalnim udarcem biča po svojoj koži
 Pokušavao sam da otcepim sopstveni greh
 Nadajući se da je moje spasenje negde duboko u meni
 Rođen sam kao dete robinje sa okovanim rukama i nogama
 Ali onog dana kad sam sreo Spasitelja sve stege su spale
 Ne borim se više sa ograničenjima koje su postavili ljudi
 Radujući se delu ruku svojih ali sada vičem, Oče!
 I On polaže svoju svetu ruku na moj obraz
 Moje ljage su očišćene i premda sam još uvek u grehu
 Nisam od njega, jer vraćen sam, usvojen u Hristovu porodicu
 Gle staro prođe sve novo postade (2. Korinćanima 5,17)

Galatima poslanica je često teška za razumevanje. Od rođenja smo učeni da poštujemo društvena pravila. Učili smo da poštujemo Deset zapovesti. Učili smo da poštujemo saobraćajne znake, i tako dalje. Zato, kad Pavle u Galatima 4,4.5 iznosi zbunjujuće zapažanje da je Isus poslat da nas oslobodi zakona, to nije baš lako razumeti.

Šta je on mislio pod tim: „Da iskupi one koji su pod zakonom“? Da li to znači da više nema pravila? Da više nismo odgovorni? Naravno da ne. Tekst u Rimljanima 6,6.7 kaže sledeće: „Znajući ovo da se stari naš čovjek razape s Njime, da bi se tijelo grešno pokvarilo, da više ne bismo služili grijehu. Jer koji umrije, oprosti se od grijeha“.

Hristos nas je oslobodio starih Mojsijevih zakona koji su nekad služili za očišćenje.

sedmice, otvorite svoj um i srce. Ideju da blagodaću postajemo novo stvorenje često nije lako shvatiti, ali uz molitvu i u sili Svetog Duha, i vi možete razumeti, prihvatiti i doživeti slobodu u Hristu.

Hristos nas je oslobodio starih Mojsijevih zakona koji su nekad služili za očišćenje. Sada naše spasenje dolazi od Hrista, koji je, umirući na krstu, preuzeo sve naše grehe kao da su Njegovi.

Ove sedmice, saznaćete iz Pavlovihi učenja nešto više o čudesnoj blagodati Božjoj i o tome koliko je ona divna. Dok budete čitali pouku ove

Stefani Frenč, Edmonton, Alberta, Kanada

Osnivanje prve hrišćanske crkve sastavljene od obraćenih neznabožaca u Galatiji bilo je ugroženo velikim progonstvom od strane Jevreja. Oni su se protivili tom „novom evanđelju“ koje su učenici objavljivali. Uprkos tome, Pavle i Varnava proputovali su Galatiju uzduž i popreko. Subotom su odlazili u sinagoge, a Pavle bi ustajao i pomagao Galatima da razumeju Sveto pismo (Dela apostolska 13,13-43), kao što je Isus uradio za njega i druge učenike nakon svog vaskrsenja (Luka 24,44.45; Dela apostolska 9). Kao rezultat toga, zajednica novoobraćenih neznabožaca je rasla.

Pavlovo evanđelje bila je Isusova poruka. Bog je koristio starozavetne običaje i ceremonije kao što mi danas koristimo „aplikacije za telefon“ – što ih više preuzimate, koristite i sledite, to bolje njima baratate i pozdravljate njihovu nadogradnju. Međutim, Jevreji su odbili Isusovu poslednju „nadogradnju sistema“, zbog čega su bili lišeni svog „korporativnog zvanja“. Nisu mogli da razumeju „aplikaciju“ po kojoj naše telo postaje Božji hram i mesto Njegovog obitavanja (Jovan 2,21; 1. Korinćanima 6,19), a sve ceremonije u svetinji odvijaju se neposredno između Boga i svakog čoveka pojedinačno (4. Mojsijeva 7-10; Jevrejima 4,14.16; Jevrejima 9).

Više nije bilo potrebe za ljudskim posrednikom ili sveštenikom. Zapazite da Isus nije promenio nijedno suštinsko značenje simbola svetinje. On je jednostavno objasnio njihovu primenu. Otvorio je naš um za poruku koju je sve vreme iznosio. Isus želi da bude jedno sa nama, kao što je jedno sa Ocem, da bi nam vratio naše carsko nasleđe (Galatima 4,3-7).

Jevreji su se verno pridržavali avramovskog zaveta obrezanja i vatreno se zalagali da crkva u Galatiji uzme učešća u toj tradiciji. Njihov najviši prioritet bilo je sprovođenje Mojsijevih zakona kako bi dokazali svoju odanost Bogu. Galatima poslanica je upravo zato i napisana da bi se pozabavila tim doktrinarnim nijansama. Pavle je želeo da potvrdi principe kojima je naučavao Galate kad je osnivao njihovu crkvu. „Nego je ono Jevrejin koji je iznutra, i obrezanje srca duhom a ne slovima, to je obrezanje; kome je hvala ne od ljudi nego od Boga“ (Rimljanima 2,29).

Na Sinajskoj gori, Bog je jedan zakon (koji se čuva u Svetinji nad svetinjama) napisao sopstvenim prstom, a ostale je izgovorio kako bi Mojsije mogao da ih zapiše. Obe vrste zakona naglašavale su kako treba obožavati Boga i starati se za druge. Neki od tih zakona bili su samo pomoćno sredstvo da bi se objasnilo zašto drugi treba držati verom (Galatima 3,24-27). „Pravednik od vjere življeće“ (Galatima 3,11) jedino kad Bog ispiše svoj zakon na tablicama našeg srca i uma (videti Jevrejima 8,10). To je nova svetinja nad svetinjama u kojoj Bog obitava.

ODGOVORITE

1. Budući da ste Božji hram, da li živite drugačije?
2. Da li vam je razumevanje Svetog pisma važno?

Elejn A. Tompson, Edmonton, Alberta, Kanada

Isus želi da bude jedno sa nama, kao što je jedno sa Ocem, da bi nam vratio naše carsko nasleđe.

VIŠE NISMO ROBOVI

LOGOS (Matej 23,27; Rimljanima 6,1-7; 12,1-8; 2. Korinćanima 4,10; 5,17; Galatima 1,7; 2,20; 5,2-4; 6,12-15; Filibljanima 3,8; 2. Timotiju 3,12)

Kad sam se prvi put ozbiljno zapitala šta znači hvaliti se Hristovim krstom, palo mi je na pamet nekoliko ključnih misli o poniznosti. Shvatila sam da nisam ja ta koja je najvažnija u svemu tome. Razumela sam svoju vrednost, svoju slobodu i Onoga sa kim sam povezana. Zahvaljujući krstu, ja mogu da živim slobodnim životom, oslobođena okova zakona. Znam kuda idem i čijem timu pripadam.

Raskopajte laži (Galatima 1,7-9)

Skoro mogu da osetim žar sa kojim je Pavle uzviknuo Galatima da je potrebno da se čvrsto drže pravog evanđelja. Zamislite samo – provedete bezbroj časova u poučavanju, molitvi i propovedanju tim ljudima, i nakon kratkog perioda odvojenosti, sav vaš trud počne da propada pod uticajem sledećeg najpopularnijeg religioznog trenda – spasenja delima.

Pavle je podsticao svoju braću da se vrate istinskom evanđelju i onome što su naučili kao novoobraćenici. Lako možete da se povedete za onim što društvo kaže da je ispravno. Lično verujem da je danas pritisak društva jači, ali i Galati su morali da vode sopstvene bitke protiv poruka koje je slao svet. Pavle je naglasio potrebu da ostanemo čvrsto utemeljeni i tragamo za biblijskim istinama, umesto da budemo poneti popularnim trendovima. Na kraju krajeva, istina je istina.

Prestanimo da pokušavamo da budemo „kul“ (Galatima 6,12-15)

Često imamo potrebu da se uklopimo, naročito dok smo mladi, jer tada još uvek uspostavljamo društvene veze i izgrađujemo sliku o sebi. Ako nemamo čvrsto utemeljene vrednosti, lako nas pogađa tuđe mišljenje i potpadamo pod uticaj mase. Pavle je govorio istinu kad je kazao: „Koji hoće da se hvale po tijelu oni vas nagone da se obrezujete, samo da ne budu gonjeni za krst Hristov“ (Galatima 6,12).

Šta ćete vi učiniti sa istinom?

Svako nastoji da se oseća ugodno, i niko ne voli da privlači na sebe negativnu pažnju. Zato je lakše prilagoditi se i izbeći progonoštvu nego hvaliti se Hristovim krstom. Međutim, mi kao hrišćani pomirili smo se sa činjenicom da će progonoštvo doći. Zašto onda često ustuknemo kad nam se ukaže prilika da čvrsto stojimo za svoju veru i da ukažemo na Hristov krst? „A i svi koji pobožno hoće da žive u Hristu Isusu, biće gonjeni“ (2. Timotiju 3,12). Ali kad zaista budemo prepoznali Hristovu silu i shvatili ko živi u nama, iskreno verujem da se više nećemo bojati i da više nećemo biti robovi straha (Galatima 2,20).

Nismo više robovi greha (Rimljanima 6,1-7; 12,1-8)

Pavle je podsetio Galate da su oni sada slobodni od tereta zakona i da treba da prihvate Hristov krst i slobodu blagodati. „Znajući ovo da se stari naš čovjek razape s Njime, da bi se tijelo grješno pokvarilo, da više ne bismo služili grijehu. Jer koji umrije, oprostí se od grijeha“ (Rimljanima 6,6.7). Nije raspeto samo naše staro „ja“, već i stari način prinošenja žrtava. Pavle je ohrabrivao ljude da se hvale Hristovim krstom i to im je donelo mir i spasenje (Galatima 6,14). On nas je takođe pozvao da budemo različiti od sveta i da se ne prilagođavamo svetovnim merilima, idejama i teologijama. Mi treba da budemo drugačiji (Rimljanima 12,1-8)!

Hristos je sve (2. Korinćanima 4,10; Filibljanima 3,8)

Mi treba na sve da gledamo kroz prizmu krsta. Verujem da bi se svi naši problemi smanjili kad bismo ih posmatrali iz perspektive krsta. Verujem da bi sva naša „dostignuća“ trebalo da se uporede sa onim što je Isus učinio na krstu. Nikad nismo toliko veliki da nam On nije potreban. Isus je sve.

Moja molitva je da zaista možemo zajedno s Pavlom da izjavimo: „Sve držim za štetu prema prevažnome poznanju Hrista Isusa Gospoda svojega, kojega radi sve ostavih, i držim sve da su trice, samo da Hrista dobijem“ (Filibljanima 3,8).

Tako mnogo ljudi prosto umire od želje da čuje dobru vest o krstu. Ako ovo čitate, onda ste imali prednost da čujete tu vest koja menja život. Zaista verujem da na ovom svetu postoje ljudi koji su još uvek nedosegnuti. Misija da se dobra vest odnese celom svetu još uvek je naša odgovornost. To je naša najuzvišenija svrha na ovom svetu, koja je iznad svega drugog. Ako nešto zaista cenimo, bićemo pokrenuti da nešto preduzmemo u vezi s tim.

Šta ćete vi učiniti sa tom istinom? Hoće li ona potpuno promeniti vaš život ili ćete je olako shvatiti? Mnogo je lakše hvaliti se sopstvenim dostignućima jer smo po prirodi sebični, ali najviše ispunjenje koje ikad možemo imati na ovom svetu doživjećemo kad sve predamo Isusu – svu slavu, celokupno priznanje i poštovanje.

ODGOVORITE

1. Zašto se i dalje trčeci vraćamo svojim okovima?
2. Šta za vas znači da se hvalite Hristovim krstom?

Mišel Solheiro, Edmonton, Alberta, Kanada

„U skoro svakoj crkvi bilo je nekih članova jevrejskog porekla. Jevrejski učitelji su imali lak pristup tim obraćenicima, i preko njih zadobijali uporište u crkvi. Pošto je dokazima iz Pisma bilo nemoguće pobiti učenja koja je Pavle iznio, oni su pribegavali najbezočnijim merama kako bi se suprotstavili njegovom uticaju i umanjili njegov autoritet. Govorili su da on nije bio Isusov učenik, niti je od Njega primio nalog da propoveda, a ipak je dopuštao sebi da iznosi uče-

»Duša... će rasti samo u onoj meri u kojoj se oslanja na učenje Svetog Duha.«

nja koja su bila u direktnoj suprotnosti sa onim što su naučavali Petar, Jakov i drugi apostoli. Na taj način su zagovornici judaizma mnoge hrišćanske obraćenike uspevali da udalje od onoga koji ih je učio evanđelju. Kad bi uspeli u tome, navodili bi ih da se vrate praktikovanju ceremonijalnog zakona kao nečeg što je presudno za spasenje. Vera u Hrista, kao i posluš-

nost zakonu Deset zapovesti smatrani su manje važnim. Tako su podele, jeresi i nemoral sve više uzimali maha među vernicima u Galatiji.

Pavlova duša bila je uznemirena kad je sagledao zla koja su pretela da velikom brzinom unište te crkve. Smesta je počeo da piše Galatima razotkrivajući njihove lažne teorije, i sa velikom ozbiljnošću ukoravao je one koji su odstupili od vere.¹

„Mi se opravdavamo verom. Duša koja razume značenje tih reči nikad neće gajiti preterano samopouzdanje. 'Ne da smo mi sami od sebe sposobni da nešto za sebe tvrdimo' (2. Korinćanima 3,5, Savremeni srpski prevod). Od Svetog Duha zavisi naša uspešnost u izgradnji karaktera, u njegovom oblikovanju po božanskom uzoru. Ako mislimo da možemo sami da utičemo na sopstveno iskustvo, pravimo veliku grešku. Nikad ne možemo sami zadobiti pobedu nad iskušenjem. Samo oni koji imaju iskrenu veru u Hrista biće preoblikovani delovanjem Svetog Duha.

Duša u čijem srcu prebiva vera izraščje u prelepi hram za Gospoda. Njom upravlja Hristova blagodät. Ona će rasti samo u onoj meri u kojoj se oslanja na učenje Svetog Duha.²

Sve u svemu, moramo shvatiti da sami po sebi ne možemo učiniti ništa da bismo stekli bilo šta vredno u očima našeg Spasitelja. U svemu se potpuno i bezrezervno oslanjamo na Njega, i upravo to je razlog što treba da se hvalimo krstom i jedino krstom.

ODGOVORITE

1. Kakva osećanja izaziva u vama saznanje da ne možete učiniti ništa da biste zadobili Hristovu naklonost?
2. Zašto mislimo da moramo nešto da učinimo kako bismo postali bolji? Da li je to uticaj naše kulture?

Felipe Solheiro, Edmonton, Alberta, Kanada

¹ Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, pp. 188, 189.

² Ellen G. White, *Manuscript 8*, 1900.

Zamislite za trenutak da ste zatvoreni u kući koju je zahvatio požar. Plamen vas okružuje sa svih strana, a vi ste potpuno zarobljeni unutra. Jasno vam je da ćete za samo nekoliko minuta i vi doživeti istu sudbinu kao i ostatak kuće. Preplavljuje vas osećaj bespomoćnosti i beznađa pri pomisli da ne možete učiniti ništa da biste se spasili. Međutim, baš kad izgleda da više nema nikakve nade, vatrogasac ulazi razvaljujući vrata, uzima vas i iznosi na sigurno. A sad zamislite sledeće: Čim vas je vatrogasac izveo na sigurno, umesto da mu se zahvalite što vam je spasao život, vi počinjete da pričate drugima o svemu što ste učinili u kući da biste ostali živi. Jasno vam je koliko bi to glupo zvučalo svima oko vas.

Pomisao da postoji bilo šta što smo sami učinili da bismo se spasli u suprotnosti je sa sveukupnom porukom evanđelja.

To je način na koji bi, na primer, Pavle opisao spasenje koje je Isus obezbedio svima nama žrtvujući sebe na krstu. Pomisao da postoji bilo šta što smo sami učinili da bismo se spasli u suprotnosti je sa sveukupnom porukom evanđelja. Pavle je hteo da svima bude potpuno jasno da on nema čime drugim da se hvali osim Isusovim krstom koji mu je doneo spasenje.

Kako da se i mi uzdržimo od toga da se hvalimo ičim drugim osim krstom Isusa Hrista? Evo nekoliko koraka u tom pravcu:

Setite se da spasenje potiče jedino od Hrista. Nema ničeg što bismo mogli da učinimo ili da ne učinimo da bismo dobili viši status kod Boga. Ako prihvatamo besplatni dar večnog života koji nam daje naš Gospod Isus, svi se nalazimo u istoj ravni.

Setite se da sve dobro potiče od Njega. Hvalisanje je često rezultat verovanja da smo učinili nešto što zaslužuje priznanje. Što se Pavla tiče, on je u određenom trenutku shvatio da ako ima ičeg dobrog u njemu, to ne potiče od njega samog, već od Hrista koji živi u njemu (Galatima 2,20).

Setite se odakle potičemo. Božju ruku na delu često možemo najjasnije da sagledamo u trenutku kad se osvrnemo na vreme pre nego što je On ušao u naš život i promenio ga. A ono što u takvim trenucima možemo da vidimo nije koliko daleko smo stigli, već koliko daleko nas je Hristos odveo.

ODGOVORITE

1. Zašto je opasno da se hvalimo bilo čim drugim osim Isusovim krstom?
2. Koju praktičnu vežbu možete svakog dana da izvodite da biste pažnju skrenuli sa sebe i usmerili je isključivo na Hrista?

Harison Čoka, Edmonton, Alberta, Kanada

Dok sam studirala, ukazala mi se prilika da kao izborni predmet uzmem proučavanje Starog zaveta, što mi je pomoglo da ga drugačije sagledam. Obično mislimo da se Stari zavet svodi na ubijanje, rat, brojeve i proroke. Istina je, međutim, da čitav Stari zavet govori o Bogu punom ljubavi koji uporno i neprestano traži svoj narod.

„I posijaću je Sebi na zemlji, i smilovaću se na Loruhamu (‘Neću se više smilovati’), i reći ću Loamiji (‘Nije moj narod’): Ti si moj narod, i on će reći: Bože moj!” (Osija 2,23).

U okviru tog predmeta saznala sam da izraz „reče Gospod“, kad se nalazi na početku ili na kraju nekog stiha, ukazuje da *zaista* treba obratiti posebnu pažnju. To znači da Bog stvarno želi da se koncentrišemo na ono što nam govori, jer je veoma važno da to zapamtimo.

Tekst u Knjizi proroka Jeremije 9,23.24 počinje rečima: „Ovako veli Gospod“, a završava se sa: „Govori Gospod“. Dvaput je to ponovio, da bismo obratili posebnu pažnju. Bog je govorio Izraelcima u prošlosti, a i nama još uvek govori o tome da je potrebno da Ga upoznamo. Ako postoji nešto što nam Bog govori danas, onda je to da treba da Ga upoznamo tako duboko da ne poželimo više ništa drugo osim Njegove ljubavi!

U svakoj fazi svog života imala sam poneki omiljeni biblijski tekst, a Jeremija 9,23.24 mi je omiljen upravo u ovom trenutku. Došla sam do spoznaje da se moja sreća i uspeh nalaze jednostavno u poznavanju Gospoda. Premda mudrost, snaga i bogatstvo pripadaju Bogu, ono što On pre svega želi jeste da Ga upoznamo. On želi da potražimo Njegovo srce, pre nego Njegovu ruku.

Svakoga dana Gospod nas poziva da doživimo natprirodni odnos sa Njim u toj meri da jasno čujemo Njegov glas koji upravlja našim koracima. U Galatima 6,14 Pavle opisuje kako Bog koristi obnovljivo srce koje odražava Isusov karakter.

Biti novo stvorenje ne znači ostati vezan za ono što smo bili. To znači predati „slomljenog sebe“ Bogu i jednostavno Mu dopustiti da obavi posao. Kad sam odlučila da Ga upoznam na dubljem nivou i kad sam shvatila da nema ničeg što mogu da uradim da bih popravila „slomljenu sebe“, On se pokazao vernim i blagoslovio me. Ako vam Bog kaže da Mu verujete i da hodate s Njim, to je zato što to stvarno misli. Nemojte da mora dvaput da vam kaže. Prihvatite Ga i otvorite Mu svoje srce već danas – odmah.

ODGOVORITE

1. Šta vas sprečava da doživite to obnovo srca?
2. Kako bi trebalo da odgovorimo na Božju neumornu ljubav koju pronalazimo i u Starom zavetu?
3. Čime se vi hvalite?

Fernanda Perez, Kalgari, Alberta, Kanada

ZAKLJUČAK

Zahvaljujući Isusovoj smrti na krstu, Pavle savetuje Galate: „Stojte, dakle, u slobodi kojom nas Hristos oslobodi“ (Galatima 5,1). Ta sloboda ne bi trebalo olako da se shvati, niti da se koristi kao izgovor za ostajanje u grehu, već kao put za službu svetu (1. Petrova 2,16). Sloboda je došla na svet! Preobražaj *nije* naše delo. Naša služba svetu trebalo bi da potiče od Boga. Moramo da sledimo Hristov trag, dopuštajući Bogu da nas vodi u svakodnevnom životu. Ne možemo se hvaliti ničim drugim osim Hristom.

RAZMOTRITE

- Prošetajte se kroz prirodu. Izaberite neku biljku, cvet, životinju, ili nešto drugo što ćete moći da posmatrate u periodu od nedelju dana. Zabeležite koje su se sve promene odigrale i kakvi su bili vremenski uslovi tokom te sedmice. Šta ste zapazili?
- Dokumentujte svoje iskustvo iz perioda kad ste nekome bili mentor, ili ste poučavali nekoga, ili ste nekome pomagali da nauči nešto novo. Da li je to bilo lako ili teško? Da li je ta osoba sledila vaša uputstva, ili je radila po svome? Kako ste se vi osećali zbog toga?
- Istražite preko interneta kakva verovanja danas postoje u vezi sa važnošću krsta.
- Pišite o tome kako je Isusova smrt na krstu promenila vaš život, i šta znači živeti u skladu sa evanđeljem.
- Pozovite svoje prijatelje da izađete jedne večeri da biste se zabavili – crtajući, slikajući, fotografišući. Odvojite vreme za razgovor kako je Bog kreativan i kako On voli da stvara nešto ni iz čega.

POVEŽITE

Galatima 2,16; 3,11; Rimljanima 10,17.

Ellen G. White, *Faith and Works*, chapter 9, „The Quality of Our Faith“; *Sketches From the Life of Paul*, chapter 5, „Preaching Among the Heathen“; chapter 6, „Jew and Gentile“. Ty Gibson, *A God Named Desire* (Pacific Press®, 2010), pp. 21, 22. W. D. Frazee, *Ransom and Reunion Through the Sanctuary* (Southern, 1977), pp. 39–43.

Elejn A. Tompson, Edmonton, Alberta, Kanada

JUL

BOŽJI HEROJI

Ugovor sa Bogom

1. S 2. Dnevnika 1,1. Ugovor sa Bogom

Pravo blago

2. N 1. O carevima 3,7,9. Kao malo dete
3. P Jakov 1,5. Traženje mudrosti
4. U 1. O carevima 4,33. Najmudriji među ljudima
5. S 2. Korinćanima 6,17. Kakav epitaf!
6. Č Matej 6,24. Prodava čast
7. P Priče 10,22. Pravo blago
8. S 1. O carevima 4,34. Na raskrsnici

Glas iskustva

9. N Propovednik 2,11. Kasno buđenje
10. P Propovednik 11,9. Glas iskustva
11. U 2. Dnevnika 4,11. Neposvećene sposobnosti
12. S 1. O carevima 10,9. Uputiti hvalu kome pripada
13. Č Propovednik 10,5,6. Sramni spomenici
14. P 2. Dnevnika 12,1. »Sav Izrailj s njim.«
15. S 1. O carevima 13,4. Oduzeta ruka

Božji heroji

16. N 2. Dnevnika 14,11. Asa je verovao Bogu
17. P 1. O carevima 21,25. Jezaveljin razorni uticaj
18. U 1. O carevima 17,1. Glas u pustinji
19. S 1. O carevima 17,13.14. Poslednja mrvica hrane
20. Č Filibljanima 4,19. »Blaženije je davati...«
21. P 1. O carevima 18,18. Ilija pred Ahavom
22. S 1. O carevima 18,21. Božji heroji

Odreći se sebe

23. N 2. Mojsijeva 20,3. Idolopoklonstvo onda i sada
24. P 1. O carevima 18,41. Čekati Boga
25. U Jakov 5,17.18. Odreći se sebe
26. S 1. O carevima 19,4. Prožet obeshrabrenjem
27. Č 1. O carevima 19,9. »Šta ćeš ti tu?«
28. P 1. O carevima 19,18. Ilije potrebne danas
29. S 1. O carevima 19,14. U trenucima slabosti

Borbena pesma

30. N 2. Dnevnika 20,12. Gospodnja bitka
31. P 2. Dnevnika 20,21. Bobena pesma

AVGUST

VERA I BOŽJA OBEĆANJA

Sve stavi na oltar

1. U	2. O carevima 1,16.	Vračanje, nekada i sada
2. S	Luka 16,10.	Najbliži posao
3. Č	Matej 10,37.38.	Zašto Jelisije?
4. P	Luka 9,62.	Sve stavi na oltar
5. S	1. Korinćanima 15,51.52.	Ilijin naslednik

Božji putevi

6. N	2. O carevima 2,21.	Zagađena i pročišćena voda
7. P	3. Mojsijeva 19,32.	Kažnjeno ruganje
8. U	Psalam 33,18.19.	Sto u pustinji
9. S	2. O carevima 5,2.	Iako samo dete
10. Č	Isaija 55,8.9.	Božji putevi
11. P	Otkrivenje 14,13.	Bez vatrenih kočija
12. S	Jona 1,2.	Nevoljni prorok

Beo kao sneg

13. N	Isaija 26,21.	Postoji granica
14. P	Isaija 6,8.	Pošalji mene
15. U	Isaija 6,3.	Poniznost – prava ili lažna?
16. S	Isaija 6,6.7.	Živi ugljen
17. Č	Isaija 57,15.	Beo kao sneg
18. P	Psalam 68,31.	Za sve
19. S	Plač Jeremijin 3,26.	Jeremija, Božji vesnik

Vera i Božja obećanja

20. N	Jeremija 35,18.19.	Rihavova porodica
21. P	2. Dnevnika 32,8.	Odbranjena Božja čast
22. U	2. O carevima 20,3.	Božansko isceljenje
23. S	Isaija 39,4.	Šta su videli?
24. Č	Avakum 2,4.	Vera i Božja obećanja
25. P	Jestira 1,10.11.	Pod dejstvom vina nije moguće razmišljati
26. S	Jestira 4,14.	Za vreme kao što je ovo

Izvor mudrosti

27. N	Otkrivenje 12,17.	Čovekovi dekreti nasuprot Božjim
28. P	Danilo 1,17.	Četiri mladića u Vavilonu
29. U	1. Dnevnika 22,12.	Izvor mudrosti
30. S	1. Samuilova 2,30.	Bez nagodbe
31. Č	1. Korinćanima 9,27.	Svedočenje

SEPTEMBAR

ISTINITI SVEDOK

Pod Božjom upravom

1. P Danilo 2,20.21. Pod Božjom upravom
2. S Danilo 2,28. Vavilonski vođa

Bog je poslao svog anđela

3. N Danilo 3,17. Četiri mladića u užarenoj peći
4. P Danilo 4,35. Navuhodonosor ponižen
5. U Danilo 6.4. Danilo, Božji izaslanik
6. S Danilo 6,16. Bog je poslao svog anđela
7. Č Danilo 9,3.4. Podela tereta
8. P Isaija 44,28. Božja ruka sve pokreće
9. S Zaharija 4,10. Prepreke su proba vere

Sveta namera

10. N Jezdra 7,10. Jezdra, učenik i učitelj
11. P Jezdra 7,6. Znanje zahteva delovanje
12. U Jezdra 8,22. Bog je njihov zaštitnik
13. S Nemija 1,11. Sveta namera
14. Č Nemija 2,6. Čovek spreman za rad
15. P Nemija 2,18. »Zidajmo!«
16. S Nemija 3,5. Oni koji su po strani

Živa žrtva

17. N Nemija 4,20. Nesveti savez
18. P 5. Mojsijeva 15,7.8. Ne zaboravite siromašne
19. U Nemija 6,3. »Ne mogu doći...«
20. S Isaija 58,12. Zidaj – popravi – obnovi!
21. Č Luka 1,15. Božji veliki čovek
22. P Luka 1,17. U duhu Ilijinom
23. S Amos 4,12. Jasna poruka

Istiniti svedok

24. N Rimljanima 12,1. Živa žrtva
25. P Jovan 1,29. Spreman da istupi
26. U Jovan 3,29.30. Ja treba da se umanjujem
27. S Matej 11,11. Šta ga čini velikim?
28. Č Filibljanima 1,29. U tamnici radi Hrista
29. P Matej 10,28. Najveća čast
30. S Jovan 10,41.42. Istiniti svedok

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Jul		Avgust		Septembar	
1. Psalam	115-117	1. Isaija	1-3	1. Jeremija	36-39
2. "	118	2. "	4-6	2. "	40-42
3. "	119, 1-88	3. "	7-9	3. "	43-45
4. "	119, 89-176	4. "	10-13	4. "	46-49
5. "	120-121	5. "	14-17	5. "	50-52
6. "	122-124	6. "	18-20	6. Plač	1-3
7. "	125-127	7. "	21-23	7. "	4-6
8. "	128-130	8. "	24-26	8. Jezekilj	1-4
9. "	131-133	9. "	27-29	9. "	5-7
10. "	134-136	10. "	30-32	10. "	8-10
11. "	137-139	11. "	33-36	11. "	11-12
12. "	140-142	12. "	37-40	12. "	13-15
13. "	143-147	13. "	41-43	13. "	16-18
14. "	148-150	14. "	44-46	14. "	19-21
15. Priče	1-3	15. "	47-49	15. "	22-26
16. "	4-6	16. "	50-52	16. "	27-29
17. "	7-9	17. "	53-55	17. "	30-32
18. "	10-12	18. "	56-59	18. "	33-35
19. "	13-15	19. "	60-62	19. "	36-38
20. "	16-19	20. "	63-66	20. "	39-41
21. "	20-22	21. Jeremija	1-3	21. "	42-44
22. "	23-25	22. "	4-6	22. "	45-48
23. "	26-28	23. "	7-8	23. Danilo	1-4
24. "	29-31	24. "	9-11	24. "	5-8
25. Propovednik	1-3	25. "	12-16	25. "	9-12
26. "	4-6	26. "	17-20	26. Osija	1-3
27. "	7-9	27. "	21-23	27. "	4-6
28. "	10-12	28. "	24-26	28. "	7-9
29. Pisma nad pismama	1-3	29. "	27-29	29. "	10-14
30. "	4-6	30. "	30-32	30. Joilo	1-3
31. "	7-8	31. "	33-35		

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Jul	Avgust	Septembar
1. Psalam 1.	1. Psalam 29.	1. Psalam 56.
2. Psalam 2.	2.Psalam 30.	2. Psalam 57.
3. Psalam 3.	3. Psalam 31,1-14.	3. Psalam 58.
4. Psalam 4.	4. Psalam 31,15-24.	4. Psalam 59.
5. Psalam 5.	5. Psalam 32.	5. Psalam 60.
6. Psalam 6.	6. Psalam 33.	6. Psalam 61.
7. Psalam 7.	7. Psalam 34.	7. Psalam 62.
8. Psalam 8.	8. Psalam 35,1-14.	8. Psalam 63.
9. Psalam 9.	9. Psalam 35,15-28.	9. Psalam 64.
10. Psalam 10.	10. Psalam 36.	10. Psalam 65.
11. Psalam 11.	11. Psalam 37,1-19.	11. Psalam 66.
12. Psalam 12.	12. Psalam 37,20-40.	12. Psalam 67.
13. Psalam 13.	13. Psalam 38.	13.Psalam 68.
14. Psalam 14.	14. Psalam 39.	14. Psalam 69,1-16.
15. Psalam 15.	15. Psalam 40.	15. Psalam 69,17-36.
16. Psalam 16.	16.Psalam 41.	16. Psalam 70.
17. Psalam 17.	17. Psalam 42.	17. Psalam 71,1-14.
18. Psalam 18,1-15.	18. Psalam 43.	18. Psalam 71,15-24.
19.Psalam 18,16-30.	19. Psalam 44,1-12.	19. Psalam 72.
20. Psalam 18,31-50.	20. Psalam 44,13-26.	20.Psalam 73,1-15.
21. Psalam 19.	21. Psalam 45.	21. Psalam 73,16-28.
22. Psalam 20.	22. Psalam 46.	22. Psalam 74.
23. Psalam 21.	23.Psalam 47.	23. Psalam 75.
24. Psalam 22,1-15.	24. Psalam 48.	24. Psalam 76.
25. Psalam 22,16-31.	25. Psalam 49.	25. Psalam 77.
26.Psalam 23.	26. Psalam 50.	26. Psalam 78,1-14.
27. Psalam 24.	27. Psalam 51.	27.Psalam 78,15-28.
28. Psalam 25.	28. Psalam 52.	28. Psalam 78,29-42.
29. Psalam 26.	29. Psalam 53.	29. Psalam 78,43-56.
30. Psalam 27.	30.Psalam 54.	30. Psalam 78,57-72.
31. Psalam 28.	31. Psalam 55.	

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U JULU 2017. GODINE

MESTO	DATUM			
	7.	14.	21.	28.
Radoviš, Strumica, Đevdelija	20,06	20,02	19,57	19,50
Kavadarci	20,08	20,04	19,59	19,52
Veles, Prilep, Bitola	20,10	20,06	20,01	19,54
Pirot , Vranje, Kumanovo, Skoplje	20,12	20,08	20,03	19,56
Knjaževac, Niš , Leskovac, Tetovo, Debar	20,14	20,10	20,05	19,58
Kladovo, Negotin , Zaječar, Priština, Prizren	20,16	20,12	20,07	20,00
Bor, Paraćin, Kruševac , Kosovska Mitrovica, Đakovica	20,18	20,14	20,09	20,02
Jagodina , Novi Pazar, Peć	20,20	20,16	20,11	20,04
Požarevac, Smederevska Palanka, Kragujevac , Čačak, Kraljevo, Berane, Kolašin, Podgorica , Ulcinj	20,22	20,18	20,13	20,06
Arandelovac, Užice, Bar	20,24	20,20	20,15	20,08
Vršac, Alibunar, Kovin, Smederevo, Pančevo, Beograd , Valjevo, Pljevlja, Zelenika	20,26	20,22	20,17	20,10
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Ruma, Šabac, Foča, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,28	20,24	20,19	20,12
Senta, Bečež, Novi Sad , Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Sarajevo , Mljet	20,30	20,26	20,21	20,14
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid , Tuzla, Mostar, Metković, Pelješac	20,32	20,28	20,23	20,16
Subotica , Sombor, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Dobož, Zenica, Hvar, Korčula	20,34	20,30	20,25	20,18
Beli Manastir , Osijek , Slavonski Brod, Derвента, Jajce, Livno, Brač, Vis	20,36	20,32	20,27	20,20
Slavonska Požega, Banja Luka , Split	20,38	20,34	20,29	20,22
Podravska Slatina, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Prijedor , Drvar, Knin, Šibenik	20,40	20,36	20,31	20,24
Virovitica, Biograd	20,42	20,38	20,33	20,26
Koprivnica, Bjelovar, Sisak, Bihać, Gospić, Zadar , Dugi Otok	20,44	20,40	20,35	20,28
Čakovec, Varaždin, Zagreb , Slunj, Pag	20,46	20,42	20,37	20,30
Murska Sobota, Ormož, Ptuj , Krapina, Karlovac, Rab	20,48	20,44	20,39	20,32
Maribor , Rogaška Slatina, Celje, Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,50	20,46	20,41	20,34
Dravograd, Slovenj Gradec, Mežica, Ljubljana , Rijeka, Pula	20,52	20,48	20,43	20,36
Kranj, Postojna, Koper, Rovinj	20,54	20,50	20,45	20,38
Jesenice , Kranjska Gora, Gorica	20,56	20,52	20,47	20,40

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U AVGUSTU 2017. GODINE

MESTO	DATUM			
	4.	11.	18.	25.
Strumica	19,41	19,32	19,21	19,10
Radoviš, Đevđelija	19,43	19,34	19,23	19,12
Piro t, Kavadarci	19,45	19,36	19,25	19,14
Vranje, Kumanovo, Veles, Prilep, Bitola	19,47	19,38	19,27	19,16
Kladovo, Negotin, Zaječar, Knjaževac, Niš , Leskovac, Skoplje , Tetovo, Ohrid	19,49	19,40	19,29	19,18
Bor, Paraćin, Kruševac , Priština, Prizren, Debar	19,51	19,42	19,31	19,20
Jagodina , Kosovska Mitrovica, Đakovica	19,53	19,44	19,33	19,22
Vršac, Kovin, Požarevac, Smederevo, Smederevska Palanka, Kragujevac, Kraljevo, Novi Pazar, Peć	19,55	19,46	19,35	19,24
Alibunar, Pančevo, Beograd , Arandelovac, Čačak, Berane, Kolašin, Podgorica , Ulcinj	19,57	19,48	19,37	19,26
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Valjevo, Užice, Pljevlja, Bar	19,59	19,50	19,39	19,28
Senta, Bečej, Novi Sad , Ruma, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac, Foča, Zelenika	20,01	19,52	19,41	19,30
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid, Bijeljina, Loznica, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,03	19,54	19,43	19,32
Sombor , Dalj, Vukovar, Vinkovci, Tuzla, Sarajevo , Mostar, Metković, Mljet	20,05	19,56	19,45	19,34
Beli Manastir , Osijek , Doboje, Zenica, Pelješac	20,07	19,58	19,47	19,36
Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa , Jajce, Livno, Brač, Hvar, Korčula	20,09	20,00	19,49	19,38
Virovitica, Podravska Slatina, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Split, Vis	20,11	20,02	19,51	19,40
Bjelovar, Prijedor , Drvar, Knin, Šibenik	20,13	20,04	19,53	19,42
Koprivnica, Sisak, Bihać, Biograd	20,15	20,06	19,55	19,44
Murska Sobotica, Ormož, Čakovec, Varaždin, Zagreb , Slunj, Gospić, Zadar, Dugi Otok	20,17	20,08	19,57	19,46
Maribor , Ptuj, Rogaška Slatina, Krapina, Karlovac, Rab, Pag	20,19	20,10	19,59	19,48
Slovenj Gradec, Celje , Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,21	20,12	20,01	19,50
Dravograd, Mežica, Ljubljana , Postojna, Rijeka	20,23	20,14	20,03	19,52
Jesenice, Kranj, Koper, Rovinj, Pula	20,25	20,16	20,05	19,54
Kranjska Gora , Gorica	20,27	20,18	20,07	19,56

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U SEPTEMBRU 2017. GODINE

MESTO	DATUM				
	1.	8.	15.	22.	29.
Strumica	19,02	18,49	18,36	18,23	18,10
Pirot , Radoviš, Đevđelija	19,04	18,51	18,38	18,25	18,12
Kladovo, Negotin , Zaječar, Knjaževac, Leskovac, Vranje, Kavadarci	19,06	18,53	18,40	18,27	18,14
Bor, Niš , Kumanovo, Skoplje, Veles, Prilep, Bitola	19,08	18,55	18,42	18,29	18,16
Vršac, Požarevac, Jagodina , Paraćin, Kruševac, Priština, Tetovo, Ohrid	19,10	18,57	18,44	18,31	18,18
Alibunar, Pančevo, Kovin, Smederevo, Smederevska Palanka, Aranđelovac, Kragujevac , Kraljevo, Novi Pazar, Đakovica, Kosovska Mitrovica, Prizren, Debar	19,12	18,59	18,46	18,33	18,20
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin, Beograd , Čačak, Peć	19,14	19,01	18,48	18,35	18,22
Senta, Bečej, Novi Sad , Ruma, Šabac, Valjevo, Užice, Berane, Kolašin	19,16	19,03	18,50	18,37	18,24
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid, Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Pljevlja, Podgorica , Bar, Ulcinj	19,18	19,05	18,52	18,39	18,26
Sombor , Osijek, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Tuzla, Foča, Zelenika	19,20	19,07	18,54	18,41	18,28
Beli Manastir , Sarajevo , Bileća, Trebinje, Dubrovnik	19,22	19,09	18,56	18,43	18,30
Podravska Slatina, Slavonska Požega, Slavon-ski Brod, Derвента , Doboј, Zenica, Mostar, Metković, Mljet	19,24	19,11	18,58	18,45	18,32
Virovitica, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Jajce, Pelješac	19,26	19,13	19,00	18,47	18,34
Koprivnica, Bjelovar, Prijedor , Livno, Brač, Hvar, Korčula	19,28	19,15	19,02	18,49	18,36
Murska Sobota, Ormož, Čakovec, Varaždin , Sisak, Drvar, Knin, Split, Vis	19,30	19,17	19,04	18,51	18,38
Maribor , Ptuj, Rogaška Slatina, Krapina, Zagreb , Slunj, Bihać, Šibenik, Biograd	19,32	19,19	19,06	18,53	18,40
Slovenj Gradec, Celje , Zidani Most, Karlovac, Gospić, Zadar, Dugi Otok	19,34	19,21	19,08	18,55	18,42
Dravograd, Mežica, Crikvenica, Krk, Rab, Pag	19,36	19,23	19,10	18,57	18,44
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Postojna, Rijeka, Cres, Lošinj	19,38	19,25	19,12	18,59	18,46
Kranjska gora, Gorica, Koper, Rovinj, Pula	19,40	19,27	19,14	19,01	18,48

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.